

Hof van Cassatie

LIBERCAS

10 - 2022

AANNEMING VAN WERK

- Architect en aannemer - Bijzondere aansprakelijkheid voor ernstige gebreken - Aard - Afwijkend contractueel beding

De bijzondere aansprakelijkheid van architect en aannemer voor ernstige gebreken die de stevigheid van het gebouw of van een van zijn hoofdbestanddelen aantasten of in gevaar brengen raakt de openbare orde en kan bijgevolg contractueel niet worden uitgesloten of beperkt, zodat een beding tot beperking van deze aansprakelijkheid dat ertoe strekt, in geval van samenlopende fouten van architect en aannemer, hun aansprakelijkheid te beperken tot hun aandeel in de totstandkoming van de schade, bijgevolg nietig is, ongeacht de al dan niet aanvaarding van de werken (1). (1) Zie andersluidende concl. OM.

- Artt. 1792 en 2270 Oud Burgerlijk Wetboek

12 februari 2021

C.20.0066.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210212.1N.1](#)

AC nr. ...

AANSPRAKELIJKHEID BUITEN OVEREENKOMST

OVEREENKOMSTEN. REGRES

Overeenkomsten en regres - Verzekering - Indeplaatsstelling - Rechtsvordering van de benadeelde tegen de aansprakelijke - Indeplaatsstelling van de verzekeraar van de benadeelde - Verjaring - Toepasselijke bepaling

Artikel 89, §§ 4 en 5, Wet Verzekeringen 2014 (1) betreft de stuiting (2) van de verjaring van de rechtsvordering die voortvloeit uit het eigen recht van de benadeelde tegen de verzekeraar van de aansprakelijke; die bepalingen zijn dus niet van toepassing op de burgerlijke partij die niet optreedt krachtens een eigen recht ontstaan uit de verzekeringsovereenkomst tussen de beklaagde en zijn WAM-verzekeraar, maar op grond van de indeplaatsstelling doordat hij, in uitvoering van zijn contractuele verplichtingen, zijn verzekerde, eigenaar van het vernielde voertuig, heeft vergoed; de rechtsvordering die hij instelt op grond van artikel 1382 oud Burgerlijk Wetboek, is onderhevig aan de verjaring bepaald in artikel 2262bis van dat wetboek (3). (1) Ter vervanging van oud artikel 35, § 3bis en § 4, Wet Landverzekeringsovereenkomst, opgeheven door artikel 367 Wet Verzekeringen 2014, in werking getreden op 1 november 2014. (2) En de schorsing. (3) Zie Cass. 21 oktober 1965, Pas. 1966, 240, en de noot ondertekend P.M. In deze zaak heeft de eiseres, een verzekeringsonderneming, de schade van haar verzekerde, leasingnemer van het voertuig dat op 29 november 2009 werd aangereden door de verweerster, de beklaagde, vergoed door aan de eigenaar van dat vernielde voertuig een geldsom te storten. De eiseres voerde aan dat zij zich in haar conclusie in hoger beroep had beroepen op de omstandigheid dat zij reeds op 17 december 2009 contact zou hebben opgenomen met de verzekeraar van de verweerster. De verzekeraar van de verweerster, derde-aansprakelijke, is hierdoor echter nog niet in de zaak gebracht. Met andere woorden, zoals zowel het bestreden vonnis als de eiseres zelf vaststelden, "vloeit de rechtsvordering [van de eiseres] niet voort uit de verzekeringsovereenkomst" die is gesloten door de aansprakelijke derde, maar werd ze ingesteld op grond van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek. Artikel 89, § 4 en § 5, is echter uitsluitend van toepassing op de rechtsvordering van de benadeelde – of van de partij die in zijn rechten is getreden, ongeacht of dit al dan niet de verzekeraar is – tegen de verzekeraar van de aansprakelijke derde, en niet tegen laatstgenoemde. (M.N.B.)

- Artt. 1382 en 2262bis Oud Burgerlijk Wetboek

- Art. 89, §§ 4 en 5 Wet 4 april 2014 betreffende de verzekeringen, inwerkingtreding 1 november 2014

25 november 2020

P.20.0670.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201125.2F.1](#)

AC nr. ...

SCHADE

Schade - Algemeen - Bestaan van de schade - Geen bewijs van de omvang - Taak van de rechter

De rechter die het bestaan aanneemt van schade, veroorzaakt door een fout in de zin van artikel 1382 Oud Burgerlijk Wetboek, kan de vordering tot vergoeding van die schade niet afwijzen op de enkele grond dat de benadeelde het gevorderde bedrag niet bewijst.

5 maart 2021

C.20.0166.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210305.1N.3](#)

AC nr. ...

ADVOCAAT

- Cassatieberoep in strafzaken - Partij die advocaat is - Voorziening in cassatie en memorie - Draagwijdte

Overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 425, § 1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, moet ook een partij die zelf advocaat is en zelfs als die houder is van het getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures in strafzaken, een beroep doen op een ander advocaat houder van het bedoelde getuigschrift om cassatieberoep in strafzaken in te stellen en om zijn middelen in een door die advocaat ondertekende memorie aan te voeren aangezien alleen van een dergelijk advocaat kan worden verwacht dat hij, zonder zelf in de zaak enig belang te hebben dat zijn perceptie over de feiten en het recht kan vertekenen, met voldoende afstand en terughoudendheid cassatiemiddelen kan aanvoeren met een redelijke kans op slagen en deze verplichting dient gelet op de bijzondere aard en de rol van het Hof van Cassatie in strafzaken, een wettig doel, namelijk een behoorlijke rechtsbedeling en die verplichting is niet disproportioneel met het beoogde doel (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

- Cassatieberoep in strafzaken - Partij die advocaat is - Voorziening in cassatie en memorie - Draagwijdte

Overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 425, § 1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, moet ook een partij die zelf advocaat is en zelfs als die houder is van het getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures in strafzaken, een beroep doen op een ander advocaat houder van het bedoelde getuigschrift om cassatieberoep in strafzaken in te stellen en om zijn middelen in een door die advocaat ondertekende memorie aan te voeren aangezien alleen van een dergelijk advocaat kan worden verwacht dat hij, zonder zelf in de zaak enig belang te hebben dat zijn perceptie over de feiten en het recht kan vertekenen, met voldoende afstand en terughoudendheid cassatiemiddelen kan aanvoeren met een redelijke kans op slagen en deze verplichting dient gelet op de bijzondere aard en de rol van het Hof van Cassatie in strafzaken, een wettig doel, namelijk een behoorlijke rechtsbedeling en die verplichting is niet disproportioneel met het beoogde doel (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

ADVOCaat BIJ HET HOF VAN CASSATIE

- Cassatieberoep in strafzaken - Memorie - Ondertekening van de memorie op vordering en concept - Draagwijdte

Advocaten bij het Hof, die ministerieel ambtenaar zijn, kunnen in de gevallen waarin hun tussenkomst wettelijk is vereist, cassatieberoepen of daarmee verband houdende geschriften ondertekenen "op vordering en concept"; in strafzaken is de tussenkomst van een advocaat bij het Hof niet vereist en is de advocaat geen ministerieel ambtenaar, zodat hij niet de hoedanigheid heeft om een memorie te ondertekenen "op vordering en concept" en de ondertekening van een memorie 'op vordering en concept' door een advocaat bij het Hof voldoet niet aan de door de artikelen 425, §1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering vereiste noodzaak houder te zijn van een getuigschrift van cassatieprocedures in strafzaken om cassatieberoep in te stellen in strafzaken en middelen aan te voeren in een memorie (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

- Cassatieberoep in strafzaken - Memorie - Ondertekening van de memorie op vordering en concept - Draagwijdte

Advocaten bij het Hof, die ministerieel ambtenaar zijn, kunnen in de gevallen waarin hun tussenkomst wettelijk is vereist, cassatieberoepen of daarmee verband houdende geschriften ondertekenen "op vordering en concept"; in strafzaken is de tussenkomst van een advocaat bij het Hof niet vereist en is de advocaat geen ministerieel ambtenaar, zodat hij niet de hoedanigheid heeft om een memorie te ondertekenen "op vordering en concept" en de ondertekening van een memorie 'op vordering en concept' door een advocaat bij het Hof voldoet niet aan de door de artikelen 425, §1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering vereiste noodzaak houder te zijn van een getuigschrift van cassatieprocedures in strafzaken om cassatieberoep in te stellen in strafzaken en middelen aan te voeren in een memorie (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

- Indiening van een valsheidsvordering als incident bij een cassatieberoep - Ontvankelijkheid - Voorwaarden - Ondertekening op vordering en concept door een advocaat bij het Hof - Draagwijdte

De vereiste van de tussenkomst van een gespecialiseerde advocaat voor het instellen van cassatieberoep in strafzaken en het indienen van memories, gelet op het technisch en specifiek karakter van de procedure voor het Hof, geldt ook voor een valsheidsvordering die ter gelegenheid van een cassatieberoep in strafzaken wordt ingesteld en een dergelijke vordering is dan ook slechts ontvankelijk als ze is ondertekend door een advocaat die houder is van een getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures; de ondertekening van een valsheidsvordering door een advocaat bij het Hof "op vordering en concept" voldoet niet aan de vereiste van ondertekening door een advocaat houder van een getuigschrift van cassatieprocedures in strafzaken (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

***- Indiening van een valsheidsvordering als incident bij een cassatieberoep -
Ontvankelijkheid - Voorwaarden - Ondertekening op vordering en concept door een
advocaat bij het Hof - Draagwijdte***

De vereiste van de tussenkomst van een gespecialiseerde advocaat voor het instellen van cassatieberoep in strafzaken en het indienen van memories, gelet op het technisch en specifiek karakter van de procedure voor het Hof, geldt ook voor een valsheidsvordering die ter gelegenheid van een cassatieberoep in strafzaken wordt ingesteld en een dergelijke vordering is dan ook slechts ontvankelijk als ze is ondertekend door een advocaat die houder is van een getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures; de ondertekening van een valsheidsvordering door een advocaat bij het Hof "op vordering en concept" voldoet niet aan de vereiste van ondertekening door een advocaat houder van een getuigschrift van cassatieprocedures in strafzaken (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

BELASTINGEN (MET DE INKOMSTENBELASTINGEN GELIJKGES

- Sancties - Verdrievoudiging ontdoken belasting - Artikel 40, tweede lid WIGB - Strafrechterlijke aard

De verdrievoudiging van de ontdoken belasting voorzien in artikel 40, tweede lid, van het Wetboek van de met de inkomstenbelasting gelijkgestelde belastingen heeft een preventief en overheersend repressief karakter en is in zoverre zij bijkomend bij de belasting een sanctie bepaalt van 200 pct. van de ontdoken belasting een administratieve sanctie van strafrechtelijke aard in de zin van artikel 6.1 EVRM (1). (1) Het Hof velde op dezelfde dag ook arrest in zes andere soortgelijke zaken: C.20.0052.N, F.20.0037.N, F.20.0113.N, C.19.0490.N, C.19.0492.N, F. 20.0039.N.

- Art. 40 Wetboek van de met de Inkomstenbelastingen Gelijkgestelde Belastingen

4 juni 2021

F.20.0098.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210604.1N.8](#)

AC nr. ...

BESCHERMING VAN DE MAATSCHAPPIJ

UITVOERINGSMODALITEITEN INTERNERING

Uitvoeringsmodaliteiten internering - Strafvueroeringsrechtbank, kamer voor de bescherming van de maatschappij - Definitieve invrijheidstelling - Voorwaarden - Stabilisering van de geestesstoornis en geen redelijke vrees voor het plegen van nieuwe misdrijven

Uit de wijze waarop de Interneringswet de tenuitvoerlegging van de interneringsbeslissing en de opvolging ervan inricht, volgt dat indien de geestesstoornis voldoende gestabiliseerd is maar redelijkerwijze te vrezen valt dat de geïnterneerde, al dan niet ten gevolge van zijn geestesstoornis, eventueel in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw misdrijven zal plegen zoals bedoeld in artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet, de kamer voor de bescherming van de maatschappij de definitieve invrijheidstelling niet kan toekennen; indien de toestand van de geïnterneerde in die mate is geëvolueerd dat er geen sprake meer is van een geestesstoornis, moet de kamer voor de bescherming van de maatschappij beslissen of de geïnterneerde, gelet op het risico dat hij misdrijven zou plegen zoals bedoeld in artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet, en op de doelstellingen van artikel 5.1, e), EVRM, een plaatsing nog nodig is dan wel of het voormelde risico kan worden afgewend met minder dwingende maatregelen zoals een invrijheidstelling op proef; indien de toestand van de geïnterneerde in die mate is geëvolueerd dat er geen sprake meer is van een geestesstoornis en dat redelijkerwijze niet meer te vrezen valt dat de geïnterneerde misdrijven zal plegen zoals bedoeld in artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet, de kamer voor de bescherming van de maatschappij aan de geïnterneerde onmiddellijk de definitieve invrijheidstelling moet toekennen (1); hieruit volgt met andere woorden dat zelfs bij verdwijning of stabilisering van de geestesstoornis die de internering tot gevolg heeft gehad, de handhaving van de dwangmaatregel ten aanzien van de geïnterneerde kan worden verantwoord door andersoortige stoornissen die een recidivegevaar inhouden. (1) Zie Cass. 11 juni 2019, AR P.19.0524.N, AC 2019, nr. 362, § 5; Cass. 9 april 2019, AR P.19.0273.N, AC 2019, nr. 223, § 14. Het MP heeft met name, en anders dan wat de eiser aanvoerde, geconcludeerd wat volgt: 1. de geïnterneerde dient in de regel niet in vrijheid worden gesteld omdat hij niet meer lijdt aan de geestesstoornis die zijn internering tot gevolg heeft gehad: zo verantwoordt de kamer voor de bescherming van de maatschappij haar weigering om de definitieve invrijheidstelling van de geïnterneerde te bevelen naar recht wanneer ze vaststelt dat de geestesstoornis alsook het recidivegevaar blijft bestaan, zonder dat ze daarenboven moet verduidelijken dat het net die stoornis is "die de internering tot gevolg heeft gehad"; met andere woorden, de omstandigheid dat de geestesstoornis die tijdens het onderzoek van een verzoek tot invrijheidstelling wordt vastgesteld niet de stoornis zou zijn die tot de internering heeft geleid, verplicht de kamer voor de bescherming van de maatschappij niet die invrijheidstelling te bevelen; 2. artikel 66, b), Interneringswet bepaalt niet dat de geïnterneerde in de regel in vrijheid moet worden gesteld aangezien hij "niet lijdt aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast, zowel op het ogenblik van de interneringsbeslissing als op het huidige ogenblik"; de kamer voor de bescherming van de maatschappij is niet de beroepsinstantie van het onderzoeksgerecht of vonnisgerecht dat de interneringsbeslissing heeft genomen en heeft zich dan ook niet uit te spreken over de vraag of de interneringsbeslissing voldoet aan de voorwaarden van artikel 9 Interneringswet, waarover het onderzoeksgerecht of het

vonnisgerecht definitief heeft geoordeeld (Cass. 9 april 2019, RG P.19.0273.N, Pas. 2019, n° 223, § 14); 3. die bepaling vereist evenmin "dat er een band bestaat tussen de vrees voor het plegen van nieuwe misdrijven en de geestesstoornis": ze bepaalt integendeel, in haar huidige versie, wat betreft die vrees, "al dan niet ten gevolge van zijn geestesstoornis": de memorie van toelichting van de zgn. Potpourri III-wet van 4 mei 2016 bevestigt in dat verband dat "het belangrijk is te preciseren dat de gevaartoestand niet uitsluitend in functie van de geestesstoornis beoordeeld dient te worden". (Parl. St. Kamer, 54 1590/001, p. 135).(M.N.B.)

- Art. 5.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

- Artt. 9, § 1, 1°, en 66, b Wet 5 mei 2014 betreffende de internering

25 november 2020

P.20.1102.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201125.2F.7](#)

AC nr. ...

BESLAG

ALLERLEI

Allerlei - Namaak - Beslagmaatregel - Intellectueel eigendomsrecht - Doel - Aard

Uit de samenhang tussen de artikelen 1369bis/1, § 1, 9 en 10, Gerechtelijk Wetboek volgt dat het beslag inzake namaak, zelfs al kan het gepaard gaan met bijkomende maatregelen, tot doel heeft de houder van het intellectueel eigendomsrecht in de mogelijkheid te stellen de namaak aan te tonen en dus een onderzoeksmaatregel is die verband houdt met de rechtspleging ten gronde (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 763.

- Art. 1369bis/1, 9 en 10 Gerechtelijk Wetboek

10 december 2020

C.18.0309.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201210.1F.10](#)

AC nr. ...

BEWAREND BESLAG

Bewarend beslag - Bewarend beslag onder derden door de Belgische Staat in handen van de Deposito- en Consignatiekas - Schorsingsgrond van de geldigheidsduur - Inkohiering van de belasting op naam van een belastingplichtige - Uitvoerbare titel die de Belgische Staat zichzelf toekent - Bezwaar van de belastingplichtige tegen het bedrag van de belasting - Beroep in rechte tegen de administratieve beslissing

Wanneer de Belgische Staat de belasting inkohiert op naam van een belastingplichtige en zichzelf aldus een uitvoerbare titel toekent, vormen noch het bezwaarschrift dat de belastingplichtige bij de bevoegde ambtenaar indient tegen het bedrag van de belasting, noch het daaropvolgende beroep in rechte dat hij tegen die administratieve beslissing instelt, een vordering over de zaak zelf in de zin van artikel 1493 Gerechtelijk Wetboek, ondanks dat daar debat wordt gevoerd over de grondslag van de schuldvordering van de Belgische Staat; het bewarend beslag onder derden dat de Belgische Staat tegen een belastingplichtige heeft gelegd in handen van de Deposito- en Consignatiekas, houdt dus op gevolg te hebben bij het verstrijken van een termijn van vijf jaar te rekenen vanaf de datum van dat beslag, tenzij het eerder werd vernieuwd (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 33, eerste lid KB nr. 150 van 18 maart 1935 tot samenschakeling van de wetten betreffende de inrichting en de werking van de Deposito- en Consignatiekas en tot aanbrenging van wijzigingen daarin krachtens de wet van 31 juli 1934

- Artt. 1458, 1490, 1491 en 1493 Gerechtelijk Wetboek

19 november 2020

C.20.0031.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201119.1F.6](#)

AC nr. ...

Bewarend beslag - Bewarend beslag onder derden door de Belgische Staat in handen van de Deposito- en Consignatiekas - Geldigheidsduur - Schorsingsgrond van de geldigheidsduur - Vordering over de zaak zelf

De vordering over de zaak zelf is de vordering die door de schuldeiser werd ingesteld ter verkrijging van een uitvoerbare titel tegen zijn schuldenaar (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 33, eerste lid KB nr. 150 van 18 maart 1935 tot samenschakeling van de wetten betreffende de inrichting en de werking van de Deposito- en Consignatiekas en tot aanbrenging van wijzigingen daarin krachtens de wet van 31 juli 1934

- Artt. 1458, 1490, 1491 en 1493 Gerechtelijk Wetboek

19 november 2020

C.20.0031.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201119.1F.6](#)

AC nr. ...

Bewaard beslag - Bewaard beslag onder derden door de Belgische Staat in handen van de Deposito- en Consignatiekas - Schorsingsgrond van de geldigheidsduur - Kennisgeving van een door de beslagen schuldenaar ingestelde vordering tot opheffing van het bewaard beslag onder derden of van een tegen dit beslag aangetekend derdenverzet

De vordering die de beslagen schuldenaar instelt tot opheffing van het bewaard beslag onder derden of het derdenverzet dat tegen dit beslag wordt aangetekend door diegene die beweert de eigenaar te zijn van het voorwerp van dit beslag, vormt geen vordering over de zaak zelf in de zin van artikel 1493 Gerechtelijk Wetboek; de betekening van die akten van rechtspleging aan de Deposito- en Consignatiekas heeft bijgevolg geen invloed op de schorsing van de geldigheidstermijn van het bewaard beslag (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 33, eerste lid KB nr. 150 van 18 maart 1935 tot samenschakeling van de wetten betreffende de inrichting en de werking van de Deposito- en Consignatiekas en tot aanbrenging van wijzigingen daarin krachtens de wet van 31 juli 1934

- Artt. 1458 en 1493 Gerechtelijk Wetboek

19 november 2020

C.20.0031.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201119.1F.6](#)

AC nr. ...

Bewaard beslag - Bewaard beslag onder derden door de Belgische Staat in handen van de Deposito- en Consignatiekas - Geldigheidsduur - Aan de schuldeiser opgelegde verplichting

Wanneer het beslag onder derden werd gedaan in handen van de Deposito- en Consignatiekas, hebben de in het artikel 33, eerste lid, van het koninklijk besluit nr. 150 van 18 maart 1935 bepaalde afwijkingen geen betrekking op de schorsingsgronden van de geldigheidstermijn van het beslag, maar enkel op de duur van die geldigheidstermijn die van drie jaar op vijf jaar wordt gebracht en op de verplichting van de schuldeiser om elke omstandigheid die een invloed op die geldigheidsduur zou kunnen hebben, aan de kas te betekenen (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 33, eerste lid KB nr. 150 van 18 maart 1935 tot samenschakeling van de wetten betreffende de inrichting en de werking van de Deposito- en Consignatiekas en tot aanbrenging van wijzigingen daarin krachtens de wet van 31 juli 1934

- Artt. 1458 en 1493 Gerechtelijk Wetboek

19 november 2020

C.20.0031.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201119.1F.6](#)

AC nr. ...

Bewaard beslag - Onroerend goed - Overschrijving - Latere overdracht - Faillissement

Uit de relatieve werking van de niet-tegenwerpelijkheid die slechts in het voordeel strekt van de schuldeiser die bewaard beslag heeft gelegd, volgt dat indien een schuldeiser beslag op een onroerend goed heeft gelegd en heeft overgeschreven, een latere overdracht van dat goed hem niet tegenwerpelijk is en een daaropvolgend faillissement van de schuldenaar niet eraan in de weg staat dat het beslag wordt verdergezet.

- Art. 1444 Gerechtelijk Wetboek

- Art. 25 Wet 8 augustus 1997

7 mei 2021

C.20.0450.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210507.1N.4](#)

AC nr. ...

BETICHTING VAN VALSHEID

- Authentieke akten - Proces-verbaal van terechtzitting - Cassatiemiddel - Ontvankelijkheid

Zonder inschrijving wegens valsheid is een cassatiemiddel onontvankelijk als het opkomt tegen de authentieke vaststellingen van het proces-verbaal van een terechtzitting (1). (1) Cass. 25 april 1984, AR 3576, AC 1983-84, nr. 494.

12 januari 2021

P.20.0970.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.4](#)

AC nr. ...

- Indiening van een valsheidsvordering als incident bij een cassatieberoep - Ontvankelijkheid - Voorwaarden - Voorlegging aan de feitenrechter in hoogste aanleg - Draagwijdte

Een valsheidsvordering die wordt geformuleerd als een incident bij een cassatieberoep in strafzaken is slechts ontvankelijk wanneer de van valsheid betichte stukken niet van valsheid konden worden beticht voor de feitenrechter in hoogste aanleg en ze is evenmin ontvankelijk indien de valsheidsvordering werd voorgelegd aan de feitenrechter in hoogste aanleg die ze heeft beoordeeld; deze voorwaarden getuigen niet van een excessief formalisme maar houden verband met de bijzondere rol van het Hof van Cassatie als instantie wiens wezenlijke taak bestaat in de beoordeling van de wettigheid van in laatste aanleg gewezen rechterlijke beslissingen en die niet in de beoordeling van de zaken zelf treedt en zij zijn verantwoord door de eis van een behoorlijke rechtsbedeling (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

- Indiening van een valsheidsvordering als incident bij een cassatieberoep - Ontvankelijkheid - Voorwaarden - Ondertekening op vordering en concept door een advocaat bij het Hof - Draagwijdte

De vereiste van de tussenkomst van een gespecialiseerde advocaat voor het instellen van cassatieberoep in strafzaken en het indienen van memories, gelet op het technisch en specifiek karakter van de procedure voor het Hof, geldt ook voor een valsheidsvordering die ter gelegenheid van een cassatieberoep in strafzaken wordt ingesteld en een dergelijke vordering is dan ook slechts ontvankelijk als ze is ondertekend door een advocaat die houder is van een getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures; de ondertekening van een valsheidsvordering door een advocaat bij het Hof "op vordering en concept" voldoet niet aan de vereiste van ondertekening door een advocaat houder van een getuigschrift van cassatieprocedures in strafzaken (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

- Indiening van een valsheidsvordering als incident bij een cassatieberoep - Ontvankelijkheid - Voorwaarden - Ondertekening op vordering en concept door een advocaat bij het Hof - Draagwijdte

De vereiste van de tussenkomst van een gespecialiseerde advocaat voor het instellen van cassatieberoep in strafzaken en het indienen van memories, gelet op het technisch en specifiek karakter van de procedure voor het Hof, geldt ook voor een valsheidsvordering die ter gelegenheid van een cassatieberoep in strafzaken wordt ingesteld en een dergelijke vordering is dan ook slechts ontvankelijk als ze is ondertekend door een advocaat die houder is van een getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures; de ondertekening van een valsheidsvordering door een advocaat bij het Hof "op vordering en concept" voldoet niet aan de vereiste van ondertekening door een advocaat houder van een getuigschrift van cassatieprocedures in strafzaken (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

***- Indiening van een valsheidsvordering als incident bij een cassatieberoep -
Ontvankelijkheid - Voorwaarden - Voorlegging aan de feitenrechter in hoogste
aanleg - Draagwijdte***

Een valsheidsvordering die wordt geformuleerd als een incident bij een cassatieberoep in strafzaken is slechts ontvankelijk wanneer de van valsheid betichte stukken niet van valsheid konden worden beticht voor de feitenrechter in hoogste aanleg en ze is evenmin ontvankelijk indien de valsheidsvordering werd voorgelegd aan de feitenrechter in hoogste aanleg die ze heeft beoordeeld; deze voorwaarden getuigen niet van een excessief formalisme maar houden verband met de bijzondere rol van het Hof van Cassatie als instantie wiens wezenlijke taak bestaat in de beoordeling van de wettigheid van in laatste aanleg gewezen rechterlijke beslissingen en die niet in de beoordeling van de zaken zelf treedt en zij zijn verantwoord door de eis van een behoorlijke rechtsbedeling (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

***- Indiening van een valsheidsvordering als incident bij een cassatieberoep -
Termijn - Doelstelling***

Een valsheidsvordering die wordt geformuleerd als een incident bij een cassatieberoep in strafzaken moet worden ingediend binnen de door artikel 429 Wetboek van Strafvordering bepaalde termijnen om een memorie in te dienen en die termijnvereiste getuigt niet van een excessief formalisme maar beoogt een efficiënte behandeling binnen een redelijke termijn en is dan ook verantwoord door de eis van een behoorlijke rechtsbedeling (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Art. 429 Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

***- Indiening van een valsheidsvordering als incident bij een cassatieberoep -
Termijn - Doelstelling***

Een valsheidsvordering die wordt geformuleerd als een incident bij een cassatieberoep in strafzaken moet worden ingediend binnen de door artikel 429 Wetboek van Strafvordering bepaalde termijnen om een memorie in te dienen en die termijnvereiste getuigt niet van een excessief formalisme maar beoogt een efficiënte behandeling binnen een redelijke termijn en is dan ook verantwoord door de eis van een behoorlijke rechtsbedeling (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Art. 429 Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13

AC nr. ...

BEWIJS

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Allerlei - Privé-detective - Inlichtingen - Gebruik - Begunstigde

Uit de artikelen 1, § 3, en 10, eerste lid, van de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privédetective volgt dat de door een privédetective ingewonnen inlichtingen niet mogen worden aangewend tegen zijn opdrachtgever maar wel mogen worden aangewend in het voordeel van die opdrachtgever alsook van de personen aan wie laatstgenoemde de bekendmaking van die inlichtingen heeft toegestaan (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 532.

- Artt. 1, § 3, en 10, eerste lid Wet 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective

14 september 2020

S.18.0099.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.9](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN

Strafzaken - Bewijslast - Beoordelingsvrijheid - Vermoeden van onschuld en regel "in dubio, pro reo" - Beschuldigingen van het slachtoffer - Geen materieel bestanddeel - Ontkenningen van de beklagde - Beginsel van de beoordelingsvrijheid van de feitenrechter

Het vermoeden van onschuld en de regel volgens welke twijfel de beklagde ten goede moet komen hebben niet tot gevolg dat de ontkenningen van laatstgenoemde, bij gebrek aan een materieel bestanddeel, noodzakelijkerwijs voorrang moeten krijgen op de beschuldigingen van het slachtoffer (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM, §§ 1 tot 7, in Pas. 2020, nr. 615.

- Art. 6.2 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

7 oktober 2020

P.20.0700.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201007.2F.8](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijslast - Beoordelingsvrijheid - Hoger beroep in strafzaken - Bewijs van het hoger beroep - Draagwijdte

Uit de bepaling van artikel 203, § 1, Wetboek van Strafvordering, volgt dat in beginsel hoger beroep wordt ingesteld door een verklaring van hoger beroep door de betrokkene of zijn advocaat op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen en deze vorm is op straffe van niet-ontvankelijkheid voorgeschreven en levert het bewijs op van het hoger beroep; indien een partij voorhoudt dat, hoewel uit griffiegegevens van het rechtscollege dat de beslissing heeft gewezen niet blijkt dat een verklaring van hoger beroep werd afgelegd, zij wel degelijk een dergelijke verklaring heeft afgelegd, staat het aan die partij die bewering te bewijzen, maar uit het enkele feit dat een partij aantoont dat binnen de beroepstermijn opdracht aan een advocaat is gegeven om hoger beroep in te stellen en dat de burgerlijke partij daarvan is ingelicht, volgt niet dat de appelrechter moet aannemen dat er door die raadsman tijdig en regelmatig hoger beroep is ingesteld; de appelrechter oordeelt daar onaantastbaar over maar het Hof gaat wel na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen trekt die op grond daarvan onmogelijk kunnen worden aangenomen (1). (1) R. VERSTRAETEN en H. DEMETS, "De cassatieprocedure in strafzaken na de wet van 14 februari 2014: brengt vernieuwing ook verbetering?", NC 2015/5, pp. 347-389; J. VERBIST, "De hervorming van de cassatieprocedure in strafzaken", RW 2013-2014, pp. 1604-1614.

- Art. 203, § 1 Wetboek van Strafvordering

12 januari 2021

P.20.0937.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.3](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vermoedens - Toepasselijke wetsbepalingen

Artikel 870 Gerechtelijk Wetboek en artikel 1353 oud Burgerlijk Wetboek zijn niet van toepassing op de bewijsregeling in strafzaken (1). (1) Cass. 25 oktober 2000, AR P.00.1260.F, AC 2000, nr. 575 (m.b.t. art. 1353 Burgerlijk Wetboek); Cass. 24 september 1999, AR D.98.0043.F, AC 1999, nr. 483 (m.b.t. art. 870 Gerechtelijk Wetboek).

- Art. 1353 Oud Burgerlijk Wetboek

- Art. 870 Gerechtelijk Wetboek

12 januari 2021

P.20.0937.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.3](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijsvoering - Verhoor van een klager - Artikel 47bis, § 1, Wetboek van Strafvordering - Toepassingsgebied - Verplichting tot mededeling van verschillende rechten aan de ondervraagde persoon - In het buitenland afgenomen verhoor - Ontvankelijkheid

Artikel 47bis, § 1, Wetboek van Strafvordering somt de rechten op die moeten worden meegedeeld aan elke persoon die in België wordt ondervraagd en aan wie geen misdrijf ten laste wordt gelegd; noch deze bepaling, noch enig andere bepaling verplicht het Belgische gerecht ertoe om het verhoor, dat in het buitenland door een buitenlandse gerechtelijke of politionele autoriteit werd afgenomen, van een persoon die werd verhoord als klager buiten de door de voornoemde wettelijke bepaling opgesomde vormen, als niet-bestaand te beschouwen.

- Art. 47bis, § 1 Wetboek van Strafvordering

16 september 2020

P.20.0920.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.18](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijsvoering - Verhoor van de benadeelde persoon - Artikel 47bis, § 1, Wetboek van Strafvordering - Verplichting tot mededeling van verschillende rechten aan de ondervraagde persoon - Draagwijdte - In Spanje afgenomen verhoor -

Regelmatigheid

Uit de omstandigheid dat het Spaanse recht, bij het verhoor van de benadeelde persoon, niet voorziet in de mededeling van de rechten bepaald in het Wetboek van Strafvordering, kan niet worden afgeleid dat dit verhoor, op zich, als onregelmatig moet worden beschouwd.

- Art. 47bis, § 1 Wetboek van Strafvordering

16 september 2020

P.20.0920.F

ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.18

AC nr. ...

BORGTOCHT

- Borgstelling door verscheidene personen - Kwijtschelding van schuld aan één van de borggen - Andere medeborgen - Bevrijding

Wanneer de schuldeiser, in geval van borgstelling door meerdere personen, aan één van hen een kwijtschelding van schuld toekent, worden de medeborgen bevrijd ten belope van het bedrag van het aandeel van de bevrijde borg, tenzij het bedrag dat door laatstgenoemde werd betaald het bedrag van dit aandeel te boven gaat, in dat geval zijn ze bevrijd ten belope van het betaalde bedrag (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 764.

- Art. 2033 Oud Burgerlijk Wetboek

10 december 2020

C.19.0037.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201210.1F.13](#)

AC nr. ...

BOSSEN

- Boswetboek - Verbranding van kapafval - Bevoegdheid van de gemeenten om op te treden

Krachtens artikel D167, § 1, (Waals) Milieuwetboek-Boek 1 zijn de gemeenteraden bevoegd om, via een gemeentelijk reglement, geheel of gedeeltelijk feiten strafbaar te stellen die met name aan de basis liggen van het volgende misdrijf: de verbranding van huisafval in open lucht of in installaties die niet voldoen aan de bepalingen van het decreet van 27 juni 1996 betreffende de afvalstoffen, met uitzondering van de verbranding van droog natuurlijk afval afkomstig van bossen, velden en tuinen, zoals geregeld in het Veldwetboek en het Boswetboek; de in dat artikel bedoelde uitzondering heeft tot gevolg dat, in de daarin omschreven aangelegenheid, elk mogelijk samenlopend optreden vanwege een gemeente wordt uitgesloten (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 614.

- Art. 2, § 1 Wet 24 juni 2013 betreffende de gemeentelijke administratieve sancties
- Artt. 3 en 44 Waals decreet 15 juli 2008 betreffende het Boswetboek
- Art. D167, § 1 Milieuwetboek. - Boek 1 : Algemene en gemeenschappelijke bepalingen. - Decretale gedeelte. (vertaling)

7 oktober 2020

P.20.0249.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201007.2F.5](#)

AC nr. ...

BURGERLIJKE RECHTSVORDERING

- Naast elkaar behandelde strafvordering en burgerlijke vordering - Schorsing van de burgerlijke vordering

De regel van openbare orde krachtens welke de behandeling van de burgerlijke vordering die niet tegelijk met de strafvordering door dezelfde rechter gebeurt, moet worden geschorst zolang niet definitief is beslist over de strafvordering, wordt verantwoord door het feit dat de strafrechtelijke beslissing, ten aanzien van de afzonderlijk ingestelde burgerlijke vordering, in de regel gezag van gewijsde heeft met betrekking tot de punten die de strafvordering en de burgerlijke vordering met elkaar gemeen hebben en geldt enkel wanneer er gevaar bestaat voor onverenigbaarheid of tegenstrijdigheid tussen de beslissing van de strafrechter en die van de burgerlijke rechter, wat ook het geval kan zijn wanneer niet alle partijen in de burgerlijke zaak tevens partij zijn in de strafzaak (1). (1) Zie Cass. 7 september 2020, AR C.18.0316.N, AC 2020, nr. 494.

- Art. 4 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

5 maart 2021

C.20.0447.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210305.1N.8](#)

AC nr. ...

CASSATIE

ARRESTEN. VORM

Arresten - vorm - Rechtspleging - Voeging - Zaken waarin het Hof met spoed uitspraak doet - Termijn waarbinnen de advocaat van de eiser in cassatie op de hoogte moet worden gebracht van de rechtsdag van de zaak - Rechtspleging - Bericht van de rechtsdag

Wanneer het Hof met spoed uitspraak doet, voorziet geen enkele bepaling in de termijn waarin de advocaat van de eiser in cassatie op de hoogte moet worden gebracht van de rechtsdag van de zaak (1). (1) Zie Cass. 13 mei 2020, AR P.20.0446.F, AC 2020, nr. 292, en noot M.N.B.Om de laattijdige neerlegging van zijn memorie te verantwoorden, moet de eiser elementen aanvoeren die overmacht vormen en waaruit blijkt dat de overmacht heeft voortgeduurd tot de datum van die laattijdige neerlegging (zie Cass. 7 februari 2018, AR P.18.0116.F, AC 2018, nr. 83, en verwijzingen in de voetnoten; Cass. 16 augustus 2017, AR P.17.0844.F, arrest niet gepubliceerd).De omstandigheid die de eiser aanvoert, beantwoordt niet aan die voorwaarde: zonder zich op overmacht te beroepen om de laattijdige neerlegging van zijn memorie te verantwoorden, voert hij aan dat die laattijdigheid niet kan worden bestraft met de niet-ontvankelijkheid van de memorie, omdat hij pas twee dagen na de neerlegging van de memorie op de hoogte is gebracht van de datum van deze rechtszitting. Volgens hem impliceert het recht van verdediging dat de eiser in cassatie zijn memorie moet kunnen neerleggen "binnen een termijn van 15 dagen, zodra hij officieel op de hoogte is gebracht van de datum van de rechtszitting via de brief met de rechtsdagbepaling die de verdediging ontvangt van de griffie van het Hof".Een dergelijke vereiste blijkt echter noch uit artikel 432 Wetboek van Strafvordering noch uit artikel 1106 Gerechtelijk Wetboek, waarnaar hij verwijst, noch uit enige andere bepaling.(M.N.B.)

- Art. 1106 Gerechtelijk Wetboek
- Art. 432 Wetboek van Strafvordering

3 maart 2021

P.21.0227.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.18](#)

AC nr. ...

VERNIETIGING. OMVANG

Vernietiging - Omvang - Burgerlijke zaken - Huuroverdracht - Kennisgeving - Kennisname - Datum

Hoewel de vernietiging in de regel beperkt is tot de draagwijdte van het middel dat de grondslag ervan vormt, is de rechter op verwijzing bevoegd om uitspraak te doen over een voor hem gebrachte betwisting, die werd beslecht door een ander dictum van de vernietigde beslissing dan dat waartegen het cassatieberoep opkwam maar waartoe de vernietiging zich uitstrekt, hetzij omdat het voormelde dictum voortvloeit uit het bestreden dictum of daarmee een noodzakelijke band vertoont, hetzij omdat het, vanuit het oogpunt van de omvang van de vernietiging, niet van dat dictum te onderscheiden is (1). (1) Cass. 5 januari 2018, AR C.17.0381.F, AC 2018, nr. 10.

- Art. 1110, eerste lid Gerechtelijk Wetboek

19 november 2020

C.20.0031.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201119.1F.6](#)

AC nr. ...

Vernietiging - Omvang - Burgerlijke zaken - Vernietiging - Dictum dat door het

cassatiemiddel is bestreden - Geschilpunt beslecht door een ander dictum - Taak van de verwijzingsrechter

Hoewel een vernietiging door het Hof in de regel is beperkt tot de draagwijdte van het middel dat de grondslag ervan vormt, moet de verwijzingsrechter uitspraak doen over een hem voorgelegd geschilpunt dat is beslecht door een ander dictum van de vernietigde beslissing dan het dictum dat met het cassatiemiddel is betreden wanneer het andere dictum, uit het oogpunt van de omvang van de vernietiging, niet is onderscheiden van het bestreden dictum.

- Artt. 1082, eerste lid, 1095 en 1110 Gerechtelijk Wetboek

7 mei 2021

C.20.0244.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210507.1N.2](#)

AC nr. ...

CASSATIEBEROEP

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Vormen - Vorm van het cassatieberoep en vermeldingen - Cassatiemiddel - Wettelijke bepaling - Aanwijzing zonder precisering

De aanwijzing, in een cassatiemiddel, van een wettelijke bepaling, zonder verdere precisering, verwijst naar die bepaling zoals zij is gewijzigd of vervangen.

- Art. 1080 Gerechtelijk Wetboek

12 februari 2021

C.20.0086.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210212.1N.5](#)

AC nr. ...

Burgerlijke zaken - Beslissingen vatbaar voor cassatieberoep - Gemis aan belang of bestaansreden - Bestreden dictum - Ander dictum waartegen geen ontvankelijk cassatiemiddel kan worden aangevoerd - Omvang van de vernietiging

In civiele zaken is het dictum waartegen geen enkele partij een ontvankelijk cassatiemiddel kan aanvoeren, wat het geval is voor een dictum dat de eiser tot cassatie niet benadeelt en de verweerder in cassatie enkel zou benadelen bij vernietiging van het bestreden dictum, uit het oogpunt van de omvang van de vernietiging, niet onderscheiden van het bestreden dictum.

- Artt. 1082, eerste lid, 1095 en 1110 Gerechtelijk Wetboek

7 mei 2021

C.20.0244.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210507.1N.2](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN

Strafzaken - Algemeen - Bij verstek gewezen beslissing - Samenloop tussen verzet en cassatieberoep

Geen enkele wettelijke bepaling belet de rechter gevat met het verzet tegen een bij verstek gewezen beslissing, over dat rechtsmiddel uitspraak te doen wanneer tegen die beslissing cassatieberoep is ingesteld (1). (1) Wanneer tegen eenzelfde beslissing cassatieberoep is ingesteld en verzet werd gedaan, moet het onderzoek van het laatstgenoemde rechtsmiddel bij voorrang plaatsvinden (behoudens indien het verzet kennelijk niet ontvankelijk is). Dit vloeit met name voort uit de uitdovende werking van het ontvankelijk en gedaan verklaard verzet dat tot gevolg heeft dat het verstekvonnis ongedaan wordt gemaakt; in dat geval wordt het cassatieberoep zonder voorwerp. De in artikel 424 Wetboek van Strafvordering bepaalde termijn volgens welke de termijn om cassatieberoep in te stellen aanvangt bij het verstrijken van de gewone termijn voor verzet sterkt in die oplossing. (D.V.).

- Artt. 187 en 424 Wetboek van Strafvordering

28 oktober 2020

P.19.0838.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201028.2F.4](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Algemeen - Artikelen 425, § 1 en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering - Doelstelling - Advocaat bij het Hof - Ondertekening van een memorie op vordering en concept - Draagwijdte

Advocaten bij het Hof, die ministerieel ambtenaar zijn, kunnen in de gevallen waarin hun tussenkomst wettelijk is vereist, cassatieberoepen of daarmee verband houdende geschriften ondertekenen "op vordering en concept"; in strafzaken is de tussenkomst van een advocaat bij het Hof niet vereist en is de advocaat geen ministerieel ambtenaar, zodat hij niet de hoedanigheid heeft om een memorie te ondertekenen "op vordering en concept" en de ondertekening van een memorie 'op vordering en concept' door een advocaat bij het Hof voldoet niet aan de door de artikelen 425, §1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering vereiste noodzaak houder te zijn van een getuigschrift van cassatieprocedures in strafzaken om cassatieberoep in te stellen in strafzaken en middelen aan te voeren in een memorie (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Algemeen - Artikelen 425, § 1 en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering - Doelstelling - Advocaat bij het Hof - Ondertekening van een memorie op vordering en concept - Draagwijdte

Advocaten bij het Hof, die ministerieel ambtenaar zijn, kunnen in de gevallen waarin hun tussenkomst wettelijk is vereist, cassatieberoepen of daarmee verband houdende geschriften ondertekenen "op vordering en concept"; in strafzaken is de tussenkomst van een advocaat bij het Hof niet vereist en is de advocaat geen ministerieel ambtenaar, zodat hij niet de hoedanigheid heeft om een memorie te ondertekenen "op vordering en concept" en de ondertekening van een memorie 'op vordering en concept' door een advocaat bij het Hof voldoet niet aan de door de artikelen 425, §1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering vereiste noodzaak houder te zijn van een getuigschrift van cassatieprocedures in strafzaken om cassatieberoep in te stellen in strafzaken en middelen aan te voeren in een memorie (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Algemeen - Artikelen 425, § 1 en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering - Doelstelling - Draagwijdte - Partij die advocaat is

Overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 425, § 1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, moet ook een partij die zelf advocaat is en zelfs als die houder is van het getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures in strafzaken, een beroep doen op een ander advocaat houder van het bedoelde getuigschrift om cassatieberoep in strafzaken in te stellen en om zijn middelen in een door die advocaat ondertekende memorie aan te voeren aangezien alleen van een dergelijk advocaat kan worden verwacht dat hij, zonder zelf in de zaak enig belang te hebben dat zijn perceptie over de feiten en het recht kan vertekenen, met voldoende afstand en terughoudendheid cassatiemiddelen kan aanvoeren met een redelijke kans op slagen en deze verplichting dient gelet op de bijzondere aard en de rol van het Hof van Cassatie in strafzaken, een wettig doel, namelijk een behoorlijke rechtsbedeling en die verplichting is niet disproportioneel met het beoogde doel (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Algemeen - Artikelen 425, § 1 en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering - Doelstelling - Draagwijdte - Partij die advocaat is

Overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 425, § 1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, moet ook een partij die zelf advocaat is en zelfs als die houder is van het getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures in strafzaken, een beroep doen op een ander advocaat houder van het bedoelde getuigschrift om cassatieberoep in strafzaken in te stellen en om zijn middelen in een door die advocaat ondertekende memorie aan te voeren aangezien alleen van een dergelijk advocaat kan worden verwacht dat hij, zonder zelf in de zaak enig belang te hebben dat zijn perceptie over de feiten en het recht kan vertekenen, met voldoende afstand en terughoudendheid cassatiemiddelen kan aanvoeren met een redelijke kans op slagen en deze verplichting dient gelet op de bijzondere aard en de rol van het Hof van Cassatie in strafzaken, een wettig doel, namelijk een behoorlijke rechtsbedeling en die verplichting is niet disproportioneel met het beoogde doel (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Termijnen van cassatieberoep en van betekening - Burgerlijke rechtsvordering - Duur, begin en einde - Versteklatende burgerlijke partij - Cassatieberoep tegen de verstekbeslissing - Termijn van cassatieberoep

Een versteklatende burgerlijke partij kan tegen de beslissing die in laatste aanleg ten aanzien van haar bij verstek is gewezen onmiddellijk cassatieberoep instellen, maar dat cassatieberoep is alleen ontvankelijk indien het werd ingesteld binnen de wettelijke termijn na het verstrijken van de gewone verzetstermijn (1). (Impliciete oplossing). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 542.

- Art. 424 Wetboek van Strafvordering

16 september 2020

P.19.0347.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.6](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Termijnen van cassatieberoep en van betekening - Burgerlijke rechtsvordering - Duur, begin en einde - Verlenging tot een maand bepaald in artikel 1, KB nr. 2 van 9 april 2020 "Covid" - Toepassing - Cassatieberoepen in strafzaken die enkel betrekking hebben op de burgerlijke belangen

De verlenging van rechtswege tot één maand van de termijnen bepaald in artikel 1, §§ 1 en 2, van het koninklijk besluit nr. 2 van 9 april 2020 met betrekking tot de verlenging van de verjaringstermijnen en de andere termijnen om in rechte te treden, alsmede de verlenging van de termijnen van de rechtspleging en de schriftelijke behandeling voor de hoven en rechtbanken is van toepassing op de cassatieberoepen in strafzaken die enkel betrekking hebben op de burgerlijke belangen (1). (impliciete oplossing). (1) BS 9 april 2020; zie verslag aan de Koning; D. CHEVALIER e.a., "La procédure civile en période de Covid-19, commentaires et analyses de l'arrêté royal n° 2 du 9 avril 2020", JT, 2020, p. 330-338. Hoewel het cassatieberoep, dat enkel de burgerlijke belangen betreft, werd ingesteld op woensdag 22 april 2020, dus de dag na het verstrijken van de termijn van 15 dagen bepaald in artikel 423 Wetboek van Strafvordering, is het dus wegens die verlenging toch ontvankelijk. Die termijn is immers verstreken in de periode vastgesteld in artikel 1 van het voormelde koninklijk besluit nr. 2 (namelijk "vanaf de datum van de bekendmaking van dit besluit tot en met 3 mei 2020").

- Art. 423 Wetboek van Strafvordering
- Art. 1 KB nr. 2 van 9 april 2020 met betrekking tot de verlenging van de verjaringstermijnen en de andere termijnen om in rechte te treden, alsmede de verlenging van de termijnen van de rechtspleging en de schriftelijke behandeling voor de hoven en rechtbanken

25 november 2020

P.20.0670.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201125.2F.1](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm van het cassatieberoep en vermeldingen - Partij die advocaat is - Draagwijdte

Overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 425, § 1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, moet ook een partij die zelf advocaat is en zelfs als die houder is van het getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures in strafzaken, een beroep doen op een ander advocaat houder van het bedoelde getuigschrift om cassatieberoep in strafzaken in te stellen en om zijn middelen in een door die advocaat ondertekende memorie aan te voeren aangezien alleen van een dergelijk advocaat kan worden verwacht dat hij, zonder zelf in de zaak enig belang te hebben dat zijn perceptie over de feiten en het recht kan vertekenen, met voldoende afstand en terughoudendheid cassatiemiddelen kan aanvoeren met een redelijke kans op slagen en deze verplichting dient gelet op de bijzondere aard en de rol van het Hof van Cassatie in strafzaken, een wettig doel, namelijk een behoorlijke rechtsbedeling en die verplichting is niet disproportioneel met het beoogde doel (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm van het cassatieberoep en vermeldingen - Partij die advocaat is - Draagwijdte

Overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 425, § 1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, moet ook een partij die zelf advocaat is en zelfs als die houder is van het getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures in strafzaken, een beroep doen op een ander advocaat houder van het bedoelde getuigschrift om cassatieberoep in strafzaken in te stellen en om zijn middelen in een door die advocaat ondertekende memorie aan te voeren aangezien alleen van een dergelijk advocaat kan worden verwacht dat hij, zonder zelf in de zaak enig belang te hebben dat zijn perceptie over de feiten en het recht kan vertekenen, met voldoende afstand en terughoudendheid cassatiemiddelen kan aanvoeren met een redelijke kans op slagen en deze verplichting dient gelet op de bijzondere aard en de rol van het Hof van Cassatie in strafzaken, een wettig doel, namelijk een behoorlijke rechtsbedeling en die verplichting is niet disproportioneel met het beoogde doel (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn van betekening en/of neerlegging - Vorm - Betekening van cassatieberoep - Neerlegging van het exploit van betekening - In afschrift neergelegde stukken - Inaanmerkingneming

Krachtens artikel 427, eerste lid, Wetboek van Strafvordering moet de partij die cassatieberoep instelt, het cassatieberoep laten betekenen aan de partij tegen wie het gericht is, met uitzondering van de vervolgte persoon die daartoe evenwel enkel is verplicht in zoverre zijn cassatieberoep gericht is tegen de beslissing over de tegen hem ingestelde burgerlijke rechtsvordering; het exploit van betekening moet, in origineel of in afschrift, binnen de in artikel 429 Wetboek van Strafvordering voor de neerlegging van de memories en de overige stukken bepaalde termijnen worden neergelegd bij de griffie van het Hof (1) (Impliciete oplossing). (1) In haar memorie van antwoord had de verweerder een middel van niet-ontvankelijkheid opgeworpen tegen het tweede cassatieberoep en tegen de memorie omdat de stukken betreffende de betekening van het cassatieberoep en het bewijs van de mededeling van de memorie slechts in afschrift in het dossier werden opgenomen. Tot voor kort oordeelde het Hof dat het betekeningsexploot zelf binnen de voorgeschreven termijnen moest worden neergelegd en dat een afschrift van de akte van cassatieberoep samen met de mededeling dat de akte van betekening werd toegestuurd daartoe niet volstond (Cass. 6 juni 2017, AR P.15.1296.N (arrest niet gepubliceerd); Cass. 5 april 2016, AR P.16.0368.N, AC 2016, nr. 234; F. VAN VOLSEM, "Het cassatieberoep in strafzaken na 'Pot Pourri II'", in B. MAES en P. WOUTERS (uitg.), Procéder devant la Cour de cassation – Procederen voor het Hof van Cassatie, Antwerpen, Knops Publishing, 2016, p. 258). Het Hof heeft evenwel meermaals op impliciete wijze toegelaten dat het tegen een burgerlijke partij gericht cassatieberoep van de beklagde ontvankelijk was wanneer het exploit van betekening van het cassatieberoep in afschrift (en niet in origineel) binnen de voorgeschreven termijn in het dossier van de rechtspleging werd neergelegd en de verweerder niet aanvoerde dat het cassatieberoep haar niet werd betekend (Cass. 28 oktober 2020, AR P.20.0272.F, AC 2020, nr. 668; Cass. 29 juni 2016, AR P.16.0329.F, AC 2016, nr. 430 (impliciete oplossing)). Het openbaar ministerie heeft geoordeeld dat een afschrift van het exploit van betekening van het cassatieberoep of van het bewijs van de mededeling van de memorie als onvoldoende beschouwen om de betekening of de mededeling te bewijzen, terwijl de verweerder niet aanvoert dat het cassatieberoep haar niet werd betekend of dat de memorie haar niet werd medegedeeld, zou getuigen van overdreven formalisme, onverenigbaar met artikel 6.1 EVRM (D.V.).

- Art. 427, eerste en tweede lid Wetboek van Strafvordering

28 oktober 2020

P.20.0272.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201028.2F.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn van betekening en/of neerlegging - Betekening - Onregelmatigheid - Sanctie

In strafzaken wordt een onregelmatigheid in de betekening van het cassatieberoep enkel bestraft wanneer een essentieel gegeven ontbreekt of wanneer die onregelmatigheid het recht van verdediging heeft aangetast (1). (1) Zie R. DECLERCQ, "Poursuite en cassation en matière répressive", R.P.D.B., 2015, nr. 428; Cass. 21 januari 1997, AR P.95.1476.N, AC 1997, nr. 43 (onjuiste vermelding van de woonplaats van de eiser); wat betreft de nietigheid van de dagvaarding in strafzaken, Cass. 31 maart 2009, AR P.08.1929.N, AC 2009, nr. 223, en verwijzingen in de voetnoten.

- Art. 427 Wetboek van Strafvordering

3 maart 2021

P.21.0276.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.21](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn van betekening en/of neerlegging -

Betekening - Onregelmatigheid - Verdrag rechten van de mens - Artikel 5 - Toepasselijkheid

Artikel 5 EVRM houdt geen verband met de vormen die de betekening van het cassatieberoep regelen en hun mogelijke onregelmatigheid bestraffen.

- Art. 427 Wetboek van Strafvordering

- Art. 5 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

3 maart 2021

P.21.0276.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.21](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn voor memories en stukken - Vorm - Mededeling van de memorie aan de partij waartegen het cassatieberoep is gericht - Neerlegging van het bewijs van de verzending - Afwezigheid - Sanctie

Artikel 429 Wetboek van Strafvordering bepaalt dat de eiser in cassatie zijn middelen uiterlijk twee maanden na de verklaring van cassatieberoep moet aanvoeren in een door een advocaat ondertekende memorie die hij ter griffie indient en bij aangetekend schrijven meedeelt aan de partij waartegen het cassatieberoep is gericht; wanneer het bewijs van die verzending niet, in origineel of in afschrift, binnen dezelfde termijn wordt neergelegd ter griffie (1), is de memorie niet ontvankelijk (2). (1) In haar memorie van antwoord had de verweerster een middel van niet-ontvankelijkheid opgeworpen tegen het tweede cassatieberoep en tegen de memorie omdat de stukken betreffende de betekening van het cassatieberoep en het bewijs van de mededeling van de memorie slechts in afschrift in het dossier werden opgenomen. Tot voor kort oordeelde het Hof dat het betekeningsexploot zelf binnen de voorgeschreven termijnen moest worden neergelegd en dat een afschrift van de akte van cassatieberoep samen met de mededeling dat de akte van betekening werd toegestuurd daartoe niet volstond (Cass. 6 juni 2017, AR P.15.1296.N (arrest niet gepubliceerd); Cass. 5 april 2016, AR P.16.0368.N, AC 2016, nr. 234; F. VAN VOLSEM, "Het cassatieberoep in strafzaken na 'Pot Pourri II'", in B. MAES en P. WOUTERS (uitg.), Procéder devant la Cour de cassation – Procederen voor het Hof van Cassatie, Antwerpen, Knops Publishing, 2016, p. 258). Het Hof heeft evenwel meermaals op impliciete wijze toegelaten dat het tegen een burgerlijke partij gericht cassatieberoep van de beklagde ontvankelijk was wanneer het exploot van betekening van het cassatieberoep in afschrift (en niet in origineel) binnen de voorgeschreven termijn in het dossier van de rechtspleging werd neergelegd en de verweerster niet aanvoerde dat het cassatieberoep haar niet werd betekend (Cass. 28 oktober 2020, AR P.20.0272.F, AC 2020, nr. 668; Cass. 29 juni 2016, AR P.16.0329.F, AC 2016, nr. 430 (impliciete oplossing)). Het openbaar ministerie heeft geoordeeld dat een afschrift van het exploot van betekening van het cassatieberoep of van het bewijs van de mededeling van de memorie als onvoldoende beschouwen om de betekening of de mededeling te bewijzen, terwijl de verweerster niet aanvoert dat het cassatieberoep haar niet werd betekend of dat de memorie haar niet werd medegedeeld, zou getuigen van overdreven formalisme, onverenigbaar met artikel 6.1 EVRM (D.V.). (2) Cass. 2 maart 2016, AR P.15.1448.F, AC 2016, nr. 152; Cass. 2 september 2015, AR P.15.0547.F, AC 2015, nr. 472.

- Art. 429 Wetboek van Strafvordering

28 oktober 2020

P.20.0272.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201028.2F.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn voor memories en stukken - Memorie - Partij die advocaat is - Draagwijde

Overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 425, § 1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, moet ook een partij die zelf advocaat is en zelfs als die houder is van het getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures in strafzaken, een beroep doen op een ander advocaat houder van het bedoelde getuigschrift om cassatieberoep in strafzaken in te stellen en om zijn middelen in een door die advocaat ondertekende memorie aan te voeren aangezien alleen van een dergelijk advocaat kan worden verwacht dat hij, zonder zelf in de zaak enig belang te hebben dat zijn perceptie over de feiten en het recht kan vertekenen, met voldoende afstand en terughoudendheid cassatiemiddelen kan aanvoeren met een redelijke kans op slagen en deze verplichting dient gelet op de bijzondere aard en de rol van het Hof van Cassatie in strafzaken, een wettig doel, namelijk een behoorlijke rechtsbedeling en die verplichting is niet disproportioneel met het beoogde doel (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn voor memories en stukken - Memorie - Advocaat bij het Hof - Ondertekening van de memorie op vordering en concept - Draagwijdte

Advocaten bij het Hof, die ministerieel ambtenaar zijn, kunnen in de gevallen waarin hun tussenkomst wettelijk is vereist, cassatieberoepen of daarmee verband houdende geschriften ondertekenen "op vordering en concept"; in strafzaken is de tussenkomst van een advocaat bij het Hof niet vereist en is de advocaat geen ministerieel ambtenaar, zodat hij niet de hoedanigheid heeft om een memorie te ondertekenen "op vordering en concept" en de ondertekening van een memorie 'op vordering en concept' door een advocaat bij het Hof voldoet niet aan de door de artikelen 425, §1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering vereiste noodzaak houder te zijn van een getuigschrift van cassatieprocedures in strafzaken om cassatieberoep in te stellen in strafzaken en middelen aan te voeren in een memorie (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn voor memories en stukken - Memorie - Advocaat bij het Hof - Ondertekening van de memorie op vordering en concept - Draagwijdte

Advocaten bij het Hof, die ministerieel ambtenaar zijn, kunnen in de gevallen waarin hun tussenkomst wettelijk is vereist, cassatieberoepen of daarmee verband houdende geschriften ondertekenen "op vordering en concept"; in strafzaken is de tussenkomst van een advocaat bij het Hof niet vereist en is de advocaat geen ministerieel ambtenaar, zodat hij niet de hoedanigheid heeft om een memorie te ondertekenen "op vordering en concept" en de ondertekening van een memorie 'op vordering en concept' door een advocaat bij het Hof voldoet niet aan de door de artikelen 425, §1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering vereiste noodzaak houder te zijn van een getuigschrift van cassatieprocedures in strafzaken om cassatieberoep in te stellen in strafzaken en middelen aan te voeren in een memorie (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn voor memories en stukken - Memorie - Doelstelling

Volgens artikel 429, tweede lid, Wetboek van Strafvordering dient de eiser in cassatie zijn memorie in te dienen binnen twee maanden na het instellen van het cassatieberoep en in elk geval vijftien dagen vóór de rechtszitting en deze termijnen zijn noodzakelijk opdat de tegenpartij verweer zou kunnen voeren, de advocaat-generaal en het Hof voldoende tijd zouden hebben voor het onderzoek van de middelen en het Hof binnen een redelijke termijn uitspraak zou kunnen doen; de termijnbepaling, waarvan de niet-naleving wordt gesanctioneerd met de niet-ontvankelijkheid van de memorie, dient een wettig doel, namelijk een behoorlijke rechtsbedeling en de verplichting is niet disproportioneel met het beoogde doel (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Art. 429, tweede lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn voor memories en stukken - Memorie - Doelstelling

Volgens artikel 429, tweede lid, Wetboek van Strafvordering dient de eiser in cassatie zijn memorie in te dienen binnen twee maanden na het instellen van het cassatieberoep en in elk geval vijftien dagen vóór de rechtszitting en deze termijnen zijn noodzakelijk opdat de tegenpartij verweer zou kunnen voeren, de advocaat-generaal en het Hof voldoende tijd zouden hebben voor het onderzoek van de middelen en het Hof binnen een redelijke termijn uitspraak zou kunnen doen; de termijnbepaling, waarvan de niet-naleving wordt gesanctioneerd met de niet-ontvankelijkheid van de memorie, dient een wettig doel, namelijk een behoorlijke rechtsbedeling en de verplichting is niet disproportioneel met het beoogde doel (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Art. 429, tweede lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn voor memories en stukken - Memorie - Partij die advocaat is - Draagwijdte

Overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 425, § 1, en 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, moet ook een partij die zelf advocaat is en zelfs als die houder is van het getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures in strafzaken, een beroep doen op een ander advocaat houder van het bedoelde getuigschrift om cassatieberoep in strafzaken in te stellen en om zijn middelen in een door die advocaat ondertekende memorie aan te voeren aangezien alleen van een dergelijk advocaat kan worden verwacht dat hij, zonder zelf in de zaak enig belang te hebben dat zijn perceptie over de feiten en het recht kan vertekenen, met voldoende afstand en terughoudendheid cassatiemiddelen kan aanvoeren met een redelijke kans op slagen en deze verplichting dient gelet op de bijzondere aard en de rol van het Hof van Cassatie in strafzaken, een wettig doel, namelijk een behoorlijke rechtsbedeling en die verplichting is niet disproportioneel met het beoogde doel (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Artt. 425, § 1, en 429, eerste lid Wetboek van Strafvordering

16 februari 2021

P.20.1191.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210202.2N.13](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn voor memories en stukken - Termijn voor de

neerlegging van de memorie - Bestreden arrest dat uitspraak doet op grond van de artikelen 72 en volgende Vreemdelingenwet - Dringende zaak

Artikel 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering stelt de ontvankelijkheid van de memorie afhankelijk van de voorwaarde dat deze uiterlijk vijftien vrije dagen voor de rechtszitting op de griffie van het Hof moet toekomen; die vormvereiste is voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid; het cassatieberoep tegen een arrest dat uitspraak doet op grond van de artikelen 72 en volgende Vreemdelingenwet wordt door het Hof met de vereiste spoed onderzocht; in dat geval is de in artikel 432 Wetboek van Strafvordering bepaalde termijn van vijftien dagen voor de kennisgeving van de vaststelling van de zaak niet van toepassing; op het ogenblik dat de eiser cassatieberoep instelt, weet hij dat het Hof, volgens een vaste praktijk, zijn cassatieberoep uiterlijk op de rechtszitting vóór het verval van de vasthoudingstitel zal onderzoeken; de raadsman van de eiser hoeft bijgevolg niet op de inlichtingen van de griffie te wachten om te weten dat de zaak met de vereiste spoed zal worden vastgesteld (1). (1) Zie Cass. 13 mei 2020, AR P.20.0446.F, AC 2020, nr. 292, en noot M.N.B.Om de laattijdige neerlegging van zijn memorie te verantwoorden, moet de eiser elementen aanvoeren die overmacht vormen en waaruit blijkt dat de overmacht heeft voortgeduurd tot de datum van die laattijdige neerlegging (zie Cass. 7 februari 2018, AR P.18.0116.F, AC 2018, nr. 83, en verwijzingen in de voetnoten; Cass. 16 augustus 2017, AR P.17.0844.F, arrest niet gepubliceerd).De omstandigheid die de eiser aanvoert, beantwoordt niet aan die voorwaarde: zonder zich op overmacht te beroepen om de laattijdige neerlegging van zijn memorie te verantwoorden, voert hij aan dat die laattijdigheid niet kan worden bestraft met de niet-ontvankelijkheid van de memorie, omdat hij pas twee dagen na de neerlegging van de memorie op de hoogte is gebracht van de datum van deze rechtszitting. Volgens hem impliceert het recht van verdediging dat de eiser in cassatie zijn memorie moet kunnen neerleggen "binnen een termijn van 15 dagen, zodra hij officieel op de hoogte is gebracht van de datum van de rechtszitting via de brief met de rechtsdagbepaling die de verdediging ontvangt van de griffie van het Hof". Een dergelijke vereiste blijkt echter noch uit artikel 432 Wetboek van Strafvordering noch uit artikel 1106 Gerechtelijk Wetboek, waarnaar hij verwijst, noch uit enige andere bepaling.(M.N.B.)

- Art. 1106 Gerechtelijk Wetboek

- Artt. 429, eerste lid, en 432 Wetboek van Strafvordering

3 maart 2021

P.21.0227.F

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.18

AC nr. ...

Strafzaken - Beslissingen vatbaar voor cassatieberoep - Strafvordering - Allerlei - Vreemdeling - Vrijheidsberoving - Beroep bij de rechterlijke macht - Arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling - Definitief karakter

Door de beslissing over het hoger beroep oefent de kamer van inbeschuldigingstelling tegen de beschikking bedoeld in artikel 72, derde lid, Vreemdelingenwet, zijn rechtsmacht volledig uit met betrekking tot het in het tweede lid van die bepaling bedoelde onderzoek, zodat die beslissing een eindbeslissing is in de zin van artikel 420, eerste lid, Wetboek van Strafvordering (1). (1) "De in strafzaken en in hoger beroep gewezen beslissing waardoor de appelrechters hun rechtsmacht volledig hebben uitgeoefend, is onmiddellijk vatbaar voor cassatieberoep" (Cass. 22 september 1993, AR P.93.0567.F, AC 1993, nr. 366).

- Art. 72 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Art. 420 Wetboek van Strafvordering

3 maart 2021

P.21.0276.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.21](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Beslissingen vatbaar voor cassatieberoep - Burgerlijke rechtsvordering - Burgerlijke partij - Ten aanzien van haar bij verstek gewezen beslissing - Onmiddellijk cassatieberoep - Ontvankelijkheid

Een versteklatende burgerlijke partij kan tegen de beslissing die in laatste aanleg ten aanzien van haar bij verstek is gewezen onmiddellijk cassatieberoep instellen, maar dat cassatieberoep is alleen ontvankelijk indien het werd ingesteld binnen de wettelijke termijn na het verstrijken van de gewone verzetstermijn (1). (Impliciete oplossing). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 542.

- Art. 424 Wetboek van Strafvordering

16 september 2020

P.19.0347.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.6](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Allerlei - Vreemdeling - Vrijheidsberoving - Beroep bij de rechterlijke macht - Arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling - Cassatieberoep - Toepasselijke wetsbepalingen

Artikel 72 Vreemdelingenwet, dat geen melding maakt van het cassatieberoep, heeft enkel betrekking op de onderzoeksprocedure van de daarin bepaalde rechtsmiddelen waarover de onderzoeksgerechten uitspraak doen; die bepaling verwijst noodzakelijkerwijs naar de Voorlopige Hechteniswet die van toepassing was op het tijdstip van de bekendmaking van de Vreemdelingenwet, namelijk de wet van 20 april 1874, die geen enkele bepaling bevatte met betrekking tot het cassatieberoep, dat werd ingesteld volgens de regels van het Wetboek van Strafvordering; de Voorlopige Hechteniswet, dat een hoofdstuk over het cassatieberoep bevat, heeft artikel 72 Vreemdelingenwet niet gewijzigd; bijgevolg, en niettegenstaande de inwerkingtreding van de Voorlopige Hechteniswet, kan cassatieberoep worden ingesteld tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat de invrijheidstelling van de vreemdeling beveelt, aangezien dat cassatieberoep wordt geregeld door de bepalingen van het Wetboek van Strafvordering (1). (1) Zie Cass. 29 november 2017, AR P.17.1145.F, AC 2017, nr. 683; Cass. 28 april 2009, AR P.09.0545.N, AC 2009, nr. 283.

- Art. 31 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

- Art. 72 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Art. 420 Wetboek van Strafvordering

3 maart 2021

P.21.0276.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.21](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Allerlei - Vreemdeling - Vrijheidsberoving - Toezicht door de rechterlijke macht - Rechtsmiddelen - Hoedanigheid van de minister in de procedure - Cassatieberoep van de minister - Ontvankelijkheid indien de Belgische Staat niet voor de onderzoeksgerechten is verschenen

De omstandigheid dat de Belgische Staat niet is verschenen voor de onderzoeksgerechten die krachtens artikel 72 Vreemdelingenwet van de zaak hebben kennisgenomen, ontzegt hem de hoedanigheid van in de zaak betrokken partij niet en heeft geen invloed op zijn belang om cassatieberoep in te stellen tegen het arrest dat de invrijheidstelling van een vreemdeling beveelt (1). (1) Zie Cass. 10 september 2014, AR P.14.1374.F, AC 2014, nr. 509. Ter herinnering, in die aangelegenheid is er geen verzet mogelijk.

- Art. 72 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

3 maart 2021

P.21.0276.F

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.21

AC nr. ...

CASSATIEMIDDELEN

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Vereiste vermeldingen - Wettelijke bepaling - Aanwijzing zonder precisering

De aanwijzing, in een cassatiemiddel, van een wettelijke bepaling, zonder verdere precisering, verwijst naar die bepaling zoals zij is gewijzigd of vervangen.

- Art. 1080 Gerechtelijk Wetboek

12 februari 2021

C.20.0086.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210212.1N.5](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN

Strafzaken - Algemeen - Middel gegrond op een bewering in strijd met de authentieke vaststellingen van het proces-verbaal van de terechtzitting - Geen betichting van valsheid - Ontvankelijkheid

Zonder inschrijving wegens valsheid is een cassatiemiddel onontvankelijk als het opkomt tegen de authentieke vaststellingen van het proces-verbaal van een terechtzitting (1). (1) Cass. 25 april 1984, AR 3576, AC 1984, nr. 494.

12 januari 2021

P.20.0970.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.4](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Nieuw middel - Vrijheidsberoving - Beroep bij de rechterlijke macht - Arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling - Definitief karakter - Cassatieberoep - Ontvankelijkheid

Het middel dat opkomt tegen een grond die de rechter ter verantwoording van zijn beslissing opgeeft, kan niet als nieuw worden aangemerkt (1). (1) Zie Cass. 15 juni 2018, RG C.17.0380.F, AC 2018, nr. 390 (burgerlijke zaken); Cass. 14 december 2015, AR S.10.0216.F, AC 2015, nr. 746, met concl. van advocaat-generaal GENICOT (id.) op datum in Pas.; Cass. 14 november 2000, AR P.98.1439.N, AC 1998, nr. 619; R. DECLERCQ, o.c., nr. 824, pp. 485-486, en verwijzingen in voetnoot 2951 (gerechtelijk privaatrecht), en nr. 834 ("en procédure pénale (...) l'irrecevabilité du moyen nouveau se rattache plutôt à l'interdiction, pour la cour, de constater et d'apprécier des éléments de fait"); C. PARMENTIER, Comprendre la technique de cassation, Larcier, 2de uitg., 2018, nr. 150.

3 maart 2021

P.21.0276.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.21](#)

AC nr. ...

COLLECTIEVE SCHULDENREGELING

- Toelaatbaarheid - Herroeping - Bemiddelingsrekening - Beschikbare bedragen - Verdeling - Wijze

De op de bemiddelingsrekening beschikbare bedragen moeten worden verdeeld onder alle schuldeisers van de schuldenaar, ongeacht of hun vordering is ontstaan vóór of na de toelaatbaarheid tot de collectieve schuldenregeling, waarbij rekening moet worden gehouden met de wettelijke of overeengekomen redenen van voorrang en met de rang van de bevoorrechte schuldeisers (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 534.

- Artt. 8 en 14 Burgerlijk Wetboek - Boek III - Titel XVIII: Voorrechten en hypotheken. - Hypotheekwet
- Artt. 1675/7, § 1, eerste, tweede en derde lid, en § 2, en 1675/12, § 2/1 en 3 Gerechtelijk Wetboek

14 september 2020

S.19.0092.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.8](#)

AC nr. ...

- Toelaatbaarheid - Herroeping - Verdeling van de beschikbare bedragen - Zakelijke zekerheden en voorrechten

In geval van herroeping van de beschikking van toelaatbaarheid eindigen de onbeschikbaarheid van het vermogen van de schuldenaar en de schorsing van de gevolgen van de zakelijke zekerheden en van de voorrechten (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 534.

- Art. 1675/15, § 2/1 en 3 Gerechtelijk Wetboek

14 september 2020

S.19.0092.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.8](#)

AC nr. ...

DOUANE EN ACCIJNZEN

***- Vervolging voor de strafrechter - Veroordeling tot betaling van ontdoken rechten -
Moratoire interesten - Vertraging bij de uitoefening van de strafvordering -
Vrijstelling van de moratoire interesten - Wettigheid***

Artikel 311, § 1, AWDA staat de strafrechter niet toe om, wanneer hij vaststelt dat de vervolging vertraging heeft opgelopen, de accijnsschuld om die reden vrij te stellen van de wettelijke interest.

- Art. 311, § 1 Algemene Wet 18 juli 1977 inzake douane en accijnzen

16 september 2020

P.20.0143.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.11](#)

AC nr. ...

DRUKPERS (POLITIE OVER DE)

- Drukpersmisdrijf - Bevoegdheid van de jury - Vaststelling - Relevantie of maatschappelijk belang van de gepubliceerde gedachte of opinie - Beargumenteerde of uitgewerkt karakter van het strafbare geschrift - Bekendheid van de auteur

Artikel 150 Grondwet stelt de bevoegdheid van de jury voor de persmisdrijven niet afhankelijk van de relevantie of het maatschappelijk belang van de gepubliceerde gedachte of opinie, evenmin als van het min of meer beargumenteerde of uitgewerkte karakter van het strafbare geschrift of van de bekendheid van de auteur van dat geschrift (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 613.

- Art. 150 De gecoördineerde Grondwet 1994

7 oktober 2020

P.19.0644.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201007.2F.1](#)

AC nr. ...

DWANGSOM

- Voorafgaande maatregel - Accessoir opgelegde dwangsom - Betwisting - Vonnis - Aard - Hoger beroep

De dwangsom is een indirect executiemiddel dat dient als financiële prikkel tot nakoming van de hoofdveroordeling en kan slechts accessoir aan die hoofdveroordeling worden opgelegd, zodat slechts samen met het hoger beroep tegen het eindvonnis hoger beroep kan worden ingesteld tegen een beslissing om accessoir aan een beslissing alvorens recht te doen een dwangsom op te leggen waarover betwisting bestaat (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 19, eerste en derde lid, 875bis, tweede lid, 1050, tweede lid, en 1385bis Gerechtelijk Wetboek

12 februari 2021

C.20.0048.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210212.1N.4](#)

AC nr. ...

ECONOMIE

- Economische expansie - Verkoop van gronden - Recht van terugkoop - Aard

Het recht van terugkoop, dat kan worden uitgeoefend indien de koper niet voldoet aan de voorwaarden omtrent de economische bestemming van de gronden en de gebruiksmodaliteiten, strekt tot vrijwaring van de belangrijke financiële inspanningen die de overheid heeft moeten doen voor de aankoop, de aanleg of de uitrusting van de gronden, zodat de termijn van vijf jaar waartoe artikel 1660 Oud Burgerlijk Wetboek het in artikel 1659 Oud Burgerlijk Wetboek bedoelde recht van wederinkoop beperkt, hierop niet van toepassing is (1). (1) Zie Cass. 22 februari 2018, AR C.13.0095.N, AC 2018, nr. 115; Cass. 3 december 2015, AR C.14.0428.N, AC 2015, nr. 728, met gelijkluidende concl. van advocaat-generaal A. Van Ingelgem; Cass. 18 maart 2004, AR C.03.0099.N, AC 2004, nr. 154.

- Art. 76 Decreet 19 december 2003 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004

- Art. 32, § 1 Wet 30 december 1970 betreffende de economische expansie

19 maart 2021

C.20.0144.N

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210319.1N.8

AC nr. ...

EIGENDOM

- Mede-eigendom - Procedure tot betaling van voorschotten en achterstallen - Syndicus - Bevoegdheid

De syndicus is gemachtigd een procedure tot betaling van voorschotten en achterstallen van lasten van de mede-eigendom in te stellen, zoals die door de algemene vergadering van de mede-eigenaars werden vastgesteld, zonder dat hij daartoe van die algemene vergadering toestemming of bekrachtiging moet verkrijgen en kan ook zonder die toestemming of bekrachtiging hoger beroep instellen tegen het vonnis waarbij de vordering tot betaling van voorschotten en achterstallen van lasten van de mede-eigendom geheel of gedeeltelijk werd afgewezen.

- Art. 577-8, § 4, 3°, 5° en 6° Oud Burgerlijk Wetboek

19 maart 2021

C.20.0062.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210319.1N.4](#)

AC nr. ...

EUROPESE UNIE

ALGEMEEN

Algemeen - Verordening - Verordening (EEG) nr. 857/84 - Melkproducent - Toekenning referentiehoeveelheid - Toekenning specifieke referentiehoeveelheid - Toekenning extra referentiehoeveelheid

Het is enkel vereist dat een melkproducent landbouwer in hoofdberoep is opdat hij in aanmerking komt voor de toekenning van een extra referentiehoeveelheid maar niet voor de toekenning van een referentiehoeveelheid of een specifieke referentiehoeveelheid (1).

(1) Zie concl. OM.

- Art. 2 Verordening (EEG) Nr. 764/89 van de Raad van 20 maart 1989 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 857/84 houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quater van Verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en

- Artt. 2, 3, 3bis en 4, eerste lid, c Verordening 857/84/EEG van de Raad van 31 maart 1984 houdende algemene voorschriften voor de toepassing van de in artikel 5 quater van verordening (EEG) nr. 804/68 bedoelde heffing in de sector melk en zuivelproducten

7 mei 2021

C.18.0089.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210507.1N.8](#)

AC nr. ...

Algemeen - Verordening - Verordening (EEG) nr. 857/84 - Melkproducent

Het is niet vereist dat een melkproducent landbouwer in hoofdberoep is, opdat hij als producent in de zin van artikel 12, c) Verordening (EEG) nr. 857/84, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, kan worden aangemerkt (1). (1) Zie concl. OM.

7 mei 2021

C.18.0089.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210507.1N.8](#)

AC nr. ...

PREJUDICIELE GESCHILLEN

Prejudiciële geschillen - Voorwerp - Leemte in de nationale wet die niet zonder het optreden van de wetgever kan worden verholpen - Invloed op de verplichting om de vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie

De rechter dient aan het Hof van Justitie van de Europese Unie geen prejudiciële vraag te stellen over een leemte in de nationale wet wanneer hij vaststelt dat die leemte, in de veronderstelling dat ze een schending van het EU-recht tot gevolg heeft, niet zonder het optreden van de wetgever kan worden verholpen (1). (1) "C'est aux juridictions nationales saisies d'un litige qu'il appartient d'apprécier tant la nécessité d'une décision préjudicielle pour être en mesure de rendre leur jugement que la pertinence des questions qu'elles posent à la Cour [de justice des Communautés européennes]" (C. NAÔMÉ, Le renvoi préjudiciel en droit européen. Guide pratique, J.L.M.B., Opus 4, Larcier, 2007, p. 104). "Artikel 267 VWEU verplicht een nationaal rechtscollege niet om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen wanneer de interpretatie van de akte duidelijk is, wanneer de vraag niet relevant is voor de zaak waarvan het kennisneemt, wanneer de in het geding zijnde gemeenschapsbepaling reeds door het Hof van Justitie werd geïnterpreteerd of wanneer de correcte toepassing van het recht van de Europese Unie zo voor de hand ligt dat zij geen ruimte laat voor redelijke twijfel" (Cass. 27 mei 2020, AR P.20.0516.F, AC 2020, nr. 326; Cass. 11 maart 2015, AR P.14.1677.F, AC 2015, nr. 183, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.; zie HvJ 6 oktober 1982, Cilfit e.a. t. Ministero della Sanità, C-283/81, inz. § 7, § 10, § 11, § 13, § 14 en § 16; HvJ 15 juni 2005, Intermodal Transports, C-495/03; C. NAÔMÉ, o.c., nr. 146). Wanneer de rechter vaststelt dat een leemte in de nationale wetgeving, gesteld dat deze een schending van het EU-recht tot gevolg zou hebben, niet zonder het optreden van de wetgever kan worden verholpen, is de vraag over die leemte niet relevant voor de zaak waarvan hij kennisneemt en dient hij ze bijgevolg niet te stellen. (M.N.B.)

- Art. 267 Verdrag 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie

3 maart 2021

P.21.0227.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.18](#)

AC nr. ...

VERDRAGSBEPALINGEN

Verdragsbepalingen - Beginselen - Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie - Verordening - Verordeningen (EEG) nr. 857/84 en 764/89 - Verbindend en rechtstreeks toepasselijk

De Verordeningen (EEG) nr. 857/84 en 764/89, die, in overeenstemming met artikel 288, tweede lid VWEU, bepalen dat zij verbindend zijn in al hun onderdelen en rechtstreeks toepasselijk zijn in de lidstaten, zijn, wat hun respectievelijke bepalingen betreft onder de artikelen 2, 3 en 3bis, 4, eerste lid, c), 6 eerste lid, en 12, c) voldoende duidelijk, bepaald en onvoorwaardelijk, hebben aldus rechtstreekse gevolgen in de Belgische rechtsorde en scheppen voor de rechtzoekenden individuele rechten die door de nationale rechtbanken moeten worden beschermd (1). (1) Zie concl. OM.

7 mei 2021

C.18.0089.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210507.1N.8](#)

AC nr. ...

FAILLISSEMENT, FAILLISSEMENTSAAKOORD EN GERECHTELIJ

GEVOLGEN (PERSONEN, GOEDEREN, VERBINTENISSEN)

Gevolgen (personen, goederen, verbintenissen) - Vonnis van faillietverklaring - Betalingen, verrichtingen en handelingen van de gefailleerde - Betalingen aan de gefailleerde - Niet-tegenwerpelijheid aan de boedel - Persoon die zich op die niet-tegenwerpelijheid kan beroepen

Enkel de curator kan zich in het belang van de boedel beroepen op de niet-tegenwerpelijheid aan de boedel van alle betalingen, verrichtingen en handelingen van de gefailleerde en alle betalingen aan de gefailleerde gedaan vanaf de dag van het vonnis van faillietverklaring (1). (1) Art. 16, eerste lid, Faillissementswet zoals van toepassing vóór de opheffing ervan door de wet van 11 augustus 2017.

- Art. 16, eerste lid Wet 8 augustus 1997

19 november 2020

C.19.0584.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201119.1F.1](#)

AC nr. ...

Gevolgen (personen, goederen, verbintenissen) - Gefailleerde - Verschoonbaarheid - Echtgenoot of gewezen echtgenoot - Strafrechtelijke veroordeling - Schadevergoeding - Hoofdelijke veroordeling met de gefailleerde

Wanneer de echtgenoot of de voormalige echtgenoot, in zijn hoedanigheid van mededader van eenzelfde misdrijf, hoofdelijk met de gefailleerde wordt veroordeeld tot teruggave en schadevergoeding, is hij niet op grond van de huwelijksband tot de schuld van zijn echtgenoot gehouden en derhalve wordt hij niet ten gevolge van de verschoonbaarheid van de gefailleerde van die aansprakelijkheid bevrijd (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 767.

- Art. 50 Strafwetboek

- Art. 82, eerste en tweede lid Wet 8 augustus 1997

10 december 2020

C.20.0110.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201210.1F.12](#)

AC nr. ...

Gevolgen (personen, goederen, verbintenissen) - Gefailleerde - Verschoonbaarheid - Echtgenoot of gewezen echtgenoot - Persoonlijke verplichting - Huwelijksband - Bevrijding

Wanneer de echtgenoot of de voormalige echtgenoot, in zijn hoedanigheid van mededader van eenzelfde misdrijf, hoofdelijk met de gefailleerde wordt veroordeeld tot teruggave en schadevergoeding, is hij niet op grond van de huwelijksband tot de schuld van zijn echtgenoot gehouden en derhalve wordt hij niet ten gevolge van de verschoonbaarheid van de gefailleerde van die aansprakelijkheid bevrijd (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 767.

- Art. 50 Strafwetboek

- Art. 82, eerste en tweede lid Wet 8 augustus 1997

10 december 2020

C.20.0110.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201210.1F.12](#)

AC nr. ...

MISDRIJVEN IN VERBAND MET FAILLISSEMENT, BEDRIEGLIJK ONVERMOGEN

Misdrijven in verband met faillissement, bedrieglijk onvermogen - Laattijdige aangifte - Toestand van faillissement - Beoordeling - Betwiste belastingschulden

Opdat de strafrechter het verzuim binnen de door artikel 9 Faillissementswet, thans artikel XX.102 Wetboek van Economisch Recht bedoelde termijn aangifte te doen van het faillissement van een vennootschap met het oogmerk de faillietverklaring uit te stellen, strafbaar gesteld door artikel 489bis, 4°, Strafwetboek, bewezen kan verklaren dient hij, indien op dat punt verweer wordt gevoerd, de datum te bepalen waarop de vennootschap zich in een toestand van faillissement, i.e. de datum waarop de vennootschap op duurzame wijze heeft opgehouden te betalen en haar krediet is geschokt, bevond; hij mag bij die beoordeling rekening houden met een belastingschuld waarvan de verschuldigdheid door de vennootschap al dan niet in het kader van een gerechtelijke procedure wordt betwist, indien die betwisting niet ernstig is.

27 oktober 2020

P.20.0622.N

ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201027.2N.11

AC nr. ...

GEESTESZIEKE

- Ziekenhuisopname - Handhaving - Hoger beroep - Procedure

Artikel 30, § 2 tot § 6, Wet Bescherming Persoon Geesteszieke neemt de regels niet over die vermeld zijn in de artikelen 7, § 2 en § 3, en 13 van deze wet; de voorwaarden waaronder de laatstvermelde twee artikelen de verdere ziekenhuisopname van de zieke regelen, zijn niet van toepassing zijn in hoger beroep.

- Artt. 7, §§ 2 en 3, 13 en 30, §§ 2 tot 6 Wet 26 juni 1990 betreffende de bescherming van de persoon van de geesteszieke

8 maart 2021

C.17.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210308.3N.6](#)

AC nr. ...

- Ziekenhuisopname - Handhaving - Hoger beroep - Recht op tegenspraak - Procedure

Uit de artikel 30, § 3, tweede lid, en vierde lid Wet Bescherming Persoon Geesteszieke en de wetsgeschiedenis volgt dat wanneer de zieke in de beroepsprocedure gebruik wil maken van zijn recht zich te laten bijstaan door een geneesheer-psychiater, hieruit niet voortvloeit dat deze laatste een bijkomende termijn moet worden verleend om hem een schriftelijk advies te verstrekken.

- Art. 30, § 3, tweede lid, en vierde lid Wet 26 juni 1990 betreffende de bescherming van de persoon van de geesteszieke

8 maart 2021

C.17.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210308.3N.6](#)

AC nr. ...

GEMEENTE

- Gemeentelijke administratieve sancties - Sanctionerend ambtenaar - Geldboete - Uitstel - Opschorting - Niet toepasselijk - Grondwettigheid

Het vonnis dat beslist dat het strafrecht dat voorziet in de mogelijkheid om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen, niet van toepassing is op de litigieuze administratieve sancties, is naar recht verantwoord (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 527.

- Artt. 3, 3°, en 31 Wet 24 juni 2013 betreffende de gemeentelijke administratieve sancties

14 september 2020

C.19.0161.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.2](#)

AC nr. ...

- Gemeentelijke administratieve sancties - Sanctionerend ambtenaar - Geldboete - Uitstel - Opschorting - Niet toepasselijk - Grondwettigheid

Het vonnis dat beslist dat het strafrecht dat voorziet in de mogelijkheid om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen, niet van toepassing is op de litigieuze administratieve sancties, is naar recht verantwoord (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 527.

- Artt. 3, 3°, en 31 Wet 24 juni 2013 betreffende de gemeentelijke administratieve sancties

14 september 2020

C.19.0161.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.2](#)

AC nr. ...

- Boswetboek - Verbranding van kapafval - Bevoegdheid van de gemeenten om op te treden

Krachtens artikel D167, § 1, (Waals) Milieuwetboek-Boek 1 zijn de gemeenteraden bevoegd om, via een gemeentelijk reglement, geheel of gedeeltelijk feiten strafbaar te stellen die met name aan de basis liggen van het volgende misdrijf: de verbranding van huisafval in open lucht of in installaties die niet voldoen aan de bepalingen van het decreet van 27 juni 1996 betreffende de afvalstoffen, met uitzondering van de verbranding van droog natuurlijk afval afkomstig van bossen, velden en tuinen, zoals geregeld in het Veldwetboek en het Boswetboek; de in dat artikel bedoelde uitzondering heeft tot gevolg dat, in de daarin omschreven aangelegenheid, elk mogelijk samenlopend optreden vanwege een gemeente wordt uitgesloten (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 614.

- Art. 2, § 1 Wet 24 juni 2013 betreffende de gemeentelijke administratieve sancties

- Artt. 3 en 44 Waals decreet 15 juli 2008 betreffende het Boswetboek

- Art. D167, § 1 Milieuwetboek. - Boek 1 : Algemene en gemeenschappelijke bepalingen. - Decretale gedeelte. (vertaling)

7 oktober 2020

P.20.0249.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201007.2F.5](#)

AC nr. ...

GRONDWET

GRONDWET 1994 (ART. 1 TOT 99)

Art. 23 - "Standstill"-verplichting - Toepassingsgebied - Recht op sociale zekerheid - Vermindering - Begrip

Artikel 23 Grondwet houdt inzake het recht op sociale zekerheid en het recht op maatschappelijke dienstverlening een standstill-verplichting in die zich ertegen verzet dat de bevoegde wetgever en de verordenende overheid de door de toepasselijke norm geboden beschermingsgraad aanzienlijk verminderen, zonder dat daartoe redenen van algemeen belang voorhanden zijn; die bepaling is niet enkel van toepassing op de prestaties die in ruil voor socialezekerheidsbijdragen of voor voldoende werkperiodes worden toegekend door de takken van de sociale zekerheid voor werknemers, zelfstandigen of ambtenaren of door de overzeese sociale zekerheid, maar ook op de prestaties die niet aan de sociale zekerheid bijdragen en die zijn voorzien in diezelfde takken van de sociale zekerheid of in de takken van het stelsel van de sociale bijstand, namelijk de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, de sociale integratie, de eigenlijke maatschappelijke dienstverlening, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden; ze is van toepassing op de inschakelingsuitkeringen, die prestaties zijn die niet aan de sociale zekerheid bijdragen en die op grond van de studies worden toegekend door artikel 36 Werkloosheidsbesluit; aangezien elke vermindering van de beschermingsgraad die door de sociale prestaties wordt gewaarborgd, ongeacht of ze al dan niet aan de sociale zekerheid bijdragen, door de aard van die prestaties een vermindering van de uitgaven tot gevolg kan hebben en de betrokkenen ertoe kan aanzetten meer inspanningen te leveren om zich op de arbeidsmarkt te integreren en, bijgevolg, tot het behalen van algemene begrotings- en werkzaamheidsdoelstellingen kan bijdragen, kunnen dergelijke algemene doelstellingen niet volstaan om eender welke vermindering van die beschermingsgraad te verantwoorden; ook de hulp van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn die eenieder wordt gewaarborgd, kan op zich niet volstaan om eender welke vermindering te verantwoorden van de beschermingsgraad die door de sociale prestaties wordt gewaarborgd, ook al dragen die prestaties niet bij aan de sociale zekerheid, omdat dit zou neerkomen op een uitholling van de voormelde standstill-verplichting (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 531.

- Art. 36 KB 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering

- Art. 23 De gecoördineerde Grondwet 1994

14 september 2020

S.18.0012.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.1](#)

AC nr. ...

GRONDWET 1994 (ART. 100 TOT EINDE)

GRONDWET 1994 (ART. 100 TOT EINDE) - Art. 150 - Drukkers - Drukkersmisdrijf - Bevoegdheid van de jury - Vaststelling - Relevantie of maatschappelijk belang van de gepubliceerde gedachte of opinie - Beargumenteerd of uitgewerkt karakter van het strafbare geschrift - Bekendheid van de auteur

Artikel 150 Grondwet stelt de bevoegdheid van de jury voor de persmisdrijven niet afhankelijk van de relevantie of het maatschappelijk belang van de gepubliceerde gedachte of opinie, evenmin als van het min of meer beargumenteerde of uitgewerkte karakter van het strafbare geschrift of van de bekendheid van de auteur van dat geschrift (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 613.

- Art. 435, derde lid Wetboek van Strafvordering

7 oktober 2020

P.19.0644.F

ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201007.2F.1

AC nr. ...

HERHALING

- Artikel 37, § 1, derde lid, Wegverkeerswet - Beperking van de geldigheid van het rijbewijs tot de met een alcoholslot uitgeruste motorvoertuigen - Grondslag - Andere herhaling bedoeld in artikel 36, eerste lid, dan die bedoeld in artikel 38, § 6

Artikel 36, eerste lid, Wegverkeerswet bestraft degene die, na een veroordeling bij toepassing van artikel 34, § 2, artikel 35 of artikel 37bis, § 1, een van deze bepalingen binnen drie jaar te rekenen van de dag van de uitspraak van een vorig veroordelend vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan opnieuw overtreedt; wanneer de rechter op grond van artikel 37/1, § 1, derde lid, Wegverkeerswet beslist om, gezien de herhaling, de maatregel op te leggen waarbij de geldigheid van het rijbewijs wordt beperkt tot de met een alcoholslot uitgeruste motorvoertuigen, baseert hij die beslissing op een andere hypothese van herhaling dan die welke bedoeld wordt in artikel 38, § 6, betreffende het als straf opgelegde verval van het recht tot sturen (1). (1) Zie concl. OM (onderzoek van het eerste middel) in Pas. 2021, nr. 154.

- Artt. 36, eerste lid, 37/1, § 1, derde lid, en 38, § 6 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

3 maart 2021

P.20.1313.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.5](#)

AC nr. ...

HOGER BEROEP

ALLERLEI

Allerlei - Gemeentelijke administratieve sancties - Politierechtbank - Geldboete - Uitstel - Opschorting - Niet toepasselijk - Grondwettigheid

Het vonnis dat beslist dat het strafrecht dat voorziet in de mogelijkheid om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen, niet van toepassing is op de litigieuze administratieve sancties, is naar recht verantwoord (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 527.

- Artt. 3, 3°, en 31 Wet 24 juni 2013 betreffende de gemeentelijke administratieve sancties

14 september 2020 C.19.0161.F [ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.2](#) AC nr. ...

Allerlei - Gemeentelijke administratieve sancties - Politierechtbank - Geldboete - Uitstel - Opschorting - Niet toepasselijk - Grondwettigheid

Het vonnis dat beslist dat het strafrecht dat voorziet in de mogelijkheid om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen, niet van toepassing is op de litigieuze administratieve sancties, is naar recht verantwoord (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 527.

- Artt. 3, 3°, en 31 Wet 24 juni 2013 betreffende de gemeentelijke administratieve sancties

14 september 2020 C.19.0161.F [ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.2](#) AC nr. ...

BURGERLIJKE ZAKEN (HANDELSZAKEN EN SOCIALE ZAKEN INBEGREPEN)

Burgerlijke zaken (handelszaken en sociale zaken inbegrepen) - Algemeen - Tegenvordering - Voor het eerst gesteld in hoger beroep

De voor het eerst in hoger beroep ingestelde tegenvordering moet, omwille van de wapengelijkheid van de procespartijen en hun verplichting tot loyale procesvoering, feitelijk verband houden met een voor de eerste rechter ingestelde vordering (1). (1) Zie Cass. 5 december 2014, AR C.14.0061.N, AC 2014, nr. 755, met concl. van advocaat-generaal A. VAN INGELGEM; Cass. 23 februari 2006, AR C.04.0048.N, AC 2006, nr. 106; Cass. 14 oktober 2005, AR C.04.0408.F, AC 2005, nr. 513; Cass. 10 september 1982, AR 3444, AC 1982-83, nr. 29.

- Artt. 14, 807, 1042 en 1068, eerste lid Gerechtelijk Wetboek

19 maart 2021 C.20.0333.N [ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210319.1N.2](#) AC nr. ...

Burgerlijke zaken (handelszaken en sociale zaken inbegrepen) - Algemeen - Beroepsakte - Nietigheid wegens schending van de Taalwet Gerechtzaken - Stuitende werking

De stuitende werking van een beroepsakte vangt aan vanaf de datum van de neerlegging ervan en duurt voort tot de datum van de nietigverklaring ervan; ze verhindert dat de beroepstermijn voor een nieuw beroep (dat is) neergelegd vóór de nietigverklaring, is verstreken.

7 mei 2021 C.20.0275.N [ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210507.1N.9](#) AC nr. ...

Burgerlijke zaken (handelszaken en sociale zaken inbegrepen) - Beslissingen en partijen - Aard - Voorafgaande maatregel - Accessoir opgelegde dwangsom - Betwisting - Vonnis - Hoger beroep

De dwangsom is een indirect executiemiddel dat dient als financiële prikkel tot nakoming van de hoofdveroordeling en kan slechts accessoir aan die hoofdveroordeling worden opgelegd, zodat slechts samen met het hoger beroep tegen het eindvonnis hoger beroep kan worden ingesteld tegen een beslissing om accessoir aan een beslissing alvorens recht te doen een dwangsom op te leggen waarover betwisting bestaat (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 19, eerste en derde lid, 875bis, tweede lid, 1050, tweede lid, en 1385bis Gerechtelijk Wetboek

12 februari 2021

C.20.0048.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210212.1N.4](#)

AC nr. ...

Burgerlijke zaken (handelszaken en sociale zaken inbegrepen) - Beslissingen en partijen - Voorafgaande maatregel - Accessoir opgelegde dwangsom - Betwisting - Vonnis - Aard - Hoger beroep

De dwangsom is een indirect executiemiddel dat dient als financiële prikkel tot nakoming van de hoofdveroordeling en kan slechts accessoir aan die hoofdveroordeling worden opgelegd, zodat slechts samen met het hoger beroep tegen het eindvonnis hoger beroep kan worden ingesteld tegen een beslissing om accessoir aan een beslissing alvorens recht te doen een dwangsom op te leggen waarover betwisting bestaat (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 19, eerste en derde lid, 875bis, tweede lid, 1050, tweede lid, en 1385bis Gerechtelijk Wetboek

12 februari 2021

C.20.0048.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210212.1N.4](#)

AC nr. ...

Burgerlijke zaken (handelszaken en sociale zaken inbegrepen) - Principaal beroep - Vorm - Termijn - Onsplitsbaar geschil - Mede-eigendom - Procedure tot betaling van voorschotten en achterstallen - Hoger beroep - Syndicus - Ontvankelijkheid

De syndicus is gemachtigd een procedure tot betaling van voorschotten en achterstallen van lasten van de mede-eigendom in te stellen, zoals die door de algemene vergadering van de mede-eigenaars werden vastgesteld, zonder dat hij daartoe van die algemene vergadering toestemming of bekrachtiging moet verkrijgen en kan ook zonder die toestemming of bekrachtiging hoger beroep instellen tegen het vonnis waarbij de vordering tot betaling van voorschotten en achterstallen van lasten van de mede-eigendom geheel of gedeeltelijk werd afgewezen.

- Art. 577-8, § 4, 3°, 5° en 6° Oud Burgerlijk Wetboek

19 maart 2021

C.20.0062.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210319.1N.4](#)

AC nr. ...

Burgerlijke zaken (handelszaken en sociale zaken inbegrepen) - Incidenteel beroep - Gedaagde in hoger beroep

Een partij is enkel gedaagde in hoger beroep in de zin van deze bepaling wanneer een hoofd- of incidenteel beroep tegen haar wordt ingesteld, wat impliceert dat een partij voor de appelrechter een vordering heeft ingesteld, waardoor zij in haar belangen kan worden geschaad.

- Art. 1054, eerste lid Gerechtelijk Wetboek

12 februari 2021

C.20.0086.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210212.1N.5](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN (DOUANE EN ACCIJNZEN INBEGREPEN)***Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Principaal beroep - Vorm - Termijn - Bewijs van het hoger beroep - Draagwijdte***

Uit de bepaling van artikel 203, § 1, Wetboek van Strafvordering, volgt dat in beginsel hoger beroep wordt ingesteld door een verklaring van hoger beroep door de betrokkene of zijn advocaat op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen en deze vorm is op straffe van niet-ontvankelijkheid voorgeschreven en levert het bewijs op van het hoger beroep; indien een partij voorhoudt dat, hoewel uit griffiegegevens van het rechtscollege dat de beslissing heeft gewezen niet blijkt dat een verklaring van hoger beroep werd afgelegd, zij wel degelijk een dergelijke verklaring heeft afgelegd, staat het aan die partij die bewering te bewijzen, maar uit het enkele feit dat een partij aantoont dat binnen de beroepstermijn opdracht aan een advocaat is gegeven om hoger beroep in te stellen en dat de burgerlijke partij daarvan is ingelicht, volgt niet dat de appelrechter moet aannemen dat er door die raadsman tijdig en regelmatig hoger beroep is ingesteld; de appelrechter oordeelt daar onaantastbaar over maar het Hof gaat wel na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen trekt die op grond daarvan onmogelijk kunnen worden aangenomen (1). (1) R. VERSTRAETEN en H. DEMETS, "De cassatieprocedure in strafzaken na de wet van 14 februari 2014: brengt vernieuwing ook verbetering?", NC 2015/5, pp. 347-389; J. VERBIST, "De hervorming van de cassatieprocedure in strafzaken", RW 2013-2014, pp. 1604-1614.

- Art. 203, § 1 Wetboek van Strafvordering

12 januari 2021

P.20.0937.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.3](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Rechtspleging in hoger beroep - Regel van éénparigheid - Verzwaring van de strafrechtelijke veroordeling - Begrip - Veroordeling tot voorlegging van verbeurdverklarde maar niet inbeslaggenomen goederen of tot betaling van de tegenwaarde ervan

De veroordeling van de beklaagde tot voorlegging van verbeurdverklarde maar niet inbeslaggenomen goederen of tot het betalen van de tegenwaarde ervan indien hij deze verplichting niet nakomt, valt niet onder artikel 211bis Wetboek van Strafvordering dat de regel van eenparigheid afkondigt die geldt in alle gevallen waar de strafrechtelijke veroordeling in hoger beroep wordt verzward; een dergelijke veroordeling, alsook de daaruit voortvloeiende bijdrage in de schuld, is geen straf, maar het civielrechtelijk gevolg van de strafrechtelijke veroordeling tot verbeurdverklaring.

- Art. 211bis Wetboek van Strafvordering

16 september 2020

P.20.0143.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.11](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Rechtspleging in hoger beroep - Debat over de ontvankelijkheid van het hoger beroep - Afsplitsing van het debat over de grond - Recht op een eerlijk proces - Draagwijdte

Artikel 6 EVRM noch het recht op een eerlijk proces beletten dat de appelrechter het debat over de ontvankelijkheid van het hoger beroep afsplitst van het debat over de grond van de zaak en uit die afsplitsing kan niet worden afgeleid dat het appelgerecht reeds over de ontvankelijkheid zou hebben beslist.

- Art. 6 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend

op 4 november 1950, te Rome

12 januari 2021

P.20.0937.N

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.3

AC nr. ...

HUUR VAN DIENSTEN

- Architect en aannemer - Bijzondere aansprakelijkheid voor ernstige gebreken - Aard - Afwijkend contractueel beding

De bijzondere aansprakelijkheid van architect en aannemer voor ernstige gebreken die de stevigheid van het gebouw of van een van zijn hoofdbestanddelen aantasten of in gevaar brengen raakt de openbare orde en kan bijgevolg contractueel niet worden uitgesloten of beperkt, zodat een beding tot beperking van deze aansprakelijkheid dat ertoe strekt, in geval van samenlopende fouten van architect en aannemer, hun aansprakelijkheid te beperken tot hun aandeel in de totstandkoming van de schade, bijgevolg nietig is, ongeacht de al dan niet aanvaarding van de werken (1). (1) Zie andersluidende concl. OM.

- Artt. 1792 en 2270 Oud Burgerlijk Wetboek

12 februari 2021

C.20.0066.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210212.1N.1](#)

AC nr. ...

HUUR VAN GOEDEREN

HUISHUUR

Huishuur - Einde (opzegging, verlenging, enz.) - Huurschade - Herstelling - Verkoop van het pand

Wanneer de eigenaar zelf de huurschade herstelt en vervolgens het goed verkoopt, ontvangt hij de koopprijs van de koper als tegenprestatie voor de eigendomsoverdracht en de betaling van de koopprijs strekt niet tot vergoeding van de huurschade; de koopprijs die de eigenaar ontvangt, kan bijgevolg niet worden toegerekend op de vergoeding die de huurder verschuldigd is omwille de huurschade.

- Artt. 1582 en 1732 Oud Burgerlijk Wetboek

8 maart 2021

C.20.0212.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210308.3N.1](#)

AC nr. ...

PACHT

Pacht - Algemeen - Bestaan van de pachtovereenkomst - Bewijs

Artikel 3, 1°, tweede lid, Pachtwet ontslaat degene die een landeigendom exploiteert niet van de verplichting om het bestaan van de pacht te bewijzen, maar staat hem toe dat bewijs te leveren door alle rechtsmiddelen, met inbegrip van getuigen en vermoedens.

- Art. 3, 1°, al. 2 Wet van 4 november 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen

4 februari 2021

C.20.0288.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210204.1F.1](#)

AC nr. ...

Pacht - Begrip - Aard van wetgeving - Vrijwaring van andermans schuld - Derde-zekerheidssteller - Verbintenis - Grens

Een overeenkomst van bezetting ter bedde valt niet onder de toepassing van de Pachtwet wanneer er, zonder enig bedrieglijk oogmerk, bijzondere omstandigheden voorhanden zijn die de regeling van een voorlopige situatie verantwoorden.

- Art. 1, eerste lid, 1° Wet van 4 november 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen

19 november 2020

C.19.0472.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201119.1F.2](#)

AC nr. ...

Pacht - Begrip - Aard van wetgeving - Vordering inzake pacht en het recht van voorkoop - Verplichte voorafgaande oproeping met oog op een minnelijke schikking

De ontvankelijkheid van een vordering inzake pacht en het recht van voorkoop is afhankelijk van een voorafgaande poging tot minnelijke schikking die ertoe strekt procedures te vermijden, zodat een louter verzoek tot oproeping met het oog op een minnelijke schikking niet volstaat en de eiser het resultaat van de poging tot minnelijke schikking dient af te wachten vooraleer tot dagvaarding over te gaan (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 1345, eerste, tweede en derde lid Gerechtelijk Wetboek

12 februari 2021

C.20.0095.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210212.1N.2](#)

AC nr. ...

Pacht - Onderverhuuring en overdracht van huur - Huuroverdracht - Kennisgeving - Kennisname - Datum

Overeenkomstig artikel 57 Pachtwet moet de kennisgeving van de huuroverdracht op straffe van niet-bestaan worden betekend bij gerechtsdeurwaardersexploot of bij ter post aangetekende brief; in laatstgenoemd geval is de datum van kennisgeving de datum waarop de verpachter van de brief kennisneemt of hiervan redelijkerwijze kon kennisnemen.

- Art. 57 Wet van 4 november 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen

10 december 2020

C.19.0640.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201210.1F.7](#)

AC nr. ...

Pacht - Einde (opzegging, verlenging, terugkeer) - Opzegging door de verpachter met het oog op de persoonlijke exploitatie - Voorwaarden - Elementen

Het vonnis dat verzuimt de duur van de periodes te vermelden tijdens welke de in het middel aangewezen persoon volgens dat vonnis effectief aan een landbouwexploitatie heeft deelgenomen, omkleedt zijn beslissing niet regelmatig met redenen en stelt het Hof in de onmogelijkheid de wettigheid ervan na te gaan (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 529.

- Art. 9, vierde lid Wet van 4 november 1969 tot wijziging van de pachtwetgeving en van de wetgeving betreffende het recht van voorkoop ten gunste van huurders van landeigendommen

- Art. 149 De gecoördineerde Grondwet 1994

14 september 2020

C.19.0500.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.6](#)

AC nr. ...

Pacht - Einde (opzegging, verlenging, terugkeer) - Opzegging door de verpachter met het oog op de persoonlijke exploitatie - Voorwaarden - Tijdstip

Uit artikel 9, vierde lid, Pachtwet volgt dat één van de in dat artikel vermelde voorwaarden moet zijn vervuld op het ogenblik waarop de opzegging ter kennis wordt gebracht (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 529.

14 september 2020

C.19.0500.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.6](#)

AC nr. ...

INKOMSTENBELASTINGEN

AANSLAGPROCEDURE

Aanslagprocedure - Wijziging door de administratie van een aangifte - Bericht van wijziging - Wetsbepalingen op grond waarvan de aanslag wordt berekend - Vermelding - Vereiste

In het bericht van wijziging van de aangifte dient de administratie de inkomsten en andere gegevens die zij voornemens is in de plaatste stellen van die welke zijn aangegeven of schriftelijk erkend, en de rechtvaardiging ervan, te vermelden; de wijze vanbelasting dient niet te worden vermeld, aangezien de wijze van belasting voortvloeit uit de wet en geen door de belastingplichtige aangegeven of schriftelijk erkende gegevens betreft zoals bedoeld in artikel 346, eerste lid, WIB92.

- Art. 346 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

21 mei 2021

F.19.0152.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210521.1N.1](#)

AC nr. ...

Aanslagprocedure - Bewijsvoering - Teken en of indiciën van goeoeidheid - Aanduiding van de inkomstencategorie - Vereiste

Het wettelijk vermoeden van artikel 341 WIB92 houdt in dat de administratie bij de bepaling van de belastbare grondslag noch de afkomst noch de aard van de bezittingen op grond waarvan een indiciaire taxatie is verantwoord, dient aan te tonen en bijgevolg de bezittingen niet dient onder te brengen in een van de in artikel 6 van het wetboek bedoelde bijzondere inkomstencategorieën; het staat de belastingplichtige vrij het tegenbewijs te leveren, dan wel de specifieke aard van de verborgen gehouden inkomsten aan te tonen.

- Art. 341 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

21 mei 2021

F.19.0152.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210521.1N.1](#)

AC nr. ...

Aanslagprocedure - Sancties - verhogingen - administratieve boeten - straffen - Administratieve boete artikel 445 WIB92 - Strafrechterlijke aard

De fiscale geldboete waarin artikel 445, eerste lid, WIB92 voorziet heeft een preventief en overheersend repressief karakter en vormt bijgevolg een administratieve sanctie van strafrechtelijke aard in de zin van artikel 6.1 EVRM (1). (1) Het Hof velde op dezelfde dag ook arrest in zes andere soortgelijke zaken: C.20.0052.N, F.20.0037.N, F.20.0113.N, C.19.0490.N, C.19.0492.N, F. 20.0039.N.

- Art. 445 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

4 juni 2021

F.20.0098.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210604.1N.8](#)

AC nr. ...

Aanslagprocedure - Allerlei - Onderzoekstermijn - Verlenging - Voorafgaande kennisgeving - Aanwijzingen van belastingontduiking - Vermelding - Vereisten

Artikel 333, derde lid, WIB92 vereist niet dat de aanwijzingen van belastingontduiking op feiten en vaststellingen moeten steunen die zich binnen het bedoeld tijdperk situeren; feiten die latere aanslagjaren betreffen, kunnen derhalve aanwijzingen van belastingontduiking vormen voor eerdere aanslagjaren; die bepaling vereist evenmin dat de achterliggende redenen waarom de administratie in een bepaald gegeven of element een aanwijzing van belastingontduiking ziet voor het bedoeld tijdperk, expliciet moet worden vermeld; de precieze vermelding van de aanwijzingen van belastingontduiking en de aanduiding van het bedoeld tijdperk volstaan op zich.

- Art. 333 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

4 juni 2021

F.16.0105.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210604.1N.5](#)

AC nr. ...

Aanslagprocedure - Allerlei - Onderzoekstermijn - Verlenging - Voorafgaande kennisgeving - Aanwijzingen van belastingontduiking - Vermelding - Vereisten

Artikel 333, derde lid, WIB92 vereist niet dat de aanwijzingen van belastingontduiking op feiten en vaststellingen moeten steunen die zich binnen het bedoeld tijdperk situeren; feiten die latere aanslagjaren betreffen, kunnen derhalve aanwijzingen van belastingontduiking vormen voor eerdere aanslagjaren; die bepaling vereist evenmin dat de achterliggende redenen waarom de administratie in een bepaald gegeven of element een aanwijzing van belastingontduiking ziet voor het bedoeld tijdperk, expliciet moet worden vermeld; de precieze vermelding van de aanwijzingen van belastingontduiking en de aanduiding van het bedoeld tijdperk volstaan op zich.

- Art. 333 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

4 juni 2021

F.16.0105.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210604.1N.5](#)

AC nr. 311

INTERNATIONALE VERDRAGEN

Internationale verdragen - Dubbelbelastingverdrag België-Korea - Inwoner van België - Belastbaarheid van interest - Door het verdrag verleende belastingvermindering - Vereiste van effectieve bronbelasting

Uit geen enkele bepaling van het Dubbelbelastingverdrag België-Korea volgt dat het belastingkrediet slechts wordt toegekend aan de werkelijke genietter ervan die in België verblijft, op voorwaarde dat die interest daadwerkelijk in Korea werd belast; zoals ook uit de wetsgeschiedenis blijkt, kent dit verdrag het belastingkrediet toe wegens de interest die in Korea mag worden belast. (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 11, 22 Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek Korea tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar het inkomen, ondertekend te Brussel op 29 augustus 1977

4 juni 2021

F.20.0056.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210604.1N.10](#)

AC nr. ...

RECHTEN, TENUITVOERLEGGING EN VOORRECHTEN VAN DE SCHATKIST

Rechten - Tenuitvoerlegging en voorrechten van de schatkist - Bewarend beslag onder derden door de Belgische Staat in handen van de Deposito- en Consignatiekas - Schorsingsgrond van de geldigheidsduur - Kennisgeving van een door de beslagen schuldenaar ingestelde vordering tot opheffing van het bewarend beslag onder derden of van een tegen dit beslag aangetekend derdenverzet

De vordering die de beslagen schuldenaar instelt tot opheffing van het bewarend beslag onder derden of het derdenverzet dat tegen dit beslag wordt aangetekend door diegene die beweert de eigenaar te zijn van het voorwerp van dit beslag, vormt geen vordering over de zaak zelf in de zin van artikel 1493 Gerechtelijk Wetboek; de betekening van die akten van rechtspleging aan de Deposito- en Consignatiekas heeft bijgevolg geen invloed op de schorsing van de geldigheidstermijn van het bewarend beslag (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 33, eerste lid KB nr. 150 van 18 maart 1935 tot samenschakeling van de wetten betreffende de inrichting en de werking van de Deposito- en Consignatiekas en tot aanbrenging van wijzigingen daarin krachtens de wet van 31 juli 1934

- Artt. 1458 en 1493 Gerechtelijk Wetboek

19 november 2020

C.20.0031.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201119.1F.6](#)

AC nr. ...

Rechten - Tenuitvoerlegging en voorrechten van de schatkist - Bewarend beslag onder derden door de Belgische Staat in handen van de Deposito- en Consignatiekas - Schorsingsgrond van de geldigheidsduur - Inkohiering van de belasting op naam van een belastingplichtige - Uitvoerbare titel die de Belgische Staat zichzelf toekent - Bezwaar van de belastingplichtige tegen het bedrag van de belasting - Beroep in rechte tegen de administratieve beslissing

Wanneer de Belgische Staat de belasting inkohiert op naam van een belastingplichtige en zichzelf aldus een uitvoerbare titel toekent, vormen noch het bezwaarschrift dat de belastingplichtige bij de bevoegde ambtenaar indient tegen het bedrag van de belasting, noch het daaropvolgende beroep in rechte dat hij tegen die administratieve beslissing instelt, een vordering over de zaak zelf in de zin van artikel 1493 Gerechtelijk Wetboek, ondanks dat daar debat wordt gevoerd over de grondslag van de schuldvordering van de Belgische Staat; het bewarend beslag onder derden dat de Belgische Staat tegen een belastingplichtige heeft gelegd in handen van de Deposito- en Consignatiekas, houdt dus op gevolg te hebben bij het verstrijken van een termijn van vijf jaar te rekenen vanaf de datum van dat beslag, tenzij het eerder werd vernieuwd (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 33, eerste lid KB nr. 150 van 18 maart 1935 tot samenschakeling van de wetten betreffende de inrichting en de werking van de Deposito- en Consignatiekas en tot aanbrenging van wijzigingen daarin krachtens de wet van 31 juli 1934

- Artt. 1458, 1490, 1491 en 1493 Gerechtelijk Wetboek

19 november 2020

C.20.0031.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201119.1F.6](#)

AC nr. ...

KOOP

- Niet conforme levering door de verkoper - Aanvaarding door de koper

Waar de koper die een niet conforme levering afkeurt zo spoedig als mogelijk de ontbinding van de koop dient te vorderen, kan de koper die de geleverde zaak aanvaardt niet meer de ontbinding van de koop vorderen op grond van het gebrek aan overeenstemming van de geleverde zaak, onder voorbehoud van de vordering op grond van een koopvernietigend gebrek overeenkomstig artikel 1648 Oud Burgerlijk wetboek, die binnen een korte termijn moet worden ingesteld.

- Artt. 1604, eerste lid, 1610, en 1648 Oud Burgerlijk Wetboek

12 februari 2021

C.20.0203.N

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210212.1N.9

AC nr. ...

MILIEURECHT

- Boswetboek - Verbranding van kapafval - Bevoegdheid van de gemeenten om op te treden

Krachtens artikel D167, § 1, (Waals) Milieuwetboek-Boek 1 zijn de gemeenteraden bevoegd om, via een gemeentelijk reglement, geheel of gedeeltelijk feiten strafbaar te stellen die met name aan de basis liggen van het volgende misdrijf: de verbranding van huisafval in open lucht of in installaties die niet voldoen aan de bepalingen van het decreet van 27 juni 1996 betreffende de afvalstoffen, met uitzondering van de verbranding van droog natuurlijk afval afkomstig van bossen, velden en tuinen, zoals geregeld in het Veldwetboek en het Boswetboek; de in dat artikel bedoelde uitzondering heeft tot gevolg dat, in de daarin omschreven aangelegenheid, elk mogelijk samenlopend optreden vanwege een gemeente wordt uitgesloten (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 614.

- Art. 2, § 1 Wet 24 juni 2013 betreffende de gemeentelijke administratieve sancties
- Artt. 3 en 44 Waals decreet 15 juli 2008 betreffende het Boswetboek
- Art. D167, § 1 Milieuwetboek. - Boek 1 : Algemene en gemeenschappelijke bepalingen. - Decretale gedeelte. (vertaling)

7 oktober 2020

P.20.0249.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201007.2F.5](#)

AC nr. ...

- Materialendecreet - Opslag van afvalstoffen - Vermelding van de op het ogenblik van de uitspraak geldende wetsbepalingen - Vermelding in de beslissing van de specifiek overtreden bepalingen - Draagwijdte

De rechter die een beklagde schuldig verklaart aan de opslag van afvalstoffen in strijd met artikel 12, § 1, Materialendecreet omkleedt die beslissing slechts regelmatig met redenen in overeenstemming met de artikelen 195, eerste lid, en 211 Wetboek van Strafvordering indien hij niet enkel melding maakt van artikel 12, § 1, Materialendecreet en artikel 16.6.3, § 1, eerste lid, DABM, maar ook van de specifieke voorschriften van het Materialendecreet of de uitvoeringsbesluiten die zijn overtreden.

- Art. 16.6.3, § 1 Decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid
- Artt. 195, eerste lid, en 211 Wetboek van Strafvordering
- Art. 12, § 1 Decr. VI. Overheid 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen

12 januari 2021

P.20.0817.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.6](#)

AC nr. ...

- Milieuvergunningsdecreet - Vergunningsplicht en naleving van de milieuvorwaarden - Vermelding van de op het ogenblik van de uitspraak geldende wetsbepalingen - Wetswijziging - Vermelding in de beslissing - Draagwijdte

Uit artikel 195, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, dat overeenkomstig artikel 211 Wetboek van Strafvordering van toepassing is op de hoven van beroep, volgt dat een veroordelende beslissing de wetsbepalingen moet vermelden die de feiten strafbaar stellen en die de toegepaste straffen bepalen en indien op het ogenblik van de beslissing de wetsbepalingen zijn opgeheven die de feiten op het ogenblik van het plegen ervan strafbaar stelden, dient de rechter ook de wetsbepalingen te vermelden op grond waarvan de feiten tot op het ogenblik van de beslissing strafbaar zijn gebleven; wanneer het arrest met betrekking tot de bewezen verklaarde feiten weliswaar melding maakt van de op het ogenblik van de feiten geldende wetsbepalingen en ook vaststelt dat deze feiten op het ogenblik van het arrest nog steeds strafbaar waren, maar dat het nalaat melding te maken van de op het ogenblik van het arrest geldende wetsbepalingen welke de vergunningsplicht instellen en welke het naleven van de milieuvorwaarden opleggen, is de schuldigverklaring en veroordeling niet regelmatig met redenen omkleed (1). (1) Cass. 23 oktober 2019, AR P. 19.0610.F, AC 2019, nr. 539; Cass. 29 november 2016, AR P.14.1821.N, AC 2014, nr. 680; Cass. 2 september 2009, AR P.09.0338.F, AC 2009, nr. 466; Cass. 7 mei 2008, AR P.08.0176.N, AC 2008, nr. 277.

- Artt. 195, eerste lid, en 211 Wetboek van Strafvordering

12 januari 2021

P.20.0817.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.6](#)

AC nr. ...

MISDRIJF

DEELNEMING

Deelneming - Strafbare deelneming aan een collectief misdrijf - Begrip - Voorwaarden - Deelneming aan een gedeelte van de feiten die de strafbare handeling uitmaken

De deelneming aan een collectief misdrijf kan worden afgeleid uit de welbewuste medewerking die aan de hoofddader werd verleend bij de feiten die de strafbare handeling uitmaken, zelfs indien de mededader niet rechtstreeks aan elk van deze feiten heeft meegewerkt; wanneer de strafbare handelingen een geheel vormen, kan de deelneming aan een gedeelte ervan worden beschouwd als deelneming aan de gehele onderneming in hoofde van diegene die de doelstellingen ervan heeft onderschreven.

- Art. 66 Strafwetboek

16 september 2020

P.20.0143.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.11](#)

AC nr. ...

NAMAKING VAN TEKENINGEN [ZIE: 709 TEKENINGEN EN MO

- Tekeningen en modellen - Vordering tot staking - Rechterlijke beslissing - Aanplakking of bekendmaking - Mogelijkheid

Het vereiste dat de maatregel van aanplakking van de beslissing of de bekendmaking ervan moet bijdragen tot de stopzetting van de daad of van de gevolgen ervan, is enkel voorgeschreven wanneer die maatregel wordt bevolen door de voorzitter van de rechtbank die uitspraak doet over de vordering tot staking; de maatregel kan daarentegen los van een bevel tot staking worden opgelegd, indien hij bijdraagt tot het herstel van de schade (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 763.

- Artt. XI.334, XVII.16 en XVII.20 Wetboek 28 februari 2013 van economisch recht

10 december 2020

C.18.0309.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201210.1F.10](#)

AC nr. ...

- Tekeningen en modellen - Vordering tot staking - Rechterlijke beslissing - Aanplakking of bekendmaking - Vereiste

Het vereiste dat de maatregel van aanplakking van de beslissing of de bekendmaking ervan moet bijdragen tot de stopzetting van de daad of van de gevolgen ervan, is enkel voorgeschreven wanneer die maatregel wordt bevolen door de voorzitter van de rechtbank die uitspraak doet over de vordering tot staking; de maatregel kan daarentegen los van een bevel tot staking worden opgelegd, indien hij bijdraagt tot het herstel van de schade (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 763.

- Artt. XI.334, XVII.16 en XVII.20 Wetboek 28 februari 2013 van economisch recht

10 december 2020

C.18.0309.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201210.1F.10](#)

AC nr. ...

ONAANTASTBARE BEOORDELING DOOR DE FEITENRECHTER

- Appelrechter - Hoger beroep in strafzaken - Bewijs van het hoger beroep

Uit de bepaling van artikel 203, § 1, Wetboek van Strafvordering, volgt dat in beginsel hoger beroep wordt ingesteld door een verklaring van hoger beroep door de betrokkene of zijn advocaat op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen en deze vorm is op straffe van niet-ontvankelijkheid voorgeschreven en levert het bewijs op van het hoger beroep; indien een partij voorhoudt dat, hoewel uit griffiegegevens van het rechtscollege dat de beslissing heeft gewezen niet blijkt dat een verklaring van hoger beroep werd afgelegd, zij wel degelijk een dergelijke verklaring heeft afgelegd, staat het aan die partij die bewering te bewijzen, maar uit het enkele feit dat een partij aantoont dat binnen de beroepstermijn opdracht aan een advocaat is gegeven om hoger beroep in te stellen en dat de burgerlijke partij daarvan is ingelicht, volgt niet dat de appelrechter moet aannemen dat er door die raadsman tijdig en regelmatig hoger beroep is ingesteld; de appelrechter oordeelt daar onaantastbaar over maar het Hof gaat wel na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen trekt die op grond daarvan onmogelijk kunnen worden aangenomen (1). (1) R. VERSTRAETEN en H. DEMETS, "De cassatieprocedure in strafzaken na de wet van 14 februari 2014: brengt vernieuwing ook verbetering?", NC 2015/5, pp. 347-389; J. VERBIST, "De hervorming van de cassatieprocedure in strafzaken", RW 2013-2014, pp. 1604-1614.

- Art. 203, § 1 Wetboek van Strafvordering

12 januari 2021

P.20.0937.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.3](#)

AC nr. ...

- Wegverkeer - Wegverkeersreglement - Reglementsbevestigingen - Artikel 10 - Artikel 10.1.3° - Snelheid - Voorzienbare hindernis

Artikel 10.1.3°, Wegverkeersreglement verplicht elke bestuurder van een voertuig om zijn snelheid zodanig te regelen dat hij kan stoppen voor een hindernis die kan worden voorzien en een hindernis is onvoorzienbaar wanneer het opduiken of juist inschatten ervan voor elke normale, voorzichtige en redelijke persoon onmogelijk is; de hindernis die een bestuurder op voorhand heeft waargenomen en die overeenstemt met die waarneming, is voor hem in de regel niet onvoorzienbaar en de bestuurder die een dergelijke hindernis wil voorbijrijden, moet alle nodige voorzorgsmaatregelen treffen opdat hij dit redelijkerwijze kan doen zonder een ongeval te veroorzaken en hij dient zijn rijgedrag aan te passen aan de aard van de waargenomen hindernis en moet zo nodig stoppen om zich te verzekeren van een veilige doortocht; de rechter oordeelt op grond van de concrete omstandigheden die hij vaststelt onaantastbaar of een hindernis voorzienbaar is maar het Hof gaat wel na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord.

- Art. 10.1.3° KB van 1 december 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer en het gebruik van de openbare weg

12 januari 2021

P.20.0970.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.4](#)

AC nr. ...

ONDERZOEK IN STRAFZAKEN

OPSPORINGSONDERZOEK

Opsporingsonderzoek - Opsporingshandelingen - Verhoor van een klager - Artikel 47bis, § 1, Wetboek van Strafvordering - Toepassingsgebied - Verplichting tot mededeling van verschillende rechten aan de ondervraagde persoon - In het buitenland afgenomen verhoor

Artikel 47bis, § 1, Wetboek van Strafvordering somt de rechten op die moeten worden meegedeeld aan elke persoon die in België wordt ondervraagd en aan wie geen misdrijf ten laste wordt gelegd; noch deze bepaling, noch enig andere bepaling verplicht het Belgische gerecht ertoe om het verhoor, dat in het buitenland door een buitenlandse gerechtelijke of politionele autoriteit werd afgenomen, van een persoon die werd verhoord als klager buiten de door de voornoemde wettelijke bepaling opgesomde vormen, als niet-bestaand te beschouwen.

- Art. 47bis, § 1 Wetboek van Strafvordering

16 september 2020

P.20.0920.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.18](#)

AC nr. ...

Opsporingsonderzoek - Opsporingshandelingen - Verplichting tot mededeling van verschillende rechten aan de ondervraagde persoon - Verhoor van de benadeelde persoon - Artikel 47bis, § 1, Wetboek van Strafvordering - Draagwijdte - In Spanje afgenomen verhoor - Regelmatigheid

Uit de omstandigheid dat het Spaanse recht, bij het verhoor van de benadeelde persoon, niet voorziet in de mededeling van de rechten bepaald in het Wetboek van Strafvordering, kan niet worden afgeleid dat dit verhoor, op zich, als onregelmatig moet worden beschouwd.

- Art. 47bis, § 1 Wetboek van Strafvordering

16 september 2020

P.20.0920.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.18](#)

AC nr. ...

OPENBARE ORDE

- Syntheseconclusie - Aard

Het openbare orde karakter van artikel 748bis Gerechtelijk Wetboek houdt in dat de rechter in de regel enkel de laatste syntheseconclusie in aanmerking mag nemen.

7 mei 2021

C.20.0248.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210507.1N.7](#)

AC nr. ...

PREJUDICIEEL GESCHIL

- Voorwerp - Leemte in de nationale wet die niet zonder het optreden van de wetgever kan worden verholpen - Invloed op de verplichting om de vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie

De rechter dient aan het Hof van Justitie van de Europese Unie geen prejudiciële vraag te stellen over een leemte in de nationale wet wanneer hij vaststelt dat die leemte, in de veronderstelling dat ze een schending van het EU-recht tot gevolg heeft, niet zonder het optreden van de wetgever kan worden verholpen (1). (1) "C'est aux juridictions nationales saisies d'un litige qu'il appartient d'apprécier tant la nécessité d'une décision préjudicielle pour être en mesure de rendre leur jugement que la pertinence des questions qu'elles posent à la Cour [de justice des Communautés européennes]" (C. NAÔMÉ, Le renvoi préjudiciel en droit européen. Guide pratique, J.L.M.B., Opus 4, Larcier, 2007, p. 104). "Artikel 267 VWEU verplicht een nationaal rechtscollege niet om een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen wanneer de interpretatie van de akte duidelijk is, wanneer de vraag niet relevant is voor de zaak waarvan het kennisneemt, wanneer de in het geding zijnde gemeenschapsbepaling reeds door het Hof van Justitie werd geïnterpreteerd of wanneer de correcte toepassing van het recht van de Europese Unie zo voor de hand ligt dat zij geen ruimte laat voor redelijke twijfel" (Cass. 27 mei 2020, AR P.20.0516.F, AC 2020, nr. 326; Cass. 11 maart 2015, AR P.14.1677.F, AC 2015, nr. 183, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.; zie HvJ 6 oktober 1982, Cilfit e.a. t. Ministero della Sanità, C-283/81, inz. § 7, § 10, § 11, § 13, § 14 en § 16; HvJ 15 juni 2005, Intermodal Transports, C-495/03; C. NAÔMÉ, o.c., nr. 146). Wanneer de rechter vaststelt dat een leemte in de nationale wetgeving, gesteld dat deze een schending van het EU-recht tot gevolg zou hebben, niet zonder het optreden van de wetgever kan worden verholpen, is de vraag over die leemte niet relevant voor de zaak waarvan hij kennisneemt en dient hij ze bijgevolg niet te stellen.(M.N.B.)

- Art. 267 Verdrag 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie

3 maart 2021

P.21.0227.F

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.18

AC nr. ...

RECHT VAN VERDEDIGING

STRAFZAKEN

Strafzaken - Straf - Rechtvaardiging - Redenen die verband houden met de persoonlijkheid van de beklaagde - Volgehouden ontkenningen van de beklaagde - Overtollige redenen - Recht van verdediging

De eerbiediging van het recht van verdediging verbiedt de rechter niet om gegevens betreffende de persoonlijkheid van de beklaagde in aanmerking te nemen, zoals ze uit het onderzoek van het dossier en uit het debat zijn gebleken (1); aldus is het de rechter niet verboden om, wanneer hij de keuze van de straf en de strafmaat regelmatig met redenen omkleedt en naar recht verantwoordt met redenen die de wijze waarop de beklaagde zich heeft verweerd niet afkeuren, te vermelden dat de ontkenningen van de beklaagde blijken geven van zijn onvermogen om een diepgaande en eerlijke introspectie te verrichten, dat de eiser de zwaarste feiten blijft ontkennen en aldus blijkt geeft van weinig empathie voor de slachtoffers, dat de conformistische of geveinsde verklaringen die hij voor het hof van beroep heeft afgelegd, enkel wijzen op een onvolledig en niet-spontaan berouw, of nog dat hij tot op heden niet bereid schijnt te zijn de volledige verantwoordelijkheid voor zijn pedofiele handelingen te nemen (2). (1) Zie Cass. 8 oktober 2014, AR P.14.1127.F, AC 2014, nr. 585. (2) Zie andersluidende concl. "in hoofdzaak" OM, §§ 8 tot 12, op datum in Pas. 2020, nr. 615; Cass. 14 oktober 2020, AR P.20.0825.F (arrest niet gepubliceerd): "La référence marginale aux dénégations du prévenu à l'audience, fût-elle inappropriée, ne saurait conduire à devoir tenir pour inexistants l'ensemble des motifs résumés ci-dessus. Dirigé contre une considération surabondante de l'arrêt, le moyen est, en cette branche, dénué d'intérêt et, partant, irrecevable".

7 oktober 2020

P.20.0700.F

ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201007.2F.8

AC nr. ...

RECHTBANKEN

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Algemeen - Syntheseconclusie - Aard - Taak van de rechter

Het openbare orde karakter van artikel 748bis Gerechtelijk Wetboek houdt in dat de rechter in de regel enkel de laatste syntheseconclusie in aanmerking mag nemen.

7 mei 2021

C.20.0248.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210507.1N.7](#)

AC nr. ...

RECHTEN VAN DE MENS

VERDRAG RECHTEN VAN DE MENS

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.1 - Internering - Navolgende beslissingen - Strafvueroeringsrechtbank, kamer voor de bescherming van de maatschappij - Definitieve invrijheidstelling - Voorwaarden - Stabilisering van de geestesstoornis en geen redelijke vrees voor het plegen van nieuwe misdrijven

Uit de wijze waarop de Interneringswet de tenuitvoerlegging van de interneringsbeslissing en de opvolging ervan inricht, volgt dat indien de geestesstoornis voldoende gestabiliseerd is maar redelijkerwijze te vrezen valt dat de geïnterneerde, al dan niet ten gevolge van zijn geestesstoornis, eventueel in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw misdrijven zal plegen zoals bedoeld in artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet, de kamer voor de bescherming van de maatschappij de definitieve invrijheidstelling niet kan toekennen; indien de toestand van de geïnterneerde in die mate is geëvolueerd dat er geen sprake meer is van een geestesstoornis, moet de kamer voor de bescherming van de maatschappij beslissen of de geïnterneerde, gelet op het risico dat hij misdrijven zou plegen zoals bedoeld in artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet, en op de doelstellingen van artikel 5.1, e), EVRM, een plaatsing nog nodig is dan wel of het voormelde risico kan worden afgewend met minder dwingende maatregelen zoals een invrijheidstelling op proef; indien de toestand van de geïnterneerde in die mate is geëvolueerd dat er geen sprake meer is van een geestesstoornis en dat redelijkerwijze niet meer te vrezen valt dat de geïnterneerde misdrijven zal plegen zoals bedoeld in artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet, de kamer voor de bescherming van de maatschappij aan de geïnterneerde onmiddellijk de definitieve invrijheidstelling moet toekennen (1); hieruit volgt met andere woorden dat zelfs bij verdwijning of stabilisering van de geestesstoornis die de internering tot gevolg heeft gehad, de handhaving van de dwangmaatregel ten aanzien van de geïnterneerde kan worden verantwoord door andersoortige stoornissen die een recidivegevaar inhouden. (1) Zie Cass. 11 juni 2019, AR P.19.0524.N, AC 2019, nr. 362, § 5; Cass. 9 april 2019, AR P.19.0273.N, AC 2019, nr. 223, § 14. Het MP heeft met name, en anders dan wat de eiser aanvoerde, geconcludeerd wat volgt: 1. de geïnterneerde dient in de regel niet in vrijheid worden gesteld omdat hij niet meer lijdt aan de geestesstoornis die zijn internering tot gevolg heeft gehad: zo verantwoordt de kamer voor de bescherming van de maatschappij haar weigering om de definitieve invrijheidstelling van de geïnterneerde te bevelen naar recht wanneer ze vaststelt dat de geestesstoornis alsook het recidivegevaar blijft bestaan, zonder dat ze daarenboven moet verduidelijken dat het net die stoornis is "die de internering tot gevolg heeft gehad"; met andere woorden, de omstandigheid dat de geestesstoornis die tijdens het onderzoek van een verzoek tot invrijheidstelling wordt vastgesteld niet de stoornis zou zijn die tot de internering heeft geleid, verplicht de kamer voor de bescherming van de maatschappij niet die invrijheidstelling te bevelen; 2. artikel 66, b), Interneringswet bepaalt niet dat de geïnterneerde in de regel in vrijheid moet worden gesteld aangezien hij "niet lijdt aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast, zowel op het ogenblik van de interneringsbeslissing als op het huidige ogenblik"; de kamer voor de bescherming van de maatschappij is niet de beroepsinstantie van het onderzoeksgerecht of vonnisgerecht dat de interneringsbeslissing heeft genomen en heeft zich dan ook niet uit te spreken over de vraag of de interneringsbeslissing voldoet aan de voorwaarden van artikel 9 Interneringswet, waarover het onderzoeksgerecht of het

vonnisgerecht definitief heeft geoordeeld (Cass. 9 april 2019, RG P.19.0273.N, Pas. 2019, n° 223, § 14); 3. die bepaling vereist evenmin "dat er een band bestaat tussen de vrees voor het plegen van nieuwe misdrijven en de geestesstoornis": ze bepaalt integendeel, in haar huidige versie, wat betreft die vrees, "al dan niet ten gevolge van zijn geestesstoornis": de memorie van toelichting van de zgn. Potpourri III-wet van 4 mei 2016 bevestigt in dat verband dat "het belangrijk is te preciseren dat de gevaartoestand niet uitsluitend in functie van de geestesstoornis beoordeeld dient te worden". (Parl. St. Kamer, 54 1590/001, p. 135).(M.N.B.)

- Art. 5.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome
- Artt. 9, § 1, 1°, en 66, b Wet 5 mei 2014 betreffende de internering

25 november 2020

P.20.1102.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201125.2F.7](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.1 - Toepasselijkheid op de vormen die de betekening van het cassatieberoep regelen en hun mogelijke onregelmatigheid bestraffen

Artikel 5 EVRM houdt geen verband met de vormen die de betekening van het cassatieberoep regelen en hun mogelijke onregelmatigheid bestraffen.

- Art. 427 Wetboek van Strafvordering
- Art. 5 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

3 maart 2021

P.21.0276.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.21](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Hoger beroep in strafzaken - Debat over de ontvankelijkheid van het hoger beroep - Afsplitsing van het debat over de grond - Draagwijdte

Artikel 6 EVRM noch het recht op een eerlijk proces beletten dat de appelrechter het debat over de ontvankelijkheid van het hoger beroep afsplitst van het debat over de grond van de zaak en uit die afsplitsing kan niet worden afgeleid dat het appelgerecht reeds over de ontvankelijkheid zou hebben beslist.

- Art. 6 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

12 januari 2021

P.20.0937.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.3](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Administratieve boete - Strafrechterlijke aard - Evenredigheid met de inbreuk - Toetsingsrecht van rechter - Beoordelingscriteria

Op de grond dat de belastingplichtige met kennis van zaken de fiscale wetgeving heeft overtreden, kan de rechter wettig oordelen dat de verdrievoudiging van de belasting en het opleggen van de maximum geldboete wettig en proportioneel is (1). (1) Het Hof velde op dezelfde dag ook arrest in zes andere soortgelijke zaken: C.20.0052.N, F.20.0037.N, F.20.0113.N, C.19.0490.N, C.19.0492.N, F. 20.0039.N.

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

4 juni 2021

F.20.0098.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210604.1N.8](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.2 - Beschuldigingen van het slachtoffer - Geen materieel bestanddeel - Ontkenningen van de beklaagde - Beginsel van de beoordelingsvrijheid van de feitenrechter - Vermoeden van onschuld en regel "in dubio, pro reo"

Het vermoeden van onschuld en de regel volgens welke twijfel de beklaagde ten goede moet komen hebben niet tot gevolg dat de ontkenningen van laatstgenoemde, bij gebrek aan een materieel bestanddeel, noodzakelijkerwijs voorrang moeten krijgen op de beschuldigingen van het slachtoffer (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM, §§ 1 tot 7, in Pas. 2020, nr. 615.

- Art. 6.2 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

7 oktober 2020

P.20.0700.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201007.2F.8](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Recht van verdediging - Straf - Rechtvaardiging - Redenen die verband houden met de persoonlijkheid van de beklaagde - Volgehouden ontkenningen van de beklaagde - Overtollige redenen

De eerbiediging van het recht van verdediging verbiedt de rechter niet om gegevens betreffende de persoonlijkheid van de beklaagde in aanmerking te nemen, zoals ze uit het onderzoek van het dossier en uit het debat zijn gebleken (1); aldus is het de rechter niet verboden om, wanneer hij de keuze van de straf en de strafmaat regelmatig met redenen omkleedt en naar recht verantwoordt met redenen die de wijze waarop de beklaagde zich heeft verweerd niet afkeuren, te vermelden dat de ontkenningen van de beklaagde blijken geven van zijn onvermogen om een diepgaande en eerlijke introspectie te verrichten, dat de eiser de zwaarste feiten blijft ontkennen en aldus blijkt geeft van weinig empathie voor de slachtoffers, dat de conformistische of geveinsde verklaringen die hij voor het hof van beroep heeft afgelegd, enkel wijzen op een onvolledig en niet-spontaan berouw, of nog dat hij tot op heden niet bereid schijnt te zijn de volledige verantwoordelijkheid voor zijn pedofiele handelingen te nemen (2). (1) Zie Cass. 8 oktober 2014, AR P.14.1127.F, AC 2014, nr. 585. (2) Zie andersluidende concl. "in hoofdzaak" OM, §§ 8 tot 12, op datum in Pas. 2020, nr. 615; Cass. 14 oktober 2020, AR P.20.0825.F (arrest niet gepubliceerd): "La référence marginale aux dénégations du prévenu à l'audience, fût-elle inappropriée, ne saurait conduire à devoir tenir pour inexistants l'ensemble des motifs résumés ci-dessus. Dirigé contre une considération surabondante de l'arrêt, le moyen est, en cette branche, dénué d'intérêt et, partant, irrecevable".

7 oktober 2020

P.20.0700.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201007.2F.8](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 8 - Geluidshinder die gepaard gaat met de exploitatie van een luchthaven - Aantasting van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

De geluidshinder die gepaard gaat met de exploitatie van een luchthaven kan een aantasting vormen van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vastgelegd in artikel 8 EVRM (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 97.

- Art. 8 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

4 februari 2021

C.20.0032.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210204.1F.5](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 8 - Milieu - Toepassing - Geluidshinder die gepaard gaat met de exploitatie van een luchthaven - Aansprakelijkheid van de Staat - Wettelijke bevoegdheden - Geen uitvoering

Artikel 8 EVRM kan dus toepassing vinden in milieuzaken, of de Staat nu aansprakelijk wordt gesteld omdat hij rechtstreeks de verontreiniging heeft veroorzaakt dan wel omdat hij heeft verzuimd een passende reglementering van het particuliere bedrijfsleven in te voeren (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 97.

- Art. 8 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

4 februari 2021

C.20.0032.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210204.1F.5](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Allerlei - Belastingzaken - Interpretatie van de wet in administratieve richtlijnen en praktijk - Vereiste van voorzienbaarheid en rechtszekerheid

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de interpretatie die de nationale belastingadministratie in haar richtlijnen hanteert en in de praktijk toepast tot gevolg kan hebben dat een fiscale bepaling niet beantwoordt aan de vereisten van voorzienbaarheid en rechtszekerheid die zijn neergelegd in artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM.

- Art. 1 Wet 13 mei 1955 houdende goedkeuring van het EVRM, ondertekend op 4 november 1950, te Rome, en van het Additioneel Protocol bij dit Verdrag, ondertekend op 20 maart 1952, te Parijs

4 juni 2021

F.20.0049.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210604.1N.4](#)

AC nr. ...

RECHTERLIJK GEWIJSDE

GEZAG VAN GEWIJSDE

Gezag van gewijsde - Strafzaken - Burgerlijke rechtsvordering - Hoger beroep - Vrijspraak - Burgerlijke partij - Cassatieberoep - Beslissing op de burgerlijke rechtsvordering - Vernietiging - Rechter op verwijzing - Opdracht

Wanneer het Hof, op het cassatieberoep van de burgerlijke partij, de beslissing over de burgerlijke vordering vernietigt die is ingesteld op grond van een telastlegging waarvan de beklaagde door de appelrechter is vrijgesproken, moet de rechter op verwijzing, met betrekking tot de burgerlijke rechtsvordering, onderzoeken of het feit dat als grondslag voor die rechtsvordering heeft gediend, is bewezen en of het die partij schade heeft berokkend; het gezag van gewijsde van de beslissing die, op de strafvordering, de beklaagde heeft vrijgesproken, strekt zich niet uit tot de beslissing over de burgerlijke vordering die bij de rechter op verwijzing aanhangig is gemaakt.

- Art. 2020 Wetboek van Strafvordering

17 februari 2021

P.20.1311.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210217.2F.3](#)

AC nr. ...

Gezag van gewijsde - Strafzaken - Burgerlijke rechtsvordering - Hoger beroep - Vrijspraak - Burgerlijke partij - Cassatieberoep - Beslissing op de burgerlijke rechtsvordering - Vernietiging - Gezag van gewijsde

Wanneer het Hof, op het cassatieberoep van de burgerlijke partij, de beslissing over de burgerlijke vordering vernietigt die is ingesteld op grond van een telastlegging waarvan de beklaagde door de appelrechter is vrijgesproken, moet de rechter op verwijzing, met betrekking tot de burgerlijke rechtsvordering, onderzoeken of het feit dat als grondslag voor die rechtsvordering heeft gediend, is bewezen en of het die partij schade heeft berokkend; het gezag van gewijsde van de beslissing die, op de strafvordering, de beklaagde heeft vrijgesproken, strekt zich niet uit tot de beslissing over de burgerlijke vordering die bij de rechter op verwijzing aanhangig is gemaakt.

- Art. 2020 Wetboek van Strafvordering

17 februari 2021

P.20.1311.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210217.2F.3](#)

AC nr. ...

RECHTERLIJKE ORGANISATIE

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Samenstelling van het rechtscollege - Wrakingsgrond - Middel dat voor het eerst voor het Hof kan worden voorgedragen

Wanneer een middel gegrond is op een wrakingsgrond die niet voor de feitenrechter is opgeworpen, hoewel die grond had kunnen worden opgeworpen, kan het voor het Hof enkel worden aangevoerd als de medewerking van de rechter aan de bestreden beslissing een regel miskent die betrekking heeft op de objectieve vereisten van de rechterlijke organisatie en daarom van essentieel belang is voor de rechtsbedeling; dat is niet het geval wanneer die rechter zijn mening over de oplossing van het geschil reeds te kennen heeft gegeven (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Art. 292 Gerechtelijk Wetboek

4 juni 2021

F.16.0105.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210604.1N.5](#)

AC nr. ...

Burgerlijke zaken - Samenstelling van het rechtscollege - Wrakingsgrond - Middel dat voor het eerst voor het Hof kan worden voorgedragen

Wanneer een middel gegrond is op een wrakingsgrond die niet voor de feitenrechter is opgeworpen, hoewel die grond had kunnen worden opgeworpen, kan het voor het Hof enkel worden aangevoerd als de medewerking van de rechter aan de bestreden beslissing een regel miskent die betrekking heeft op de objectieve vereisten van de rechterlijke organisatie en daarom van essentieel belang is voor de rechtsbedeling; dat is niet het geval wanneer die rechter zijn mening over de oplossing van het geschil reeds te kennen heeft gegeven (1). (1) Zie concl. "in hoofdzaak" OM.

- Art. 292 Gerechtelijk Wetboek

4 juni 2021

F.16.0105.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210604.1N.5](#)

AC nr. 311

REDENEN VAN DE VONNISSEN EN ARRESTEN

OP CONCLUSIE

Op conclusie - Burgerlijke zaken (handelszaken en sociale zaken inbegrepen) - Conclusie - Inhoud van de middelen - Vereisten - Rechter - Antwoordplicht - Voorwaarden

Uit artikel 780, tweede lid, 3°, Gerechtelijk Wetboek volgt dat de rechter niet verplicht is te antwoorden op de middelen waarvan de uiteenzetting niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 744 (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 530.

- Artt. 744 en 780, tweede lid, 3° Gerechtelijk Wetboek

14 september 2020

C.19.0607.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.5](#)

AC nr. ...

Op conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Strafvordering - Milieurecht - Materialendecreet - Opslag van afvalstoffen - Vermelding toepasselijke wetsbepalingen - Vermelding in de beslissing van de specifiek overtreden bepalingen - Draagwijdte

De rechter die een beklagde schuldig verklaart aan de opslag van afvalstoffen in strijd met artikel 12, § 1, Materialendecreet omkleedt die beslissing slechts regelmatig met redenen in overeenstemming met de artikelen 195, eerste lid, en 211 Wetboek van Strafvordering indien hij niet enkel melding maakt van artikel 12, § 1, Materialendecreet en artikel 16.6.3, § 1, eerste lid, DABM, maar ook van de specifieke voorschriften van het Materialendecreet of de uitvoeringsbesluiten die zijn overtreden.

- Art. 16.6.3, § 1 Decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

- Artt. 195, eerste lid, en 211 Wetboek van Strafvordering

- Art. 12, § 1 Decr. VI. Overheid 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen

12 januari 2021

P.20.0817.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.6](#)

AC nr. ...

Op conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Milieurecht - Milieuvergunningdecreeet - Vergunningsplicht en naleving van de milieuvorwaarden - Werking van de wet in de tijd - Vermelding toepasselijke wetsbepalingen - Wetswijziging - Vermelding in de beslissing - Draagwijdte

Uit artikel 195, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, dat overeenkomstig artikel 211 Wetboek van Strafvordering van toepassing is op de hoven van beroep, volgt dat een veroordelende beslissing de wetsbepalingen moet vermelden die de feiten strafbaar stellen en die de toegepaste straffen bepalen en indien op het ogenblik van de beslissing de wetsbepalingen zijn opgeheven die de feiten op het ogenblik van het plegen ervan strafbaar stelden, dient de rechter ook de wetsbepalingen te vermelden op grond waarvan de feiten tot op het ogenblik van de beslissing strafbaar zijn gebleven; wanneer het arrest met betrekking tot de bewezen verklaarde feiten weliswaar melding maakt van de op het ogenblik van de feiten geldende wetsbepalingen en ook vaststelt dat deze feiten op het ogenblik van het arrest nog steeds strafbaar waren, maar dat het nalaat melding te maken van de op het ogenblik van het arrest geldende wetsbepalingen welke de vergunningsplicht instellen en welke het naleven van de milieuvoorwaarden opleggen, is de schuldigverklaring en veroordeling niet regelmatig met redenen omkleed (1). (1) Cass. 23 oktober 2019, AR P. 19.0610.F, AC 2019, nr. 539; Cass. 29 november 2016, AR P.14.1821.N, AC 2014, nr. 680; Cass. 2 september 2009, AR P.09.0338.F, AC 2009, nr. 466; Cass. 7 mei 2008, AR P.08.0176.N, AC 2008, nr. 277.

- Artt. 195, eerste lid, en 211 Wetboek van Strafvordering

12 januari 2021

P.20.0817.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.6](#)

AC nr. ...

REGELING VAN RECHTSGEBIED

STRAFZAKEN

Strafzaken - Tussen onderzoeksgerecht en vonnisgerecht - Aard van het misdrijf - Verwijzing door het onderzoeksgerecht wegens een correctionaliseerbare misdaad - Herkwalificatie door het vonnisgerecht in een niet correctionaliseerbare misdaad - Bevestiging door het appelgerecht - Arrest van onbevoegdverklaring

Wanneer de raadkamer, met aanneming van verzachtende omstandigheden, een verdachte naar de correctionele rechtbank heeft verwezen voor een correctionaliseerbare misdaad en het vonnisgerecht in beroep de herkwalificatie in een niet correctionaliseerbare misdaad bevestigt en zich derhalve onbevoegd verklaart om van de zaak kennis te nemen, regelt het Hof het rechtsgebied door de beschikking van de raadkamer te vernietigen en de zaak te verwijzen naar de kamer van inbeschuldigingstelling (1). (1) Het Hof verwijst hier de zaak, na regeling van rechtsgebied en vernietiging van de beschikking tot verwijzing naar de correctionele rechtbank, naar de kamer van inbeschuldigingstelling. Er bestaat soms discussie over het feit of de verwijzing dient te gebeuren naar de raadkamer of naar de KI, maar wanneer het gaat om een niet-correctionaliseerbare misdaad wordt doorgaans verwezen naar de kamer van inbeschuldigingstelling omdat de omweg langs de raadkamer nutteloos is. Zie R. DECLERCQ, "Regeling van rechtsgebied", Comm. Straf., nrs. 45-46, pp. 20-21.

- Art. 526 Wetboek van Strafvordering

12 januari 2021

P.21.0017.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.12](#)

AC nr. ...

SOCIALE ZEKERHEID

ALGEMEEN

Algemeen - "Standstill"-verplichting - Toepassingsgebied - Vermindering - Begrip

Artikel 23 Grondwet houdt inzake het recht op sociale zekerheid en het recht op maatschappelijke dienstverlening een standstill-verplichting in die zich ertegen verzet dat de bevoegde wetgever en de verordenende overheid de door de toepasselijke norm geboden beschermingsgraad aanzienlijk verminderen, zonder dat daartoe redenen van algemeen belang voorhanden zijn; die bepaling is niet enkel van toepassing op de prestaties die in ruil voor socialezekerheidsbijdragen of voor voldoende werkperiodes worden toegekend door de takken van de sociale zekerheid voor werknemers, zelfstandigen of ambtenaren of door de overzeese sociale zekerheid, maar ook op de prestaties die niet aan de sociale zekerheid bijdragen en die zijn voorzien in diezelfde takken van de sociale zekerheid of in de takken van het stelsel van de sociale bijstand, namelijk de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, de sociale integratie, de eigenlijke maatschappelijke dienstverlening, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden; ze is van toepassing op de inschakelingsuitkeringen, die prestaties zijn die niet aan de sociale zekerheid bijdragen en die op grond van de studies worden toegekend door artikel 36 Werkloosheidsbesluit; aangezien elke vermindering van de beschermingsgraad die door de sociale prestaties wordt gewaarborgd, ongeacht of ze al dan niet aan de sociale zekerheid bijdragen, door de aard van die prestaties een vermindering van de uitgaven tot gevolg kan hebben en de betrokkenen ertoe kan aanzetten meer inspanningen te leveren om zich op de arbeidsmarkt te integreren en, bijgevolg, tot het behalen van algemene begrotings- en werkzaamheidsdoelstellingen kan bijdragen, kunnen dergelijke algemene doelstellingen niet volstaan om eender welke vermindering van die beschermingsgraad te verantwoorden; ook de hulp van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn die eenieder wordt gewaarborgd, kan op zich niet volstaan om eender welke vermindering te verantwoorden van de beschermingsgraad die door de sociale prestaties wordt gewaarborgd, ook al dragen die prestaties niet bij aan de sociale zekerheid, omdat dit zou neerkomen op een uitholling van de voormelde standstill-verplichting (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 531.

- Art. 36 KB 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering

- Art. 23 De gecoördineerde Grondwet 1994

14 september 2020

S.18.0012.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.1](#)

AC nr. ...

STRAF

ALGEMEEN. STRAF EN MAATREGEL. WETTIGHEID

Algemeen - Straf en maatregel - Wettigheid - Rechtvaardiging - Redenen die verband houden met de persoonlijkheid van de beklaagde - Volgehouden ontkenningen van de beklaagde - Overtollige redenen - Recht van verdediging

De eerbiediging van het recht van verdediging verbiedt de rechter niet om gegevens betreffende de persoonlijkheid van de beklaagde in aanmerking te nemen, zoals ze uit het onderzoek van het dossier en uit het debat zijn gebleken (1); aldus is het de rechter niet verboden om, wanneer hij de keuze van de straf en de strafmaat regelmatig met redenen omkleedt en naar recht verantwoordt met redenen die de wijze waarop de beklaagde zich heeft verweerd niet afkeuren, te vermelden dat de ontkenningen van de beklaagde blijk geven van zijn onvermogen om een diepgaande en eerlijke introspectie te verrichten, dat de eiser de zwaarste feiten blijft ontkennen en aldus blijk geeft van weinig empathie voor de slachtoffers, dat de conformistische of geveinsde verklaringen die hij voor het hof van beroep heeft afgelegd, enkel wijzen op een onvolledig en niet-spontaan berouw, of nog dat hij tot op heden niet bereid schijnt te zijn de volledige verantwoordelijkheid voor zijn pedofiele handelingen te nemen (2). (1) Zie Cass. 8 oktober 2014, AR P.14.1127.F, AC 2014, nr. 585. (2) Zie andersluidende concl. "in hoofdzaak" OM, §§ 8 tot 12, op datum in Pas. 2020, nr. 615; Cass. 14 oktober 2020, AR P.20.0825.F (arrest niet gepubliceerd): "La référence marginale aux dénégations du prévenu à l'audience, fût-elle inappropriée, ne saurait conduire à devoir tenir pour inexistants l'ensemble des motifs résumés ci-dessus. Dirigé contre une considération surabondante de l'arrêt, le moyen est, en cette branche, dénué d'intérêt et, partant, irrecevable".

7 oktober 2020

P.20.0700.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201007.2F.8](#)

AC nr. ...

Algemeen - Straf en maatregel - Wettigheid - Artikel 37/1 Wegverkeerswet - Beperking van de geldigheid van het rijbewijs tot de met een alcoholslot uitgeruste motorvoertuigen - Aard - Veiligheidsmaatregel en geen straf - Invloed op de mogelijkheid tot het verlenen van het uitstel

Artikel 8 Probatiewet voorziet in de mogelijkheid om, onder de daarin bepaalde voorwaarden, enkel voor de straffen uitstel te verlenen; uit het algemeen opzet van de wet blijkt echter dat het uitrusten van een motorvoertuig met een alcoholslot een preventieve veiligheidsmaatregel is die een doel van algemeen belang nastreeft, in zoverre die uitrusting, aangevuld met een omkaderingsprogramma, toelaat zich ervan te verzekeren dat de toestand van de bestuurder, op het ogenblik dat hij achter het stuur plaatsneemt, aan de wettelijke minimumvereisten voor het nuchter en veilig besturen van een voertuig voldoet, op zodanige wijze dat hiermee het herhalingsgevaar beperkt wordt en de verkeersveiligheid gewaarborgd wordt; die verplichting strekt dus niet tot bestraffing van de bestuurder in staat van herhaling, maar tot bescherming van de maatschappij tegen gevaarlijke gedragingen in het verkeer; hiervoor kan bijgevolg geen uitstel worden verleend (1). (1) Zie concl. OM (onderzoek van het tweede middel) in Pas. 2021, nr. 154.

- Art. 8 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie

- Art. 37/1 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

AUTRES PEINES

Andere Straffen - Verbeurdverklaring - Burgerrechtelijk gevolg van de verbeurdverklaring - Veroordeling tot voorlegging van verbeurdverklaarde maar niet inbeslaggenomen goederen of tot betaling van de tegenwaarde ervan

De veroordeling van de beklaagde tot voorlegging van verbeurdverklaarde maar niet inbeslaggenomen goederen of tot het betalen van de tegenwaarde ervan indien hij deze verplichting niet nakomt, valt niet onder artikel 211bis Wetboek van Strafvordering dat de regel van eenparigheid afkondigt die geldt in alle gevallen waar de strafrechtelijke veroordeling in hoger beroep wordt verzwaaard; een dergelijke veroordeling, alsook de daaruit voortvloeiende bijdrage in de schuld, is geen straf, maar het civielrechtelijk gevolg van de strafrechtelijke veroordeling tot verbeurdverklaring.

- Art. 211bis Wetboek van Strafvordering

STRAFVORDERING

- Verjaring - Schorsing - Schorsingsgrond Covid-19 - Toepassingsgebied - Verjaring van de vordering tot herroeping van het probatieuitstel

Krachtens artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 3 van 9 april 2020 genomen met bijzondere machten houdende diverse bepalingen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen en maatregelen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19, worden de verjaringstermijnen van de strafvordering voorzien voor de misdrijven van het Strafwetboek en voor de misdrijven van de bijzondere wetten geschorst voor een termijn gelijk aan de duur van de daarin bepaalde periode; vermits deze bepaling geen onderscheid maakt tussen de verschillende wijzen waarop de strafvordering wordt uitgeoefend, is de schorsingsgrond die zij invoert met name van toepassing op de verjaring van de vordering tot herroeping van het uitstel; deze vordering, die is gericht op de tenuitvoerlegging van de straf, maakt deel uit van de strafvordering (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 544.

- Art. 3 KB nr. 3 van 9 april 2020 houdende diverse bepalingen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen en maatregelen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19

- Art. 14, § 3 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie

16 september 2020

P.20.0738.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.15](#)

AC nr. ...

TAALGEBRUIK

GERECHTSZAKEN (WET 15 JUNI 1935)

Gerechtszaken (wet 15 juni 1935) - In hoger beroep - Burgerlijke zaken - Beroepsakte - Nietigheid wegens schending van de Taalwet Gerechtszaken - Stuitende werking

Uit artikel 40, derde lid, Taalwet volgt niet dat een beroepsakte die strijdig is met de Taalwet Gerechtszaken pas een stuitende werking heeft nadat de rechter de nietigheid heeft uitgesproken; derhalve heeft ze ook gevolgen voor de nieuwe beroepsakte die wordt neergelegd vóór de nietigverklaring van de eerste beroepsakte wegens schending van de Taalwet Gerechtszaken.

- Art. 40, derde lid Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken

7 mei 2021

C.20.0275.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210507.1N.9](#)

AC nr. ...

Gerechtszaken (wet 15 juni 1935) - In hoger beroep - Burgerlijke zaken - Beroepsakte - Nietigheid wegens schending van de Taalwet Gerechtszaken - Stuitende werking

De stuitende werking van een beroepsakte vangt aan vanaf de datum van de neerlegging ervan en duurt voort tot de datum van de nietigverklaring ervan; ze verhindert dat de beroepstermijn voor een nieuw beroep (dat is) neergelegd vóór de nietigverklaring, is verstreken.

7 mei 2021

C.20.0275.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210507.1N.9](#)

AC nr. ...

VERJARING

BELASTINGZAKEN

Belastingzaken - Algemeen - Wet Rijkscomptabiliteit - Artikel 100 - Toepassing in fiscale zaken

Artikel 100 Wet Rijkscomptabiliteit is enkel van toepassing in fiscale zaken waarbij de fiscale wetgeving zelf niet voorziet in een verval- of verjaringstermijn (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 100 Gecoördineerde wetten 17 juli 1991 op de Rijkscomptabiliteit

4 juni 2021

F.20.0056.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210604.1N.10](#)

AC nr. ...

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Termijnen (aard, duur, aanvang en einde) - Economische expansie - Verkoop van gronden - Recht van terugkoop - Duur

Het recht van terugkoop, dat kan worden uitgeoefend indien de koper niet voldoet aan de voorwaarden omtrent de economische bestemming van de gronden en de gebruiksmodaliteiten, strekt tot vrijwaring van de belangrijke financiële inspanningen die de overheid heeft moeten doen voor de aankoop, de aanleg of de uitrusting van de gronden, zodat de termijn van vijf jaar waartoe artikel 1660 Oud Burgerlijk Wetboek het in artikel 1659 Oud Burgerlijk Wetboek bedoelde recht van wederinkoop beperkt, hierop niet van toepassing is (1). (1) Zie Cass. 22 februari 2018, AR C.13.0095.N, AC 2018, nr. 115; Cass. 3 december 2015, AR C.14.0428.N, AC 2015, nr. 728, met gelijklopende concl. van advocaat-generaal A. Van Ingelgem; Cass. 18 maart 2004, AR C.03.0099.N, AC 2004, nr. 154.

- Art. 76 Decreet 19 december 2003 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004

- Art. 32, § 1 Wet 30 december 1970 betreffende de economische expansie

19 maart 2021

C.20.0144.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210319.1N.8](#)

AC nr. ...

Burgerlijke zaken - Allerlei - Rechtsvordering van de benadeelde tegen de aansprakelijke - Indeplaatsstelling van de verzekeraar van de benadeelde - Toepasselijke bepaling

Artikel 89, §§ 4 en 5, Wet Verzekeringen 2014 (1) betreft de stuiting (2) van de verjaring van de rechtsvordering die voortvloeit uit het eigen recht van de benadeelde tegen de verzekeraar van de aansprakelijke; die bepalingen zijn dus niet van toepassing op de burgerlijke partij die niet optreedt krachtens een eigen recht ontstaan uit de verzekeringsovereenkomst tussen de beklaagde en zijn WAM-verzekeraar, maar op grond van de indeplaatsstelling doordat hij, in uitvoering van zijn contractuele verplichtingen, zijn verzekerde, eigenaar van het vernielde voertuig, heeft vergoed; de rechtsvordering die hij instelt op grond van artikel 1382 oud Burgerlijk Wetboek, is onderhevig aan de verjaring bepaald in artikel 2262bis van dat wetboek (3). (1) Ter vervanging van oud artikel 35, § 3bis en § 4, Wet Landverzekeringsovereenkomst, opgeheven door artikel 367 Wet Verzekeringen 2014, in werking getreden op 1 november 2014. (2) En de schorsing. (3) Zie Cass. 21 oktober 1965, Pas. 1966, 240, en de noot ondertekend P.M. In deze zaak heeft de eiseres, een verzekeringsonderneming, de schade van haar verzekerde, leasingnemer van het voertuig dat op 29 november 2009 werd aangereden door de verweerster, de beklaagde, vergoed door aan de eigenaar van dat vernielde voertuig een geldsom te storten. De eiseres voerde aan dat zij zich in haar conclusie in hoger beroep had beroepen op de omstandigheid dat zij reeds op 17 december 2009 contact zou hebben opgenomen met de verzekeraar van de verweerster. De verzekeraar van de verweerster, derde-aansprakelijke, is hierdoor echter nog niet in de zaak gebracht. Met andere woorden, zoals zowel het bestreden vonnis als de eiseres zelf vaststelden, "vloeit de rechtsvordering [van de eiseres] niet voort uit de verzekeringsovereenkomst" die is gesloten door de aansprakelijke derde, maar werd ze ingesteld op grond van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek. Artikel 89, § 4 en § 5, is echter uitsluitend van toepassing op de rechtsvordering van de benadeelde – of van de partij die in zijn rechten is getreden, ongeacht of dit al dan niet de verzekeraar is – tegen de verzekeraar van de aansprakelijke derde, en niet tegen laatstgenoemde. (M.N.B.)

- Artt. 1382 en 2262bis Oud Burgerlijk Wetboek

- Art. 89, §§ 4 en 5 Wet 4 april 2014 betreffende de verzekeringen, inwerkingtreding 1 november 2014

25 november 2020

P.20.0670.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201125.2F.1](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN

Strafzaken - Strafvordering - Schorsing - Schorsingsgrond Covid-19 - Toepassingsgebied - Verjaring van de vordering tot herroeping van het probatieuitstel

Krachtens artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 3 van 9 april 2020 genomen met bijzondere machten houdende diverse bepalingen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen en maatregelen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19, worden de verjaringstermijnen van de strafvordering voorzien voor de misdrijven van het Strafwetboek en voor de misdrijven van de bijzondere wetten geschorst voor een termijn gelijk aan de duur van de daarin bepaalde periode; vermits deze bepaling geen onderscheid maakt tussen de verschillende wijzen waarop de strafvordering wordt uitgeoefend, is de schorsingsgrond die zij invoert met name van toepassing op de verjaring van de vordering tot herroeping van het uitstel; deze vordering, die is gericht op de tenuitvoerlegging van de straf, maakt deel uit van de strafvordering (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 544.

- Art. 3 KB nr. 3 van 9 april 2020 houdende diverse bepalingen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen en maatregelen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19

- Art. 14, § 3 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie

16 september 2020

P.20.0738.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.15](#)

AC nr. ...

VEROORDELING MET UITSTEL EN OPSCHORTING VAN DE VER

GEWOON UITSTEL

Gewoon uitstel - Artikel 37/1 Wegverkeerswet - Beperking van de geldigheid van het rijbewijs tot de met een alcoholslot uitgeruste motorvoertuigen - Aard - Veiligheidsmaatregel en geen straf - Invloed op de mogelijkheid tot het verlenen van het uitstel

Artikel 8 Probatielwet voorziet in de mogelijkheid om, onder de daarin bepaalde voorwaarden, enkel voor de straffen uitstel te verlenen; uit het algemeen opzet van de wet blijkt echter dat het uitrusten van een motorvoertuig met een alcoholslot een preventieve veiligheidsmaatregel is die een doel van algemeen belang nastreeft, in zoverre die uitrusting, aangevuld met een omkaderingsprogramma, toelaat zich ervan te verzekeren dat de toestand van de bestuurder, op het ogenblik dat hij achter het stuur plaatsneemt, aan de wettelijke minimumvereisten voor het nuchter en veilig besturen van een voertuig voldoet, op zodanige wijze dat hiermee het herhalingsgevaar beperkt wordt en de verkeersveiligheid gewaarborgd wordt; die verplichting strekt dus niet tot bestraffing van de bestuurder in staat van herhaling, maar tot bescherming van de maatschappij tegen gevaarlijke gedragingen in het verkeer; hiervoor kan bijgevolg geen uitstel worden verleend (1). (1) Zie concl. OM (onderzoek van het tweede middel) in Pas. 2021, nr. 154.

- Art. 8 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie
- Art. 37/1 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

3 maart 2021

P.20.1313.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.5](#)

AC nr. ...

PROBATIOUITSTEL

Probatieluitstel - Herroeping - Vordering tot herroeping - Verjaring - Schorsing - Schorsingsgrond Covid-19 - Toepassing

Krachtens artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 3 van 9 april 2020 genomen met bijzondere machten houdende diverse bepalingen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen en maatregelen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19, worden de verjaringstermijnen van de strafvordering voorzien voor de misdrijven van het Strafwetboek en voor de misdrijven van de bijzondere wetten geschorst voor een termijn gelijk aan de duur van de daarin bepaalde periode; vermits deze bepaling geen onderscheid maakt tussen de verschillende wijzen waarop de strafvordering wordt uitgeoefend, is de schorsingsgrond die zij invoert met name van toepassing op de verjaring van de vordering tot herroeping van het uitstel; deze vordering, die is gericht op de tenuitvoerlegging van de straf, maakt deel uit van de strafvordering (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 544.

- Art. 3 KB nr. 3 van 9 april 2020 houdende diverse bepalingen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen en maatregelen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19
- Art. 14, § 3 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie

16 september 2020

P.20.0738.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.15](#)

AC nr. ...

VERVOER

GOEDERENVERVOER

Goederenvervoer - Landvervoer. wegvervoer - CMR-Verdrag - Verjaring - Rechtsvordering

Met de rechtsvorderingen waartoe een aan het CMR-Verdrag onderworpen vervoer aanleiding geeft en die verjaren door verloop van een jaar, wordt elke rechtsvordering bedoeld die voortvloeit uit een vervoer dat onder het toepassingsgebied van het Verdrag valt en dit ongeacht de grondslag ervan, met inbegrip van de vordering van de geadresseerde strekkende tot vergoeding van andere schade dan deze aan de vervoerde goederen wanneer zij voortvloeit uit het vervoer.

- Art. 32.1 Verdrag van 19 mei 1956 betreffende de overeenkomst tot internationaal vervoer van goederen over de weg (C.M.R.)

7 mei 2021

C.20.0299.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210507.1N.5](#)

AC nr. ...

VERWIJZING NA CASSATIE

STRAFZAKEN

Strafzaken - Bestreden beslissing - Vernietiging - Grond van onbevoegdheid - Verwijzing

Indien de beslissing wordt vernietigd op grond van onbevoegdheid, verwijst het Hof van Cassatie de zaak naar de rechters die ervan moeten kennisnemen.

- Art. 150 De gecoördineerde Grondwet 1994

7 oktober 2020

P.19.0644.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201007.2F.1](#)

AC nr. ...

VERZEKERING

LANDVERZEKERING

Landverzekering - Rechtsvordering van de benadeelde tegen de aansprakelijke - Indeplaatsstelling van de verzekeraar van de benadeelde - Verjaring - Toepasselijke bepaling

Artikel 89, §§ 4 en 5, Wet Verzekeringen 2014 (1) betreft de stuiting (2) van de verjaring van de rechtsvordering die voortvloeit uit het eigen recht van de benadeelde tegen de verzekeraar van de aansprakelijke; die bepalingen zijn dus niet van toepassing op de burgerlijke partij die niet optreedt krachtens een eigen recht ontstaan uit de verzekeringsovereenkomst tussen de beklagde en zijn WAM-verzekeraar, maar op grond van de indeplaatsstelling doordat hij, in uitvoering van zijn contractuele verplichtingen, zijn verzekerde, eigenaar van het vernielde voertuig, heeft vergoed; de rechtsvordering die hij instelt op grond van artikel 1382 oud Burgerlijk Wetboek, is onderhevig aan de verjaring bepaald in artikel 2262bis van dat wetboek (3). (1) Ter vervanging van oud artikel 35, § 3bis en § 4, Wet Landverzekeringsovereenkomst, opgeheven door artikel 367 Wet Verzekeringen 2014, in werking getreden op 1 november 2014. (2) En de schorsing. (3) Zie Cass. 21 oktober 1965, Pas. 1966, 240, en de noot ondertekend P.M. In deze zaak heeft de eiseres, een verzekeringsonderneming, de schade van haar verzekerde, leasingnemer van het voertuig dat op 29 november 2009 werd aangereden door de verweerster, de beklagde, vergoed door aan de eigenaar van dat vernielde voertuig een geldsom te storten. De eiseres voerde aan dat zij zich in haar conclusie in hoger beroep had beroepen op de omstandigheid dat zij reeds op 17 december 2009 contact zou hebben opgenomen met de verzekeraar van de verweerster. De verzekeraar van de verweerster, derde-aansprakelijke, is hierdoor echter nog niet in de zaak gebracht. Met andere woorden, zoals zowel het bestreden vonnis als de eiseres zelf vaststelden, "vloeit de rechtsvordering [van de eiseres] niet voort uit de verzekeringsovereenkomst" die is gesloten door de aansprakelijke derde, maar werd ze ingesteld op grond van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek. Artikel 89, § 4 en § 5, is echter uitsluitend van toepassing op de rechtsvordering van de benadeelde – of van de partij die in zijn rechten is getreden, ongeacht of dit al dan niet de verzekeraar is – tegen de verzekeraar van de aansprakelijke derde, en niet tegen laatstgenoemde. (M.N.B.)

- Artt. 1382 en 2262bis Oud Burgerlijk Wetboek

- Art. 89, §§ 4 en 5 Wet 4 april 2014 betreffende de verzekeringen, inwerkingtreding 1 november 2014

25 november 2020

P.20.0670.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201125.2F.1](#)

AC nr. ...

WAM-VERZEKERING

WAM- verzekering - Artikel 19bis-11, § 2, WAM 1989 - Benadeelde

Uit artikel 19bis-11, § 2, WAM volgt niet dat enkel de benadeelde zich op het voordeel ervan kan beroepen (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 528.

- Art. 19bis-11, § 2 Wet betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen

14 september 2020

C.19.0162.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.3](#)

AC nr. ...

VERZET

- Strafzaken - Bij verstek gewezen beslissing - Verzet en cassatieberoep - Samenloop tussen de rechtsmiddelen

Geen enkele wettelijke bepaling belet de rechter gevat met het verzet tegen een bij verstek gewezen beslissing, over dat rechtsmiddel uitspraak te doen wanneer tegen die beslissing cassatieberoep is ingesteld (1). (1) Wanneer tegen eenzelfde beslissing cassatieberoep is ingesteld en verzet werd gedaan, moet het onderzoek van het laatstgenoemde rechtsmiddel bij voorrang plaatsvinden (behoudens indien het verzet kennelijk niet ontvankelijk is). Dit vloeit met name voort uit de uitdovende werking van het ontvankelijk en gedaan verklaard verzet dat tot gevolg heeft dat het verstekvonnis ongedaan wordt gemaakt; in dat geval wordt het cassatieberoep zonder voorwerp. De in artikel 424 Wetboek van Strafvordering bepaalde termijn volgens welke de termijn om cassatieberoep in te stellen aanvangt bij het verstrijken van de gewone termijn voor verzet sterkt in die oplossing. (D.V.).

- Artt. 187 en 424 Wetboek van Strafvordering

28 oktober 2020

P.19.0838.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201028.2F.4](#)

AC nr. ...

VONNISSEN EN ARRESTEN

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Algemeen - Conclusie - Inhoud van de middelen - Vereisten - Rechter - Antwoordplicht - Voorwaarden

Uit artikel 780, tweede lid, 3°, Gerechtelijk Wetboek volgt dat de rechter niet verplicht is te antwoorden op de middelen waarvan de uiteenzetting niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 744 (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 530.

- Artt. 744 en 780, tweede lid, 3° Gerechtelijk Wetboek

14 september 2020

C.19.0607.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.5](#)

AC nr. ...

Burgerlijke zaken - Algemeen - Voorafgaande maatregel - Betwisting - Vonnis - Aard

De rechter die een voorafgaande maatregel beveelt om de vordering te onderzoeken of om een tussengeschied omtrent een dergelijke maatregel te regelen, neemt een beslissing alvorens recht te doen, ook al beslecht hij daarbij definitief een betwisting omtrent de voorafgaande maatregel (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 19, eerste en derde lid, en 875bis, tweede lid Gerechtelijk Wetboek

12 februari 2021

C.20.0048.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210212.1N.4](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN

Strafzaken - Strafvordering - Milieurecht - Materialendecreet - Opslag van afvalstoffen - Vermelding toepasselijke wetsbepalingen - Vermelding in de beslissing van de specifiek overtreden bepalingen - Draagwijdte

De rechter die een beklaagde schuldig verklaart aan de opslag van afvalstoffen in strijd met artikel 12, § 1, Materialendecreet omkleedt die beslissing slechts regelmatig met redenen in overeenstemming met de artikelen 195, eerste lid, en 211 Wetboek van Strafvordering indien hij niet enkel melding maakt van artikel 12, § 1, Materialendecreet en artikel 16.6.3, § 1, eerste lid, DABM, maar ook van de specifieke voorschriften van het Materialendecreet of de uitvoeringsbesluiten die zijn overtreden.

- Art. 16.6.3, § 1 Decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

- Artt. 195, eerste lid, en 211 Wetboek van Strafvordering

- Art. 12, § 1 Decr. VI. Overheid 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalcringlopen en afvalstoffen

12 januari 2021

P.20.0817.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.6](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Strafvordering - Milieurecht - Milieuvergunningsdecreet - Vergunningsplicht en naleving van de milieuvoorwaarden - Werking van de wet in de tijd - Vermelding toepasselijke wetsbepalingen - Wetswijziging - Vermelding in de beslissing - Draagwijdte

Uit artikel 195, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, dat overeenkomstig artikel 211 Wetboek van Strafvordering van toepassing is op de hoven van beroep, volgt dat een veroordelende beslissing de wetsbepalingen moet vermelden die de feiten strafbaar stellen en die de toegepaste straffen bepalen en indien op het ogenblik van de beslissing de wetsbepalingen zijn opgeheven die de feiten op het ogenblik van het plegen ervan strafbaar stelden, dient de rechter ook de wetsbepalingen te vermelden op grond waarvan de feiten tot op het ogenblik van de beslissing strafbaar zijn gebleven; wanneer het arrest met betrekking tot de bewezen verklaarde feiten weliswaar melding maakt van de op het ogenblik van de feiten geldende wetsbepalingen en ook vaststelt dat deze feiten op het ogenblik van het arrest nog steeds strafbaar waren, maar dat het nalaat melding te maken van de op het ogenblik van het arrest geldende wetsbepalingen welke de vergunningsplicht instellen en welke het naleven van de milieuvoorwaarden opleggen, is de schuldigverklaring en veroordeling niet regelmatig met redenen omkleed (1). (1) Cass. 23 oktober 2019, AR P. 19.0610.F, AC 2019, nr. 539; Cass. 29 november 2016, AR P.14.1821.N, AC 2014, nr. 680; Cass. 2 september 2009, AR P.09.0338.F, AC 2009, nr. 466; Cass. 7 mei 2008, AR P.08.0176.N, AC 2008, nr. 277.

- Artt. 195, eerste lid, en 211 Wetboek van Strafvordering

12 januari 2021

P.20.0817.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.6](#)

AC nr. ...

VOORLOPIGE HECHTENIS

BEVEL TOT AANHOUDING

Bevel tot aanhouding - Ernstige aanwijzingen van schuld - Verhoor van de benadeelde persoon - Artikel 47bis, § 1, Wetboek van Strafvordering - Verplichting tot mededeling van verschillende rechten aan de ondervraagde persoon - Draagwijde - In Spanje afgenomen verhoor - Regelmatigheid

Uit de omstandigheid dat het Spaanse recht, bij het verhoor van de benadeelde persoon, niet voorziet in de mededeling van de rechten bepaald in het Wetboek van Strafvordering, kan niet worden afgeleid dat dit verhoor, op zich, als onregelmatig moet worden beschouwd.

- Art. 47bis, § 1 Wetboek van Strafvordering

16 september 2020

P.20.0920.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.18](#)

AC nr. ...

HANDHAVING

Handhaving - Raadkamer - Beschikking tot verwijzing - Afzonderlijke beschikking tot handhaving - Regeling van rechtsgebied - Vernietiging van de beschikking tot verwijzing

De vernietiging door het Hof, dat het rechtsgebied regelt, van de beschikking tot verwijzing van de raadkamer, maakt de afzonderlijke beschikking tot handhaving van de voorlopige hechtenis van de verdachte, die diezelfde dag door de voormelde raadkamer is geweest, doelloos (1). (1) In deze zaak had de raadkamer de beklaagde op 14 januari 2020 in vrijheid gesteld onder voorwaarden, maar na hoger beroep van het OM werd bij arrest van de KI te Gent van 28 januari 2020 de hechtenis vooralsnog gehandhaafd voor een termijn van twee maanden. Op het ogenblik van de beschikking tot verwijzing naar de correctionele rechtbank te Brugge van 28 februari 2020, heeft de raadkamer bij afzonderlijke beschikking van dezelfde datum de hechtenis gehandhaafd. Door de vernietiging evenwel ingevolge de regeling van rechtsgebied van de beschikking tot verwijzing, heeft de afzonderlijke beschikking tot handhaving van dezelfde datum geen bestaansreden meer. Wat de verdere voorlopige hechtenis betreft is het de titel die gold op het ogenblik van de regeling van de rechtspleging, waarvan de gevolgen sedertdien als het ware werden opgeschort, die vanaf de dag van de vernietiging van de beschikking ingevolge de regeling van het rechtsgebied opnieuw van kracht wordt, in casu dus het arrest van de KI Gent van 28 januari 2020. Zie Cass. 16 juni 1999, AR P.99.0694.F, AC 1999, nr. 368. en R. DECLERCQ, "Regeling van rechtsgebied", Comm. Straf., nr. 55, p. 23. AW.

- Art. 26, § 3 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

12 januari 2021

P.21.0017.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.12](#)

AC nr. ...

VOORRECHTEN EN HYPOTHEKEN

HYPOTHEKEN

Hypotheken - Vrijwaring van andermans schuld - Derde-zekerheidssteller - Verbintenis - Grens

De derde-zekerheidssteller die tot zekerheid van andermans schuld aan de schuldeiser een zakelijke zekerheid verschaft, is anders dan de borg niet tot deze schuld gehouden met zijn gehele vermogen wanneer de schuldenaar in gebreke blijft; hij hoeft hiervoor slechts in te staan tot beloop van de aanwending van het met de zekerheid bezwaarde goed; de regels betreffende de borgtocht zijn niet van toepassing op de verbintenis van de derde die een zakelijke zekerheid stelt (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 765.

- Art. 2011 Oud Burgerlijk Wetboek

10 december 2020

C.19.0336.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201210.1F.11](#)

AC nr. ...

VORDERING IN RECHTE

- Vonnissen en arresten - Burgerlijke zaken - Conclusie - Inhoud van de middelen - Vereisten - Rechter - Antwoordplicht - Voorwaarden

Uit artikel 780, tweede lid, 3°, Gerechtelijk Wetboek volgt dat de rechter niet verplicht is te antwoorden op de middelen waarvan de uiteenzetting niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 744 (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 530.

- Artt. 744 en 780, tweede lid, 3° Gerechtelijk Wetboek

14 september 2020

C.19.0607.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.5](#)

AC nr. ...

- Tegenvordering - Aard

Een tegenvordering heeft een autonoom karakter in die zin dat ze niet moet voldoen aan de toelaatbaarheidsvoorwaarden van artikel 870 Gerechtelijk Wetboek, die als zodanig enkel gelden voor de eiser die zijn vordering uitbreidt of wijzigt.

- Artt. 14 en 807 Gerechtelijk Wetboek

19 maart 2021

C.20.0333.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210319.1N.2](#)

AC nr. ...

VREEMDELINGEN

- Arrest dat uitspraak doet op grond van de artikelen 72 en volgende Vreemdelingenwet - Cassatieberoep - Dringende zaak - Termijn waarbinnen de advocaat van de eiser in cassatie op de hoogte moet worden gebracht van de rechtsdag van de zaak

Wanneer het Hof met spoed uitspraak doet, voorziet geen enkele bepaling in de termijn waarin de advocaat van de eiser in cassatie op de hoogte moet worden gebracht van de rechtsdag van de zaak (1). (1) Zie Cass. 13 mei 2020, AR P.20.0446.F, AC 2020, nr. 292, en noot M.N.B.Om de laattijdige neerlegging van zijn memorie te verantwoorden, moet de eiser elementen aanvoeren die overmacht vormen en waaruit blijkt dat de overmacht heeft voortgeduurd tot de datum van die laattijdige neerlegging (zie Cass. 7 februari 2018, AR P.18.0116.F, AC 2018, nr. 83, en verwijzingen in de voetnoten; Cass. 16 augustus 2017, AR P.17.0844.F, arrest niet gepubliceerd).De omstandigheid die de eiser aanvoert, beantwoordt niet aan die voorwaarde: zonder zich op overmacht te beroepen om de laattijdige neerlegging van zijn memorie te verantwoorden, voert hij aan dat die laattijdigheid niet kan worden bestraft met de niet-ontvankelijkheid van de memorie, omdat hij pas twee dagen na de neerlegging van de memorie op de hoogte is gebracht van de datum van deze rechtszitting. Volgens hem impliceert het recht van verdediging dat de eiser in cassatie zijn memorie moet kunnen neerleggen "binnen een termijn van 15 dagen, zodra hij officieel op de hoogte is gebracht van de datum van de rechtszitting via de brief met de rechtsdagbepaling die de verdediging ontvangt van de griffie van het Hof".Een dergelijke vereiste blijkt echter noch uit artikel 432 Wetboek van Strafvordering noch uit artikel 1106 Gerechtelijk Wetboek, waarnaar hij verwijst, noch uit enige andere bepaling.(M.N.B.)

- Art. 1106 Gerechtelijk Wetboek
- Art. 432 Wetboek van Strafvordering

3 maart 2021

P.21.0227.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.18](#)

AC nr. ...

- Arrest dat uitspraak doet op grond van de artikelen 72 en volgende Vreemdelingenwet - Cassatieberoep - Termijn voor de neerlegging van de memorie - Dringende zaak

Artikel 429, eerste lid, Wetboek van Strafvordering stelt de ontvankelijkheid van de memorie afhankelijk van de voorwaarde dat deze uiterlijk vijftien vrije dagen voor de rechtszitting op de griffie van het Hof moet toekomen; die vormvereiste is voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid; het cassatieberoep tegen een arrest dat uitspraak doet op grond van de artikelen 72 en volgende Vreemdelingenwet wordt door het Hof met de vereiste spoed onderzocht; in dat geval is de in artikel 432 Wetboek van Strafvordering bepaalde termijn van vijftien dagen voor de kennisgeving van de vaststelling van de zaak niet van toepassing; op het ogenblik dat de eiser cassatieberoep instelt, weet hij dat het Hof, volgens een vaste praktijk, zijn cassatieberoep uiterlijk op de rechtszitting vóór het verval van de vasthoudingstitel zal onderzoeken; de raadsman van de eiser hoeft bijgevolg niet op de inlichtingen van de griffie te wachten om te weten dat de zaak met de vereiste spoed zal worden vastgesteld (1). (1) Zie Cass. 13 mei 2020, AR P.20.0446.F, AC 2020, nr. 292, en noot M.N.B.Om de laattijdige neerlegging van zijn memorie te verantwoorden, moet de eiser elementen aanvoeren die overmacht vormen en waaruit blijkt dat de overmacht heeft voortgeduurd tot de datum van die laattijdige neerlegging (zie Cass. 7 februari 2018, AR P.18.0116.F, AC 2018, nr. 83, en verwijzingen in de voetnoten; Cass. 16 augustus 2017, AR P.17.0844.F, arrest niet gepubliceerd).De omstandigheid die de eiser aanvoert, beantwoordt niet aan die voorwaarde: zonder zich op overmacht te beroepen om de laattijdige neerlegging van zijn memorie te verantwoorden, voert hij aan dat die laattijdigheid niet kan worden bestraft met de niet-ontvankelijkheid van de memorie, omdat hij pas twee dagen na de neerlegging van de memorie op de hoogte is gebracht van de datum van deze rechtszitting. Volgens hem impliceert het recht van verdediging dat de eiser in cassatie zijn memorie moet kunnen neerleggen "binnen een termijn van 15 dagen, zodra hij officieel op de hoogte is gebracht van de datum van de rechtszitting via de brief met de rechtsdagbepaling die de verdediging ontvangt van de griffie van het Hof". Een dergelijke vereiste blijkt echter noch uit artikel 432 Wetboek van Strafvordering noch uit artikel 1106 Gerechtelijk Wetboek, waarnaar hij verwijst, noch uit enige andere bepaling.(M.N.B.)

- Art. 1106 Gerechtelijk Wetboek
- Artt. 429, eerste lid, en 432 Wetboek van Strafvordering

3 maart 2021

P.21.0227.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.18](#)

AC nr. ...

- *Vrijheidsberoving - Beroep bij de rechterlijke macht - Arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling - Definitief karakter - Cassatieberoep - Ontvankelijkheid*

Door de beslissing over het hoger beroep oefent de kamer van inbeschuldigingstelling tegen de beschikking bedoeld in artikel 72, derde lid, Vreemdelingenwet, zijn rechtsmacht volledig uit met betrekking tot het in het tweede lid van die bepaling bedoelde onderzoek, zodat die beslissing een eindbeslissing is in de zin van artikel 420, eerste lid, Wetboek van Strafvordering (1). (1) "De in strafzaken en in hoger beroep gewezen beslissing waardoor de appelrechters hun rechtsmacht volledig hebben uitgeoefend, is onmiddellijk vatbaar voor cassatieberoep" (Cass. 22 september 1993, AR P.93.0567.F, AC 1993, nr. 366).

- Art. 72 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- Art. 420 Wetboek van Strafvordering

3 maart 2021

P.21.0276.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.21](#)

AC nr. ...

- *Bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot vasthouding met het*

oog op verwijdering - Vorm - Model van bijlage 13septies

Volgens artikel 110terdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de vreemdeling die zich bevindt in de situatie bedoeld in artikel 7 of in de artikelen 27 en 74/14, § 3, Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot vasthouding met het oog op zijn verwijdering betekend, overeenkomstig het model van bijlage 13septies (1); opdat die bepaling van toepassing is op het daarin bedoelde tweede geval, moet de vreemdeling dus zowel aan de voorwaarden van artikel 27 als aan die van artikel 74/14, § 3, Vreemdelingenwet voldoen; volgens dat artikel 74/14 kan van de in § 1 bepaalde termijn van dertig dagen vóór de verwijdering worden afgeweken indien de vreemdeling zich bevindt in een van de vijf, in § 3 opgesomde gevallen. (1) Zoals vervangen door het koninklijk besluit van 17 augustus 2013, bijlage 8, BS 22 augustus 2013, p. 55876-55878, die met name bepaalt dat melding wordt gemaakt van de "reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten".

- Art. 110terdecies KB 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Artt. 7, 27 en 74/14, § 3 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

3 maart 2021

P.21.0276.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.21](#)

AC nr. ...

- Vrijheidsberoving - Beroep bij de rechterlijke macht - Arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling - Cassatieberoep - Toepasselijke wetsbepalingen

Artikel 72 Vreemdelingenwet, dat geen melding maakt van het cassatieberoep, heeft enkel betrekking op de onderzoeksprocedure van de daarin bepaalde rechtsmiddelen waarover de onderzoeksgerechten uitspraak doen; die bepaling verwijst noodzakelijkerwijs naar de Voorlopige Hechteniswet die van toepassing was op het tijdstip van de bekendmaking van de Vreemdelingenwet, namelijk de wet van 20 april 1874, die geen enkele bepaling bevatte met betrekking tot het cassatieberoep, dat werd ingesteld volgens de regels van het Wetboek van Strafvordering; de Voorlopige Hechteniswet, dat een hoofdstuk over het cassatieberoep bevat, heeft artikel 72 Vreemdelingenwet niet gewijzigd; bijgevolg, en niettegenstaande de inwerkingtreding van de Voorlopige Hechteniswet, kan cassatieberoep worden ingesteld tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat de invrijheidstelling van de vreemdeling beveelt, aangezien dat cassatieberoep wordt geregeld door de bepalingen van het Wetboek van Strafvordering (1). (1) Zie Cass. 29 november 2017, AR P.17.1145.F, AC 2017, nr. 683; Cass. 28 april 2009, AR P.09.0545.N, AC 2009, nr. 283.

- Art. 31 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

- Art. 72 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Art. 420 Wetboek van Strafvordering

3 maart 2021

P.21.0276.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.21](#)

AC nr. ...

- Vrijheidsberoving - Toezicht door de rechterlijke macht - Rechtsmiddelen - Hoedanigheid van de minister in de procedure - Cassatieberoep van de minister - Ontvankelijkheid indien de Belgische Staat niet voor de onderzoeksgerechten is verschenen

De omstandigheid dat de Belgische Staat niet is verschenen voor de onderzoeksgerechten die krachtens artikel 72 Vreemdelingenwet van de zaak hebben kennisgenomen, ontzegt hem de hoedanigheid van in de zaak betrokken partij niet en heeft geen invloed op zijn belang om cassatieberoep in te stellen tegen het arrest dat de invrijheidstelling van een vreemdeling beveelt (1). (1) Zie Cass. 10 september 2014, AR P.14.1374.F, AC 2014, nr. 509. Ter herinnering, in die aangelegenheid is er geen verzet mogelijk.

- Art. 72 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

3 maart 2021

P.21.0276.F

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.21

AC nr. ...

WEGVERKEER

WEGVERKEERSREGLEMENT VAN 01-12-1975

Wegverkeersreglement van 1 december 1975 - Art. 10 - Artikel 10.1.3° - Snelheid - Voorzienbare hindernis

Artikel 10.1.3°, Wegverkeersreglement verplicht elke bestuurder van een voertuig om zijn snelheid zodanig te regelen dat hij kan stoppen voor een hindernis die kan worden voorzien en een hindernis is onvoorzienbaar wanneer het opduiken of juist inschatten ervan voor elke normale, voorzichtige en redelijke persoon onmogelijk is; de hindernis die een bestuurder op voorhand heeft waargenomen en die overeenstemt met die waarneming, is voor hem in de regel niet onvoorzienbaar en de bestuurder die een dergelijke hindernis wil voorbijrijden, moet alle nodige voorzorgsmaatregelen treffen opdat hij dit redelijkerwijze kan doen zonder een ongeval te veroorzaken en hij dient zijn rijgedrag aan te passen aan de aard van de waargenomen hindernis en moet zo nodig stoppen om zich te verzekeren van een veilige doortocht; de rechter oordeelt op grond van de concrete omstandigheden die hij vaststelt onaantastbaar of een hindernis voorzienbaar is maar het Hof gaat wel na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord.

- Art. 10.1.3° KB van 1 december 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer en het gebruik van de openbare weg

12 januari 2021

P.20.0970.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.4](#)

AC nr. ...

WEGVERKEERSWET

Wetsbepalingen - Art. 37 - Artikel 37/1, § 1, derde lid - Beperking van de geldigheid van het rijbewijs tot de met een alcoholslot uitgeruste motorvoertuigen - Grondslag - Andere herhaling bedoeld in artikel 36, eerste lid, dan die bedoeld in artikel 38, § 6

Artikel 36, eerste lid, Wegverkeerswet bestraft degene die, na een veroordeling bij toepassing van artikel 34, § 2, artikel 35 of artikel 37bis, § 1, een van deze bepalingen binnen drie jaar te rekenen van de dag van de uitspraak van een vorig veroordelend vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan opnieuw overtreedt; wanneer de rechter op grond van artikel 37/1, § 1, derde lid, Wegverkeerswet beslist om, gezien de herhaling, de maatregel op te leggen waarbij de geldigheid van het rijbewijs wordt beperkt tot de met een alcoholslot uitgeruste motorvoertuigen, baseert hij die beslissing op een andere hypothese van herhaling dan die welke bedoeld wordt in artikel 38, § 6, betreffende het als straf opgelegde verval van het recht tot sturen (1). (1) Zie concl. OM (onderzoek van het eerste middel) in Pas. 2021, nr. 154.

- Artt. 36, eerste lid, 37/1, § 1, derde lid, en 38, § 6 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

3 maart 2021

P.20.1313.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.5](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 37 - Artikel 37/1xxxxx - Beperking van de geldigheid van het rijbewijs tot de met een alcoholslot uitgeruste motorvoertuigen - Aard - Veiligheidsmaatregel en geen straf - Invloed op de mogelijkheid tot het verlenen

van het uitstel

Artikel 8 Probatielwet voorziet in de mogelijkheid om, onder de daarin bepaalde voorwaarden, enkel voor de straffen uitstel te verlenen; uit het algemeen opzet van de wet blijkt echter dat het uitrusten van een motorvoertuig met een alcoholslot een preventieve veiligheidsmaatregel is die een doel van algemeen belang nastreeft, in zoverre die uitrusting, aangevuld met een omkaderingsprogramma, toelaat zich ervan te verzekeren dat de toestand van de bestuurder, op het ogenblik dat hij achter het stuur plaatsneemt, aan de wettelijke minimumvereisten voor het nuchter en veilig besturen van een voertuig voldoet, op zodanige wijze dat hiermee het herhalingsgevaar beperkt wordt en de verkeersveiligheid gewaarborgd wordt; die verplichting strekt dus niet tot bestraffing van de bestuurder in staat van herhaling, maar tot bescherming van de maatschappij tegen gevaarlijke gedragingen in het verkeer; hiervoor kan bijgevolg geen uitstel worden verleend (1). (1) Zie concl. OM (onderzoek van het tweede middel) in Pas. 2021, nr. 154.

- Art. 8 Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie
- Art. 37/1 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

3 maart 2021

P.20.1313.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210303.2F.5](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 38 - Levenslang verval van het recht tot sturen opgelegd als straf - Gevolg - Voorwaarde voor herstel in het recht tot sturen - Verplichting om te slagen voor de in artikel 38, § 3, 1°, 2°, 3° en 4°, Wegverkeerswet bepaalde theoretische, praktische, medische en psychologische proeven

Wanneer de rechter het levenslang rijverbod als straf oplegt, kan hij het herstel in het recht tot sturen niet afhankelijk stellen van het slagen voor de theoretische, praktische, medische en psychologische proeven bepaald in artikel 38, § 3, 1°, 2°, 3° en 4°, Wegverkeerswet.

- Art. 38, § 8, 2° Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

28 oktober 2020

P.19.1315.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20201028.2F.1](#)

AC nr. ...

WERKLOOSHEID

RECHT OP UITKERING

Recht op uitkering - Inschakelingsuitkeringen - "Standstill"-verplichting - Toepassingsgebied - Vermindering - Begrip

Artikel 23 Grondwet houdt inzake het recht op sociale zekerheid en het recht op maatschappelijke dienstverlening een standstill-verplichting in die zich ertegen verzet dat de bevoegde wetgever en de verordenende overheid de door de toepasselijke norm geboden beschermingsgraad aanzienlijk verminderen, zonder dat daartoe redenen van algemeen belang voorhanden zijn; die bepaling is niet enkel van toepassing op de prestaties die in ruil voor socialezekerheidsbijdragen of voor voldoende werkperiodes worden toegekend door de takken van de sociale zekerheid voor werknemers, zelfstandigen of ambtenaren of door de overzeese sociale zekerheid, maar ook op de prestaties die niet aan de sociale zekerheid bijdragen en die zijn voorzien in diezelfde takken van de sociale zekerheid of in de takken van het stelsel van de sociale bijstand, namelijk de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, de sociale integratie, de eigenlijke maatschappelijke dienstverlening, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden; ze is van toepassing op de inschakelingsuitkeringen, die prestaties zijn die niet aan de sociale zekerheid bijdragen en die op grond van de studies worden toegekend door artikel 36 Werkloosheidsbesluit; aangezien elke vermindering van de beschermingsgraad die door de sociale prestaties wordt gewaarborgd, ongeacht of ze al dan niet aan de sociale zekerheid bijdragen, door de aard van die prestaties een vermindering van de uitgaven tot gevolg kan hebben en de betrokkenen ertoe kan aanzetten meer inspanningen te leveren om zich op de arbeidsmarkt te integreren en, bijgevolg, tot het behalen van algemene begrotings- en werkzaamheidsdoelstellingen kan bijdragen, kunnen dergelijke algemene doelstellingen niet volstaan om eender welke vermindering van die beschermingsgraad te verantwoorden; ook de hulp van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn die eenieder wordt gewaarborgd, kan op zich niet volstaan om eender welke vermindering te verantwoorden van de beschermingsgraad die door de sociale prestaties wordt gewaarborgd, ook al dragen die prestaties niet bij aan de sociale zekerheid, omdat dit zou neerkomen op een uitholling van de voormelde standstill-verplichting (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 531.

- Art. 36 KB 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering

- Art. 23 De gecoördineerde Grondwet 1994

14 september 2020

S.18.0012.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200914.3F.1](#)

AC nr. ...

WETTEN, DECRETEN, ORDONNANTIES, BESLUITEN

WERKING IN DE TIJD EN IN DE RUIMTE

Werking in de tijd en in de ruimte - Strafzaken - Milieurecht - Milieuvergunningendeceet - Vergunningsplicht en naleving van de milieuvoorwaarden - Vermelding van de op het ogenblik van de uitspraak geldende wetsbepalingen - Wetswijziging - Vermelding in de beslissing - Draagwijdte

Uit artikel 195, eerste lid, Wetboek van Strafvordering, dat overeenkomstig artikel 211 Wetboek van Strafvordering van toepassing is op de hoven van beroep, volgt dat een veroordelende beslissing de wetsbepalingen moet vermelden die de feiten strafbaar stellen en die de toegepaste straffen bepalen en indien op het ogenblik van de beslissing de wetsbepalingen zijn opgeheven die de feiten op het ogenblik van het plegen ervan strafbaar stelden, dient de rechter ook de wetsbepalingen te vermelden op grond waarvan de feiten tot op het ogenblik van de beslissing strafbaar zijn gebleven; wanneer het arrest met betrekking tot de bewezen verklaarde feiten weliswaar melding maakt van de op het ogenblik van de feiten geldende wetsbepalingen en ook vaststelt dat deze feiten op het ogenblik van het arrest nog steeds strafbaar waren, maar dat het nalaat melding te maken van de op het ogenblik van het arrest geldende wetsbepalingen welke de vergunningsplicht instellen en welke het naleven van de milieuvoorwaarden opleggen, is de schuldigverklaring en veroordeling niet regelmatig met redenen omkleed (1). (1) Cass. 23 oktober 2019, AR P. 19.0610.F, AC 2019, nr. 539; Cass. 29 november 2016, AR P.14.1821.N, AC 2014, nr. 680; Cass. 2 september 2009, AR P.09.0338.F, AC 2009, nr. 466; Cass. 7 mei 2008, AR P.08.0176.N, AC 2008, nr. 277.

- Artt. 195, eerste lid, en 211 Wetboek van Strafvordering

12 januari 2021

P.20.0817.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210112.2N.6](#)

AC nr. ...

Werking in de tijd en in de ruimte - Nieuwe wet - Onmiddellijke toepassing - Uitzondering - Overeenkomst - Bewijs van een overeenkomst - Toepassing van de oude wet

Overeenkomstig artikel 1 Oud Burgerlijk Wetboek, volgens hetwelk de wet enkel beschikt voor het toekomstige en geen terugwerkende kracht heeft, en het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke toepassing van de nieuwe wet, is de nieuwe wet niet alleen van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan maar ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten; inzake overeenkomsten blijft evenwel de oude wet van toepassing, tenzij de nieuwe wet van openbare orde of van dwingend recht is of uitdrukkelijk de toepassing ervan op de lopende overeenkomsten bepaalt; hieruit volgt dat de toelaatbaarheid van het bewijsmiddel van een overeenkomst in de regel wordt bepaald door de wet die van toepassing is op de datum waarop die overeenkomst werd gesloten.

- Art. 1 Oud Burgerlijk Wetboek

4 februari 2021

C.20.0399.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210204.1F.2](#)

AC nr. ...

WRAKING

- Strafzaken - Verzoek tot wraking - Termijn - Wrakingsgrond die zich ter rechtszitting voordoet

Hoewel artikel 833 Gerechtelijk Wetboek geen expliciete termijn bepaalt binnen dewelke de wraking moet worden voorgedragen op grond van een reden die in de loop van de rechtspleging is ontstaan, blijkt zowel uit de bewoordingen en de geest van die bepaling als uit de precieze termijnen die gelden voor de wrakingsprocedure en de schorsing van alle vonnissen en verrichtingen die deze met zich brengt, dat wanneer de reden van de wraking zich ter rechtszitting voordoet, de wraking onmiddellijk na de rechtszitting waarin ze is ontstaan, moet worden opgeworpen (1). (1) Cass. 22 maart 2016, AR P.16.0365.N, AC 2016, nr. 207; Cass. 29 september 2015, AR P.15.0881.N, AC 2015, nr. 563.

- Art. 833 Gerechtelijk Wetboek

16 september 2020

P.20.0908.F

[ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200916.2F.16](#)

AC nr. ...
